

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Període entre legislatures

Sèrie D - Número 4
26 d'agost de 2015

Diputació Permanent

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 4

SUMARI

Sol·licitud de sessió informativa

de la consellera de Benestar Social i Família perquè informi sobre les mesures adoptades amb relació als casos de violència de gènere (tram. 354-00449/10) p. 3

pel Decret legislatiu 4/2002, del 24 de desembre (tram. 203-00021/10) p. 6

Compareixença

del conseller d'Interior per a informar sobre l'actuació dels Mossos d'Esquadra a Salou l'11 d'agost de 2015 (tram. 355-00237/10) p. 16

Decret llei

2/2015, del 28 de juliol, pel qual es modifica parcialment el text refós de la Llei de l'Institut Català de Finances, aprovat

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès al Parlament · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 4

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada dels membres de la Mesa de la Diputació Permanent Anna Simó i Castelló, vicepresidenta primera; Lluís M. Corominas i Díaz, vicepresident segon; Celestino Corbacho i Chaves, secretari primer, i Santi Rodríguez i Serra, secretari segon. Assisteixen la Mesa la secretària general i el lletrat major.

Hi són presents els diputats Albert Batalla i Siscart, Albert Batet i Canadell, David Bonvehí i Torras, Roger Montañola i Busquets, Joana Ortega i Alemany, Josep Rull i Andreu i Jordi Turull i Negre, pel G. P. de Convergència i Unió; Pere Aragonès i Garcia, Oriol Junqueras i Vies i Marta Rovira i Vergés, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Eva Granados Galiano, pel G. P. Socialista; Josep Enric Millo i Rocher i Alícia Sánchez-Camacho i Pérez, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Joan Herrera Torres i Josep Vendrell Gardeñes, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i Inés Arrimadas García i Albert Rivera Díaz, pel G. P. de Ciutadans.

Assisteixen a aquesta sessió els consellers d'Economia i Coneixement, Andreu Mas-Colell, i d'Interior, Jordi Jané i Guasch.

També són presents en aquesta sessió els diputats Elena Ribera i Garijo, pel G. P. de Convergència i Unió; David Pérez Ibáñez i Xavier Sabaté i Ibarz, pel G. P. Socialista, i Matías Alonso Ruiz i José Manuel Villegas Pérez, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Decret llei 2/2015, del 28 de juliol, pel qual es modifica parcialment el text refós de la Llei de l'Institut Català de Finances, aprovat pel Decret legislatiu 4/2002, del 24 de desembre (tram. 203-00021/10). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 668, 9, i BOPC 669, 5).

2. Compareixença del conseller d'Interior davant la Diputació Permanent per a informar sobre l'actuació dels Mossos d'Esquadra a Salou l'11 d'agost de 2015 (tram. 355-00237/10). Conseller d'Interior. Sessió informativa.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, comença la sessió de la Diputació Permanent.

Sol·licitud de sessió informativa
de la consellera de Benestar Social i Família perquè informi sobre les mesures adoptades amb relació als casos de violència de gènere (tram. 354-00449/10)

Atesa la sol·licitud del Grup Parlamentari Socialista i del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, que proposen in-

cloure un nou punt a l'ordre del dia, que és la compareixença de la consellera de Benestar i Família, senyora Neus Munté, per informar sobre les actuacions del Govern davant la violència de gènere, d'acord amb l'article 81.3 del nou Reglament del Parlament sotmetrem a votació aquesta sol·licitud de compareixença.

(Eva Granados Galiano demana per parlar.) Senyora Granados?

Eva Granados Galiano

Una qüestió d'ordre, prèvia...

La presidenta

Digui'm.

Eva Granados Galiano

...sobre el calendari de sessions d'aquesta Diputació Permanent. Hem tingut coneixement que el president Mas vol comparèixer per explicar els motius de la convocatòria avançada de les eleccions, i volem traslladar que des del Grup Parlamentari Socialista considerem, doncs, aquesta sol·licitud un ús partidista d'aquesta cambra. Entenem que el Parlament no és un plató de televisió i que el president, amb aquesta convocatòria, al no ser un cap de llista el que vol és aprofitar el seu posicionament institucional per fer un debat còmode que no li pertoca.

Volíem traslladar aquesta consideració a la Mesa del Parlament.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí; gràcies, presidenta. Que, perquè no sigui allò de «qui calla atorga», no compartim per res les afirmacions que acaba de fer la portaveu socialista, després de mil i una declaracions, entre altres del Partit Socialista, que si el president s'amaga, si el president no dóna la cara, doncs, si en algun lloc ha de comparèixer i explicar-se el president de la Generalitat, és justament davant del Parlament de Catalunya, la qual cosa demostra un gran respecte per aquesta institució per part de la presidència de la Generalitat.

(Joan Herrera Torres demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Herrera.

Joan Herrera Torres

No, simplement constatar que nosaltres vam tenir l'explicació del president a la televisió, allò que havia de fer en el Parlament de Catalunya va decidir-ho fer en un marc televisiu, i ara resulta que ja enmig de la cam-

panya, a les portes d'aquesta, el que pretén fer és del Parlament, vaja, allò que fan els candidats en el marc televisiu, potser perquè prefereix no estar en aquests debats.

Nosaltres constatem aquest ús partidista, ho lamentem, però també dic: el que farem és aprofitar l'oportunitat per explicar davant de la ciutadania, en la mesura que puguem –no tenim els marcs televisius que té el president–, doncs, quins són els motius pels quals creiem que convoca i com està convocant i, precisament, quina és l'estratègia electoral d'amagar-se que està emprant.

Simplement volíem que constés quina era la nostra reflexió, obert aquest punt sobre les convocatòries per part del PSC.

Gràcies, presidenta.

(Josep Enric Millo i Rocher demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Millo.

Josep Enric Millo i Rocher

Sí; gràcies, presidenta. En nom del Grup Parlamentari Popular català, volem també manifestar la nostra oposició absoluta, la nostra disconformitat total amb aquesta petició que formula el president en funcions de la Generalitat, que després de tres anys de deixar el Govern en mans d'altres i després de no fer la feina que havia de fer, quan fa ja més d'un any que explica per què el dia 27 de setembre vol fer unes eleccions anticipades, d'una manera insòlita, anunciant allò que habitualment no es fa mai fins al moment en què es convoquen les eleccions anticipades, i després d'haver-lo escoltat també, després de fer la convocatòria, voler utilitzar en aquests moments el Parlament de Catalunya com a instrument al servei d'una causa política partidària, amb finalitats exclusivament electoralistes, ens sembla una falta de respecte i un menyspreu, un menysteniment a la institució, al Parlament i a tot el que representa.

Per aquest motiu, nosaltres ja manifestem des d'ara la nostra oposició total a aquesta utilització, com dic, partidista i electoralista d'aquesta institució que és de tots els catalans.

(Albert Rivera Díaz demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rivera.

Albert Rivera Díaz

Sí; gràcies, presidenta. La veritat és que nosaltres ja no..., hem de reconèixer que no ens ha sorprès. El president fa, en aquest cas, tres anys que utilitza el Parlament i les institucions de la Generalitat per, suposadament, convocar aquest procés separatista, amb la qual cosa novament ja tenim notícia que voldrà tornar a fer-ho.

La veritat és que aprofitarem també, si ve el president, per preguntar-li no només, com ens va explicar, per què utilitza l'Onze de Setembre, la diada de tots els catalans, per fer-ne un ús partidista, sinó que ens expliqui també per què ha triat un pont, un pont on la gent sol participar i marxar més, per convocar les eleccions. Ja que ve, que ens expliqui també quines mesures de participació pot prendre, per què el president utilitza l'Onze de Setembre per començar la campanya i un pont per convocar eleccions, que, com tothom sap, és la millor manera de cridar a la participació la ciutadania. Tot molt democràtic i tot molt transparent, amb la qual cosa en aquest cas també aprofitarem l'avinentesa.

I, finalment, també considerar que, que un president que convoca eleccions cada dos anys com a hàbit hagi d'utilitzar la Diputació Permanent per explicar per què convoca eleccions, quan ha tingut tota la legislatura, i ens ho ha explicat per terra, mar i aire, doncs, la veritat que no té cap més sentit que és que el president que no s'atreveix a ser candidat d'una llista, que va de número 4 amagat en una llista amb una amalgama de diferents partits polítics, vulgui venir al Parlament a fer un acte de precampanya.

Espero que el president aquell dia, quan altres hi participem, no ens digui allò, que això és un plató de televisió, i que ens deixi parlar també als altres. Ho dic perquè el president, quan se li fan preguntes al Ple, es queixa que els altres anem als mitjans, com si ell no hi anés, i ara resulta que ens assabentem i ens convoca a través de TV3 i l'informatiu, en aquest cas, principal de la cadena pública d'aquesta convocatòria, del decret de convocatòria, i resulta que ha de venir a explicar-ho ara. No ho sé, deu ser que els catalans no s'han assabentat que hi han eleccions, cosa que és preocupant per a un govern que vol cridar a la participació.

En tot cas, nosaltres, com els dic, encantats de poder preguntar i interpel·lar el president en funcions de la Generalitat i el número 4 de la llista per la independència.

La presidenta

Doncs, seguirem amb l'ordre del dia, però sí que respondre que previsiblement aquesta Diputació Permanent es convocarà per al dimecres vinent. Per tant, serà dimecres vinent a la tarda quan compareixerà el president de la Generalitat. D'acord? *(Pausa.)* Dimecres vinent, previsiblement.

Passem ara a la votació de la sol·licitud de compareixença de l'honorable consellera de Benestar i Família.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta sol·licitud ha quedat rebutjada per 13 vots a favor i 10 en contra? *(Veus de fons.)* D'acord: 10 a favor i 13 en contra.

Per tant, continuem amb l'ordre del dia, que és el control del Decret llei 2/2015, de 28 de juliol... *(Eva Granados Galiano demana per parlar.)* Sí, senyora Granados?

Eva Granados Galiano

No, per a explicació de vot; és que és per posar en relleu el que acabem de votar. Aquest Parlament, a principis d'any, va...

La presidenta

Té dos minuts.

Eva Granados Galiano

Sí. Doncs, vam aprovar una declaració d'aquest Parlament sobre la primera víctima de violència masclista, i ens vam comprometre que el tema de la violència de gènere seria un tema rellevant en aquesta cambra. La mateixa cambra ha aprovat diverses mocions on hi donem prioritat política, i el meu grup parlamentari lamenta, doncs, que la propera reunió de la Diputació Permanent sigui per a la compareixença del president i que la consellera de Benestar Social i Família, per voluntat d'Esquerra Republicana i de Convergència i Unió, no vulgui venir a donar explicacions de quines són les actuacions que està fent el Govern en matèria de violència de gènere. Creiem que aquesta sí que és una prioritat política, sí que és una xacra, sí que és el que preocupa el conjunt de ciutadans i ciutadanes del nostre país, i lamentem de nou que aquesta cambra no faci del debat i del control al Govern la seva funció i que tingui aquest ús que considerem del tot reprovable.

(Josep Vendrell Gardeñes demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Sí; gràcies, presidenta. També per manifestar la nostra sorpresa de com el president de la Generalitat compareixerà per explicar una cosa sabuda i coneguda, que ha tingut temps suficient, en el marc del Parlament de Catalunya, per explicar, que és per què es convoquen les eleccions del 27, i, en canvi, es vote en contra d'una petició de compareixença sobre un problema gravíssim, sobre un problema real, sobre la xacra de la violència masclista, després d'un estiu que ha estat absolutament alarmant: portem quinze feminicidis al llarg de l'any, nou feminicidis també a Catalunya aquest estiu...

Les institucions del Parlament de Catalunya no poden romandre alienes a aquest problema i la Diputació Permanent, a parer nostre, hauria de tractar aquesta qüestió, hauria de venir la consellera Neus Munté per explicar quines són les seves polítiques amb relació a això, per què no hi ha hagut una campanya de prevenció, quina és la coordinació que hi ha d'haver en l'àmbit de la justícia, perquè creiem que no està funcionant i que els mecanismes, el desplegament de la llei del dret de les dones a eradicar la violència masclista no s'ha efectuat amb els recursos i els mitjans necessaris.

És un problema gravíssim, una xacra a la qual el Govern de la Generalitat i aquest Parlament haurien de

donar una resposta clara i contundent, i és lamentable el contrast entre la compareixença oportunista i electoralista del president de la Generalitat i com se'ns furta aquest debat, absolutament vital, en aquest Parlament.

Gràcies.

(Josep Enric Millo i Rocher demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Millo.

Josep Enric Millo i Rocher

Gràcies, senyora presidenta. En nom del Grup Parlamentari Popular, lamentar i, més enllà de lamentar, denunciar aquesta, novament, manca de respecte, literalment, al que és el paper d'aquesta institució, no? Acabem de veure una votació, prèviament, on el Parlament es veurà sotmès una vegada més a la utilització per part del partit que ha donat suport al Govern durant aquesta legislatura, com a instrument al servei dels seus interessos polítics, partidistes, electoralistes, i, alhora, com els mateixos grups que han donat suport a aquesta compareixença del president –que, per cert, a un d'ells no l'hem escoltat, tot i que la Mesa ha donat per fet que estava d'acord amb la compareixença; tanco parèntesi–, alhora, com dic, es mostren contraris a la possibilitat que el debat es produeixi entorn d'allò que realment preocupa la ciutadania de Catalunya, com ha estat l'agost negre –ho repeteixo, agost negre– que hem viscut com a conseqüència de la violència masclista i els assassinats de dones que hem vist durant aquests temps.

Les polítiques del Govern de la Generalitat, la seva necessària coordinació amb les polítiques del Govern de l'Estat, etcètera, amb relació a aquest fet i a la lluita contra aquesta violència, ens sembla que són realment un tema important que caldria debatre en aquest Parlament, i, en canvi, aquí els grups parlamentaris que donen suport al Govern s'hi neguen. Espero que no sigui –malgrat que crec que ho serà– un mal presagi del que li espera a aquest Parlament en el futur.

(Marta Rovira i Vergés demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Rovira.

Marta Rovira i Vergés

Sí; gràcies, presidenta. Nosaltres compartim el que aquí s'ha dit, que estem davant d'uns fets que considerem de molta gravetat. És per això que hem demanat al Govern que faci una avaluació de tot l'operatiu de prevenció en la violència de gènere, d'acord amb les mocions que ha aprovat aquest Parlament en reiterades ocasions, i, si escau, hi dediqui més esforços, si és que s'arriba a la conclusió que aquests operatius, doncs, en fi, han tingut algun error de previsió.

I, per altra banda, estem convençuts que el dia 2 de setembre, si és el dia que finalment compareix el pre-

sident de la Generalitat, ens podrà aclarir també qual-sevol dubte que puguem tenir respecte a aquest operatiu de prevenció.

(*Inés Arrimadas García demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Sí; gracias, señora presidenta. Pues, desde Ciudadanos también queremos constatar que esto es una muestra más de cómo Convergència y Esquerra hace mucho tiempo que utilizan este Parlamento, que debería ser de todos, para un uso absolutamente partidista y que lo supeditan, pues, a sus pactos electorales.

Nosotros lamentamos y realmente condenamos que no se pueda venir a dar explicaciones sobre un tema tan grave, sobre un tema que realmente es una preocupación de la ciudadanía, sobre un tema, además, que desgraciadamente está de rabiosa actualidad, después de los datos que hemos tenido en este verano y en este año 2015. Y además constato que lo que se aprobó en el último Pleno del Parlamento fue una ley de igualdad que precisamente ponía de relieve la importancia de dar explicaciones, de dar a conocer a la ciudadanía cuáles son las medidas de prevención y, sin duda, darle la relevancia mediática que requiere un problema de primera magnitud como es este.

Y, además, me gustaría por último poner de manifiesto que supuestamente el señor Junqueras es jefe de la oposición –supuestamente es jefe de la oposición–, y lo que hemos visto es que lo único que está haciendo, pues, es cubrir y ser una parte más del Gobierno de la Generalitat. Nosotros consideramos que esta falta de respeto ante los ciudadanos y esta utilización del Parlamento, pues, tiene un responsable, que es Convergència, pero sin duda tiene también un cómplice, que es Esquerra Republicana de Catalunya.

Muchas gracias.

(*Jordi Turull i Negre demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí; moltes gràcies, presidenta. El tema de la violència de gènere en aquest Parlament s'ha tractat en moltes ocasions, i sempre s'havia destacat, fins aquest moment –i a nosaltres ens agradaria que seguís sent així–, per un intent de consens entre totes les forces polítiques, i no d'un ús partidista. En algunes intervencions d'avui, respecte d'això, hi veiem més *postureo* que no pas una altra cosa.

La setmana que ve intervindrà, el president de la Generalitat. El president de la Generalitat és el màxim responsable del Govern de Catalunya. I, per tant, si un tema tan transcendent com aquest alguns creuen que

en aquest mes d'agost s'ha de tractar i s'ha d'avaluar, doncs, tindran a disposició el president perquè també hi pugui donar resposta. La senyora Arrimadas parlava de la Llei d'igualtat, en què precisament tots els grups van demanar que les polítiques aquestes, referents, en aquest cas, a la dona, doncs, deixessin de dependre d'un departament, perquè passessin a ser més transversals i més del Departament de la Presidència.

A nosaltres ens sap greu que es vulgui fer aquest ús, si se'm permet, partidista d'un tema tan sensible; d'un tema en què aquí sempre s'havia arribat a grans consensos; d'un tema, presidenta, en què, en tot cas, de cara a la propera Diputació Permanent, un dels acords que s'havia acordat per part de tots els grups era justament, per donar rellevància a la importància que se'ls dóna des d'aquesta institució a aquests casos de violència de gènere, que a l'inici de cada sessió es llegissin els noms de les persones que es veien afectades per aquest tema. I, per tant, nosaltres demanaríem que en la propera sessió de la Diputació Permanent –no és el plenari, però sí que representa entre legislatures el plenari–, doncs, que es poguessin llegir..., això.

Per tant, jo crec que, de les intervencions dels altres grups, s'ha vist que hi ha més un interès, hi insisteixo, de *postureo*, que no pas d'abordar un tema amb profunditat enmig de la Diputació Permanent.

La presidenta

Seguim amb l'ordre del dia.

Decret llei

2/2015, del 28 de juliol, pel qual es modifica parcialment el text refós de la Llei de l'Institut Català de Finances, aprovat pel Decret legislatiu 4/2002, del 24 de desembre (tram. 203-00021/10)

I, d'acord amb l'article 155 del Reglament, presenta el decret llei l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

Conseller, té la paraula

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Moltes gràcies. Molt honorable senyora presidenta, senyores i senyors diputats, presento en aquesta sessió de la Diputació Permanent del Parlament de Catalunya, i en nom del Govern, les raons per les quals ha estat adoptat el Decret llei 2/2015, de 28 de juliol, pel qual es modifica parcialment el text refós de la Llei de l'Institut Català de Finances, aprovat pel Decret legislatiu 4/2002, de 24 de desembre.

El Govern va aprovar aquest decret llei a fi de formalitzar de manera contundent el sotmetiment de l'ICF a la normativa europea específica per a les entitats financeres. En particular, s'ha reforçat la seva independència envers l'Administració de la Generalitat de Catalunya incorporant-hi, d'acord amb els reque-

riments dels diferents reguladors europeus, nous consellers independents –és a dir, no dominicals– en els òrgans de govern de l'entitat. Amb aquest decret llei, l'ICF esdevé independent del règim econòmic i presupostari de la Generalitat de Catalunya, institució que només delimitarà el nivell màxim d'endeutament anual via la Llei de pressupostos.

Com ja he tingut oportunitat de manifestar en altres ocasions en seu parlamentària, i d'acord amb la voluntat d'una majoria molt àmplia d'aquesta cambra, l'ICF ha estat treballant intensament aquests darrers temps per adaptar-se a la normativa financera i als requeriments dels reguladors que li podrien permetre operar com una entitat de crèdit públic en el marc de la unió bancària europea. Cal tenir present que aquesta normativa i aquests requeriments estan en constant evolució i són fruit de les conseqüències i les necessitats de reacció a la crisi financera, de la reestructuració bancària i, en última instància, de l'entrada en vigor de la mateixa unió bancària, a finals del 2014, una de les fites més importants a nivell europeu després de l'establiment de la moneda única, l'euro.

Avui puc anunciar-los que l'ICF ha finalitzat aquest procés d'adaptació, i ho ha fet d'acord amb la normativa financera europea vigent per a les institucions financeres de titularitat pública.

En el marc d'aquest procés, durant els dos darrers anys l'entitat financera pública catalana ha alineat amb la normativa bancària i els requeriments dels reguladors els seus òrgans de govern, l'estructura, les funcions clau, les polítiques, els procediments i els controls interns i externs. També ha redactat nous estatuts per als òrgans de govern i de gestió. Ha creat la Comissió Mixta d'Auditoria i Control i la de Nomenaments i Retribucions, i ha implantat noves funcions: auditoria interna, compliment normatiu i control global del risc. D'altra banda, ha formalitzat i actualitzat les polítiques i procediments de l'entitat, ha dissenyat i implantat les eines de seguiment i control, les ràtios de liquiditat a curt i mitjà terminis, les ràtios de solvència i sostenibilitat del model de negoci, i s'ha dotat de nova infraestructura tecnològica, alhora que ha externalitzat el Centre de Processament de Dades, amb l'objectiu de reforçar la seguretat dels sistemes i la integritat de la informació.

A efectes pràctics, l'ICF ja s'ha organitzat com un banc i està operant d'acord amb els requeriments dels reguladors financers per a les entitats de crèdit. A més, per poder-ho fer amb totes les garanties, al llarg d'aquestes dues darreres legislatures des del Govern i el Parlament s'han impulsat i aprovat diversos canvis legislatius. Per exemple, la Llei 2/2014, de 27 de gener, de mesures fiscals, financeres i administratives del sector públic, va establir el sotmetiment de l'institut a la normativa específica de les entitats de crèdit. El darrer dels canvis és el que portem avui a convalidar, i consisteix a modificar i actualitzar el darrer text refós de la Llei de l'ICF, aprovat ara fa tretze anys.

Estem parlant d'una entitat financera de titularitat pública, i, per tant, és clau que disposi de la cobertura legislativa adient i oportuna per desenvolupar amb

normalitat la seva tasca, que no és cap altra que la de facilitar l'accés al finançament al teixit empresarial del nostre país i contribuir al creixement de la nostra economia.

Mitjançant aquest decret llei, doncs, es formalitza el sotmetiment de l'ICF a la normativa específica per a les entitats de crèdit i, alhora, es reforça la seva independència envers l'Administració de la Generalitat de Catalunya, d'acord amb els requeriments dels reguladors i la realitat orgànica i jurídica de l'entitat.

Vull recordar-los que els reguladors europeus analitzen amb gran atenció –podríem dir que amb lupa– el sector públic i les entitats que en depenen, per tal de comprovar i garantir que actuen d'acord amb els criteris establerts, i, en funció d'això, les classifiquen. És el cas de l'Eurostat, que el 2011 ja va ratificar la condició d'entitat financera de l'ICF.

No obstant això, i amb urgència, l'oficina estadística d'Europa, l'Eurostat, organisme responsable de l'aplicació de les normatives del Sistema Europeu de Comptes, SEC 2010, que ha entrat en vigor el 2014, s'ha plantejat l'anàlisi de la naturalesa d'entitats europees que, com l'ICF, tenen titularitat pública i exerceixen les funcions pròpies de l'institut. Per tant, el motiu de demanar la convalidació d'aquest decret llei davant d'aquesta Diputació Permanent és la necessitat de modificar amb urgència i de forma puntual el règim jurídic de l'Institut Català de Finances introduint de manera clara en la llei aspectes que en molts casos ja han estat implementats *de facto* però que ara requereixen una visualització normativa per tal d'aconseguir la configuració definitiva de l'ICF com a entitat financera en els termes del SEC 2010. Una classificació diferent suposaria un obstacle molt important a l'eventual consideració de l'ICF com a entitat de crèdit pública, a més de presentar riscos addicionals en termes de la normativa europea d'estabilitat.

Per aquest motiu, queda justificat l'ús del decret llei que li reconeix al Govern l'article 64 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i que es refereix a la necessitat extraordinària i urgent d'acció legislativa.

Aquest decret llei és, doncs, una garantia addicional per preservar la condició d'entitat financera de l'ICF. Enfront d'una nova normativa SEC i davant d'eventuals processos de reclassificació, calia reiterar davant l'Eurostat que l'ICF és una entitat financera a nivell operatiu i legislatiu.

En concret, el decret llei que avui els presento per a la seva convalidació consta d'onze articles, una disposició addicional, una de derogatòria i una de final. En resum, clarifica i concreta la descripció del règim jurídic de l'activitat financera pública catalana, «a qui», entre cometes –ho cito del text–, «se li aplica la normativa específica de les entitats de crèdit, i, per tant, se sotmet únicament a la normativa de caràcter bàsic i a la dictada pels organismes reguladors de la Unió Europea», i en l'exercici de les seves funcions explícita que s'ha de regir per criteris de mercat».

Pel que fa a la governança, l'adequació legislativa específica, en línia amb el requeriment dels reguladors,

la independència de l'entitat a través d'uns òrgans de govern formats majoritàriament per consellers no dominicals –el que se'n diu «consellers independents»–, i preveu la creació de totes aquelles comissions i comitès que es requereixin d'acord amb la normativa pròpia de les entitats de crèdit.

En tercer lloc, reforça l'autonomia pressupostària de l'entitat respecte de la Generalitat de Catalunya –ho cito–, «la qual únicament establirà el seu límit màxim d'endeutament anual a les respectives lleis de pressupostos» –tanco la citació.

En definitiva, l'objectiu del Govern de la Generalitat i la nostra responsabilitat és que l'ICF pugui actuar amb total transparència, independència i rigor, en el marc de la unió bancària europea, a imatge i semblança de més d'un centenar d'entitats financeres de titularitat pública que hi operen. Amb aquests canvis a la llei, l'ICF podria mantenir la qualificació d'institució financera per part de l'Eurostat i, al mateix temps, continuar treballant amb els reguladors en el procés d'homologació de la institució com a entitat de crèdit públic, a mesura que avanci el desplegament de la supervisió i regulació europees pel que fa a les entitats financeres públiques.

Per tot l'exposat anteriorment, i tenint en compte que es fa necessari, abans d'una eventual decisió de l'Eurostat, delimitar amb urgència i clarament que l'ICF se sotmet a la normativa pròpia de les entitats de crèdit, sotmeto el Decret llei 2/2015, de 28 de juliol, pel qual es modifica parcialment la Llei de l'Institut Català de Finances, a l'aprovació d'aquesta cambra.

Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Moltes gràcies, altres membres del Govern que m'acompanyen, i també de l'ICF.

La presidenta

Gràcies, conseller. A continuació, per fixar la seva posició tenen la paraula els grups parlamentaris. Començant pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Bon dia. Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, secretari general de Presidència, secretari general del Departament d'Economia, conseller delegat de l'ICF, altres membres de l'equip del Departament d'Economia que ens acompanyen, avui se'ns presenta un decret llei en el qual el nostre grup parlamentari donarà suport a la seva convalidació. I ho farà per motius de forma, perquè compartim la urgència i els motius que porten a adoptar aquesta normativa en forma de decret llei, per la seva urgència, i també per motius de fons, perquè en compartim el contingut.

Si haguéssim de resumir en una frase el que farem avui, és adoptar una norma que eviti que el deute que té l'ICF, com tota institució financera que té un actiu i un passiu, que aquest passiu compti com a deute públic de la Generalitat i, en l'exercici 2015, com a in-

crement del dèficit públic de la Generalitat. Perquè la naturalesa de les institucions financeres, si vostès miren el seu balanç, és que tenen un actiu, que són els crèdits que han atorgat, i un passiu, que és el finançament que han obtingut per a aquests crèdits.

En el cas de l'Institut Català de Finances, d'acord amb la seva memòria de l'any 2014, aquest passiu financer és de 2.800 milions d'euros. Si recordem els objectius de dèficit que imposa el Govern de l'Estat –i dic «imposa» perquè ho adopta amb vot de qualitat en el marc del Consell de Política Fiscal i Financera– a les comunitats autònomes i calculen quant és per a Catalunya, que aquest any és del 0,7 per cent del PIB –per tant, 1.400 milions d'euros–, voldria dir que si s'incorporés aquest passiu de l'ICF en el dèficit de la Generalitat per a aquest any triplicaria el que està limitat per part del Govern de l'Estat. Per tant, en compartim plenament l'objectiu.

Els antecedents de la norma que hi ha avui..., podríem anar molt enrere en el temps; fins i tot podríem pensar que en les primeres institucions d'autogovern a Catalunya, de l'etapa contemporània, sempre hi havia hagut la idea de tenir una institució financera que fes aquest rol de banc públic de desenvolupament. I, de fet, ho va intentar i ho va desplegar, en certa manera, la Mancomunitat amb la Caixa de Crèdit Comunal; però, en tot cas, l'ICF, des del 1985, ha anat desenvolupant aquest rol. Des d'aquell moment fins ara hi han hagut molts canvis en el que és el context en què es mouen les institucions financeres, canvis a nivell normatiu; els més importants, tots els que s'han anat adoptant a partir del procés de construcció europea.

I aquí tenim alguns reptes que, si volem convertir l'ICF en un banc públic de desenvolupament, haurem de superar. Un és: tots sabem que la Unió Europea prohibeix les ajudes d'estat; per tant, que s'ajudi des de les administracions amb càrrec a pressupost un determinat sector econòmic. I, per tant, aquí, doncs, hi ha un repte important, perquè volem promocionar l'Institut Català de Finances, i en aquest sentit l'experiència dels altres bancs públics, tant estatals com regionals, podríem dir, a nivell europeu, doncs, ens avala que podem avançar en aquest sentit. I l'altre és separar clarament el que és l'Administració de la Generalitat del que és un instrument que té un mandat al servei de l'economia productiva, de les petites i mitjanes empreses, com es recull en aquest decret llei, però que es guia per uns criteris des d'aquest mandat, i no per uns criteris de control polític, o d'oportunitat política concret, o de decisions molt a curt termini, no?

Nosaltres compartim amb el Govern i, de fet, hem estat impulsors, en diferents iniciatives parlamentàries, de dotar l'Institut Català de Finances de la llicència bancària. Això vol dir que es seguiria la normativa de les institucions de crèdit. És bo, perquè tindria una normativa i s'acolliria a la normativa del que és l'Institut Català de Finances. No és una empresa mercantil normal i corrent, de, diguem-ho així, propietat pública, sinó que és una institució financera. I, per tant, des del punt de vista fiscal, des del punt de vista de la governança, necessita adequar-se i que s'aculli sota la normativa que li toca, que és la normativa de les entitats de crèdit.

Hi ha hagut diferents iniciatives per dotar l'Institut Català de Finances de llicència bancària. Una, presentada pel nostre grup a través de la modificació de la normativa d'entitats de crèdit a nivell estatal, que reconeix singularment, sí, un banc públic, que és l'Institut de Crèdit Oficial; doncs, que també es pogués reconèixer l'Institut Català de Finances. L'altra és obtenir la llicència bancària a través del procediment que està legalment establert per les entitats que operen en el mercat, que és o bé a través del Banc d'Espanya, o bé a través de l'Autoritat Bancària Europea, des de l'entrada en vigor de la unió bancària el passat novembre de l'any 2014.

En tot cas, els objectius són que l'operativa de l'Institut Català de Finances sigui molt més fàcil, l'operativa tant de captar passiu en el mercat, com també d'atorgar crèdits; que es controli el risc d'una manera molt més eficient, i que tinguem, doncs, un institut català de finances acollit a la regulació que li toca, perquè pugui fer aquest rol de banc de desenvolupament que creiem que és fonamental i que, de fet, es va reconeixent que és un instrument necessari. I el passat més de juliol la mateixa Comissió Europea va fer públics tots uns criteris sobre el paper dels bancs públics de desenvolupament en el que és l'aplicació del pla Juncker.

Quan es proposa això des de Catalunya, moltes vegades es veu com una cosa excepcional, però hem de recordar que Suècia, que França, que Hongria, que Alemanya, tant a nivell federal o nacional, com també a nivell d'estats federats o de governs regionals, compten amb bancs públics, amb institucions financeres d'aquestes característiques. Per tant, no volem tenir un instrument que no tenen altres països, sinó que volem dotar-nos dels mateixos instruments que tenen altres societats, per poder posar-los al servei de l'economia, posar-los al servei del benestar. I això que dic per al banc públic, doncs, ho podem dir per a tots els altres instruments i eines dels quals ens volem dotar i esperem rebre l'aval el proper 27 de setembre.

En tot cas, sobre els continguts específics del decret llei, es millora la governança. Nosaltres creiem que si volem una institució financera potent l'Institut Català de Finances ha de seguir un mandat públic, en el sentit que no ha d'operar com una institució financera més que trobem al mercat; ha de cobrir el que se'n diuen les fallades del mercat, és a dir, allò que no ofereixen les institucions privades, perquè, si no, si no volgués fer això, no faria falta que existís; per tant, el sentit que té és que cobreixi aquestes fallades de mercat, allò que no cobreix el mercat. I, per treure-ho del «curtterminisme» polític, és important que sigui independent, la seva governança: mandat públic, governança independent. I, per tant, una majoria d'independents amb àmplia experiència en l'àmbit financer creiem que és clau, és el que dota de prestigi i és el que dona també garanties que s'estaran prenent bones decisions en el Consell d'Administració de l'Institut Català de Finances.

Per tant, els canvis que es fan en el decret llei els compartim plenament i en compartim també la urgència. Recordem que, si no s'adoptés avui, no es convalidés avui aquest decret llei, doncs, probablement el dèficit de la Generalitat s'augmentaria enguany en 2.800 mi-

lions d'euros, i el deute total també, i per tant, doncs, cal diferenciar el que és una administració pública d'una institució financera de titularitat pública. I, per tant, creiem que l'adopció del decret llei per part del Govern és adequada, i nosaltres donarem suport a la seva convalidació en la Diputació Permanent.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, en nom del Grup Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. També saludar el conseller i totes les persones del seu equip que l'acompanyen; donarli les gràcies per les explicacions del decret que modifica la Llei de l'ICF, i també traslladar que els motius expressats per al canvi de la llei els vàrem llegir a la nota de premsa del passat mes de juliol, i creiem que justifiquen sobradament la modificació legal.

Però m'agradaria començar amb una pregunta: per què avui, conseller? A què es deu aquesta urgència en el darrer minut? Tenim la sensació que vostès ho fan avui perquè l'Eurostat els urgeix que facin els deures que no han fet en els darrers quatre anys. Avui, 26 d'agost, en la Diputació Permanent, amb les eleccions convocades, el meu grup no entén per què han hagut d'esperar fins a l'últim alè del Govern Mas per portar aquesta modificació en versió decret llei, quan els motius eren coneguts. El risc és des del 2011, tot i que en el preàmbul del decret diu: «desconegut fins ara»; l'Eurostat, aleshores, analitzà la ubicació fora del deute públic d'aquest important instrument del teixit productiu. Si vostès ja van fer una modificació de la llei a través de la llei de mesures del 2011, després d'un decret del 2013, que van derogar amb la llei de mesures del 2014, per què no van aprofitar aleshores per incorporar el que ara fan en ple mes d'agost i que ara hem de convalidar?

També volem posar en relleu que l'acord de Convergència i Esquerra Republicana del 2012 preveia la llei de banca pública, que no sabem per quin estrany motiu ha estat tancada als calaixos d'aquest Parlament. No sabem si forma part també dels pactes opacs de la nova coalició; el cas és que aquella tramitació d'octubre del 2013 no va servir per a res. El diputat Aragonès aleshores feia defensa d'una proposició de llei que no va avançar en absolut. Excepte el Partit Popular i Ciutadans, tots vàrem recolzar la iniciativa, però no sabem què ha passat; ni al senyor Aragonès ni al conseller no els ha interessat tirar-ho endavant.

En segon lloc, conseller, un cop més les seves prioritats han anat en contra dels interessos dels catalans. Vostès parlen molt de defensar els interessos dels ciutadans de Catalunya, però a l'hora de la veritat, i quan es tracta de fets concrets, veiem que això no avança. Des del Grup Parlamentari Socialista volem que l'Institut Català de Finances esdevingui un instrument financer, amb caràcter professional, sí, però al servei del desenvolupament i la promoció econòmica del

país, que afavoreixi projectes de creixement, la qualitat de l'ocupació i la millora del finançament de les pimes a casa nostra. No volem pas desenvolupar un banc central dins d'un estat propi, com sembla que vostès volen, o potser només Esquerra, però ara ja no sabem on comença un partit i acaba l'altre.

Per nosaltres, aquest Govern ha perdut uns anys de crisi, en què l'Institut Català de Finances hauria d'haver servit al teixit productiu allà on a la banca convencional no l'interessava actuar, i malauradament això no ha estat així. Tal com va dir el portaveu del Grup Parlamentari Socialista, el senyor Maurici Lucena, a la darrera compareixença del conseller delegat, el senyor Sanromá, el que les empreses necessitaven era l'actuació contracíclica d'un govern en general i de l'Institut Català de Finances en particular. I, malauradament, el balanç de l'actuació de l'ICF en l'època de Convergència és el d'un banc amb el calaix ple de diners per donar crèdit i un mostrador al qual s'adreçaven els empresaris amb necessitats i en marxaven sense finançament. Un exemple l'he viscut jo mateixa en primera persona amb les entitats del tercer sector que tenen persones amb discapacitats, infants, endeutats, i endeutats per actuacions de la delegació pública i als quals l'Institut Català de Finances els ha donat l'esquena.

Ens preguntem també si amb les modificacions que vostès porten avui aquí aquesta situació –la de ser útils a les entitats i a les pimes i al teixit productiu en general al nostre país– es soluciona, i tenim la sensació que no, que no es solucionarà. Conseller, avui porten una modificació de la llei per millorar la governança, per reforçar la vinculació amb la normativa europea, per blindar el criteri de mercat i la no-ingerència política, però ens preguntem: és només això, el que necessita l'Institut Català de Finances? I responem a la pregunta: clarament, no només això, i no d'aquesta manera.

Malauradament, el conseller Mas-Colell abandona la conselleria sense fer els deures, amb un país més retallat, més endeutat, amb menys drets i amb un Institut Català de Finances amb un balanç en recessió, quan més l'han necessitat l'empresariat i els treballadors del nostre país. I ens deixa, a més, conseller, una normativa coixa, una normativa amb tres problemes que cal resoldre de forma urgent per al bé de tots els actors, ja que la modificació que porten avui a convalidar ens aboca a tres possibles riscos: el del descontrol públic, el de la incapacitat en moments decisius i el d'imprecisió sobre el motiu del canvi de decret.

Pel que fa a la pèrdua del control públic, en quins riscos podem caure amb aquestes modificacions i com ens assegurem que no hi caiem? Com assegurem que l'Institut Català de Finances estarà al servei de l'interès general? És veritat que al decret legislatiu s'estableixen millores de la governança de les administracions públiques i canvis en la junta de govern que impliquen una majoria de membres independents, focalitzats, com diu l'informe justificatiu del decret, en la independència del mateix institut. Comprènent tots aquests arguments defensius que han propiciat aquesta inclusió d'aquests canvis, ens preguntem..., i creiem que estem davant d'un gir del pèndol: d'una situació que, aparentment, semblava propera a l'acció de go-

vern de la Generalitat, passem a un escenari totalment contrari, molt liberal en el sentit estricte de la paraula. Confiam totalment que el mercat adequi l'acció financera de l'ICF; però sobre quins àmbits, en quines quantitats, amb quin calendari, amb base a quins criteris –públics, independents?

Aquest risc, conseller, d'estar a l'altre extrem del pèndol ve confirmat per l'establiment del principi d'autonomia pressupostària. El document del qual feia menció el diputat Aragonès, el de la comunicació de la Comissió Europea al Parlament i al Consell del 22 de juliol, doncs, també traslladava aquest paper dels bancs, de foment, en recolzar el pla d'inversions per a Europa. Però aquest document estableix un tema que per nosaltres és fonamental i que no veiem traslladat en el decret que vostès porten avui aquí, que és la separació de les funcions d'estratègia, de planificació i de supervisió, que ha de ser pública, de les d'execució i de control d'administració, que ha de ser professional, d'una entitat d'aquest tipus. I per això per nosaltres, conseller, és imprescindible que la divisió de poders en aquest organisme estigui prevista, i vostès entenem que no l'han previst.

En definitiva, com es garanteix el principi d'actuació en defensa de l'interès general d'una entitat regida per independents i controlada públicament en una única ocasió i de forma anual a través de la limitació pressupostària de l'endeutament? Amb quins criteris? Qui controlarà la bona manera de fer de l'ICF? Com han previst que l'ICF sigui útil a l'interès general? Nosaltres entenem..., i ens preocupa que no hi hagi cap mecanisme de supervisió i rendició de comptes posterior, més enllà de l'elevació de l'aprovació del Govern de la memòria anual, i creiem que això, si s'aprova el decret llei, caldrà esmenar-ho a la llei.

El segon problema que hi veiem és la incapacitat o l'oportunitat perduda davant del pla Juncker. Institucions com l'Institut Català de Finances són clau en l'èxit de la major iniciativa d'inversió pública que tenim a sobre de la taula en aquests moments, en l'actualitat. Literalment, el document de la Comissió Europea parla de la cooperació reforçada entre els bancs de foment i la Comissió i el grup BEI; per l'altre, és un requisit fonamental per a l'èxit del pla. Com pot ser que davant de la més gran inversió pública de l'entorn europeu, com és el pla Juncker, i en què la mateixa Comissió insta els bancs públics d'inversió a actuar, l'Institut Català de Finances estigui desaparegut, que no tingui cap mandat específic ni cap referència en aquest decret llei? Nosaltres creiem que aquest fet també hauria de poder incorporar-se en el decret llei.

I, per últim, l'últim element que considerem que tampoc es trasllada al decret llei té a veure amb aquests riscos que vostè ens explicava i que també es traslladen a l'exposició de motius del decret. L'Eurostat revisa periòdicament i el meu grup veu amb bons ulls la necessitat de modificació de la llei, com li deia al principi. Ara bé, exactament, sobre aquest tema..., com l'han resolt en la modificació que han portat aquí? Nosaltres entenem que no queda ben resolt. Només fent el criteri de mercat com a únic no creiem que ens garanteixi que l'Eurostat no torni a estar preocupat pel

funcionament. Creiem que continuem tenint el punt feble que ha originat aquesta tramitació urgent.

És cert que vostès modifiquen l'article 5 de la Llei, però no el despleguen operativament. Diuen que un consell d'administració professional interpreti aquesta frase subordinada que vostès situen en aquest article. És a dir, no tenim la garantia de tornar-nos a trobar en la mateixa situació, amb el risc de caure en el fet que una acció financera específica de l'Institut Català de Finances pogués arribar a ser considerada ajuda d'estat segons la normativa europea, perquè entenem que el decret no articula cap mesura, ni fa cap mena de prevenció, ni proposa cap mecanisme de supervisió sobre aquestes accions financeres que el nou ICF pugui dur a terme.

Per tant, cal preguntar-nos –i acabo– si continuem en la línia de manca de previsió a què ens té acostumats aquest Govern, també en matèria d'articulació de les mesures per defensar, doncs, una actuació financera de l'ICF que no vulneri per sorpresa la normativa bàsica europea sobre ajudes d'estat aplicable a una institució financera.

Vull acabar la meua intervenció, presidenta, amb els motius de preocupació del meu grup i que faran que, si s'aprova el decret llei, en el qual nosaltres ens abstindrem..., per tots els motius que he esmentat, demanarem que es tramiti com a llei en aquesta cambra per poder millorar la norma i assegurar-nos que la missió de l'ICF es porta a la pràctica.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Josep Enric Millo.

Josep Enric Millo i Rocher

Gràcies, presidenta. En primer lloc, donar la benvinguda també, en nom del Grup Parlamentari Popular, a l'honorable conseller d'Economia i als membres del departament que l'acompanyen, per debatre sobre una qüestió que nosaltres valorem de manera ben diferent d'aquells grups que han estat donant suport al Govern en aquesta legislatura i que avui novament hi manifesten la seva incondicionalitat.

El Govern de la Generalitat ha presentat al Parlament aquest decret llei per a la seva convalidació, però la decisió del president de la Generalitat de convocar novament eleccions anticipades, de manera precipitada, ens porta a haver de convalidar aquest decret llei un 26 d'agost a la Diputació Permanent, un fet en si prou insòlit.

Què ens porta, avui, a convalidar aquest decret llei? El text del decret llei diu –i el conseller ho ha explicat– que gaudir d'una entitat financera de titularitat pública ha estat una de les aspiracions de la Generalitat en la història. Però això, al nostre entendre, no és cert: mai s'havia plantejat a Catalunya tenir un banc públic, si no és que ho confonem amb aspiracions vinculades a altres experiències financeres de mal record que hi han hagut també a Catalunya. I ha estat així perquè no té

sentit, i l'existència de la banca pública va en contra dels temps.

Per tant, quin és el motiu real de la necessitat de gaudir d'un banc públic a Catalunya? El motiu no és cap altre..., no és precisament aquesta aspiració històrica que alguns defensen. La necessitat es troba, al nostre entendre, en un pacte entre Convergència i Esquerra per separar els catalans de la resta dels espanyols i disposar d'un instrument financer que els sigui útil a tal efecte. El motiu és la necessitat de crear estructures d'estat per a quan arribi la desconexió amb Espanya i amb Europa que vostès volen provocar. Aquest és l'autèntic motiu, cosa que el Govern oculta en aquest text, i també en la intervenció del conseller. Però tots ho sabem.

Té justificació, aprovar la modificació de la Llei de l'Institut Català de Finances a través d'un decret llei, malgrat el que digui el conseller? Si la necessitat d'un banc públic ha estat històrica, com diu el preàmbul del decret, per què el Govern ha esperat a presentar la modificació de la Llei de l'ICF quan el Parlament ja està dissolt? Tan important era, i no han tingut temps fins ara? No han pogut fer-ho abans, o no ho han volgut? L'única excusa possible és que el Govern ha volgut evitar el debat públic necessari sobre una qüestió tan important com aquesta; fer-ho de pressa i corrents, com ja ens té habituats en altres ocasions. Han tingut tota la legislatura per fer-ho, i ho fan quan la legislatura està en temps de descompte, pràcticament ja finalitzada. Això no és manera de fer les coses, i tampoc ens sorprèn, perquè és la tònica a què hem estat acostumats en aquesta lamentable legislatura. Al llarg de les dues darreres legislatures, la novena i la desena, Convergència i Unió han anat preparant el terreny per convertir l'institut en un banc públic, per la qual cosa no té sentit que ara aprovin un decret llei i pretenguin que el Parlament el convalidi.

Diuen que el que en motiva la necessitat i la urgència –que ho requereix l'Estatut d'autonomia, com vostès saben, per aprovar un decret llei– és l'eventual decisió de l'Eurostat amb relació a una eventual requalificació de l'institut en virtut de l'aplicació de SEC 2010, com explicava fa un moment el conseller. El motiu, però, l'amaguen, com amaguen aquest decret llei aprovant-lo a finals d'agost. La urgència i la necessitat rau en el fet que el 27 de setembre es celebren eleccions autonòmiques anticipades i necessiten poder dir que ja tenen un banc públic preparat per a la desconexió. Aquesta és l'autèntica realitat. No ho amaguïn; ja no cal amagar-ho. Sorprèn, fins i tot, que amaguïn això quan ja s'han tret la careta de manera tan descarada.

És per això que el Partit Popular, si té un paper decisiu en el proper govern, aquest decret llei que avui segurament es convalidarà, ja anuncio ara que serà derogat i garantirem que l'Institut Català de Finances es dediqui al que s'ha de dedicar, que no és precisament a aquestes finalitats. No compartim que aquesta operació es faci a través d'un decret llei. La seva urgència i necessitat no són la nostra urgència ni la nostra necessitat, que van més vinculades al futur dels catalans. Nosaltres no volem un institut al servei del procés separatista, volem un institut al servei dels emprenedors i les

empreses de Catalunya, i això no s'aconsegueix amb aquest decret llei.

Per cert, no és la primera vegada que el Govern aprova un decret llei per convertir l'institut en un banc públic. Ho recorden? El Govern va presentar en aquesta legislatura... –aquest és el segon cop que ho fa–, en va presentar un ja el 2013, que, per cert, el Partit Popular el va portar al Consell de Garanties Estatutàries, que va dir que era antiestatutari, i finalment no es va convalidar.

Aquesta no és la forma d'actuar ni de legislar, i vostès ho saben perfectament, actuen amb traïdoria. No hi vam estar d'acord el 2013 i tampoc hi estarem ara, el 2015. I fixin-se: dos anys han passat des del primer decret llei, i en lloc de presentar durant tot aquest temps un projecte de llei al Parlament, que és la manera com es fan les coses en les democràcies que respecten els seus parlaments, el que fan és tornar altra vegada a insistir a fer-ho a través d'un decret llei, com si no hagués quedat ja prou clar que aquesta no és la manera de fer-ho.

Catalunya no necessita un banc públic. A part de l'oportunitat del decret llei, el que ens hem de preguntar és si Catalunya, en el segle XXI, necessita una entitat financera pública, un banc públic, o altres instruments de finançament. O, dit d'una altra manera: qui necessita realment un banc públic a Catalunya?, entès com el conjunt dels catalans, del sector econòmic i social, emprenedors, etcètera. Qui el necessita? Catalunya o el Govern de la Generalitat actual, per a altres finalitats i altres interessos segurament inconfessables?

L'economia catalana no necessita un banc públic. El que necessiten les empreses, els autònoms, els emprenedors, és que el Govern de la Generalitat, a través de l'Institut Català de Finances, atorgui més ajuts, més avals, més crèdit i més línies de finançament. Això és el que necessita Catalunya, no un banc públic. I no és això el que ha fet l'institut fins ara. Només cal citar-ne alguns exemples, no? Però vull recordar aquí, avui, l'aportació de 221 milions d'euros de fons públics, a través de l'institut, entre 2009 i 2012, a un fracàs politicoempresarial com va ser Spanair, que hem pagat entre tots. És aquest, l'estil de banc que volem per a Catalunya? O l'activitat de suport de l'institut a les empreses catalanes, que s'ha reduït considerablement des que governa Convergència i Unió? –i Unió, perquè fins ara era Convergència i Unió. A partir d'ara Convergència i Esquerra, però Unió, defensors també de les empreses, han estat donant suport a un institut que del 2011 al 2014 ha reduït a la meitat, a menys de la meitat, la quantitat d'operacions –de 5.088 a 2.277–, i també a menys de la meitat l'import dedicat a aquestes.

Per tant, no es pot seguir enganyant els catalans dient que el banc públic de l'ICF dirigità la seva principal actuació a reforçar pimes i activitat industrial. Per fer això no cal convertir l'institut en un banc públic; calen més recursos, cal una gestió més eficient, i és exactament el contrari del que han fet en els darrers anys. És el Govern rupturista de Convergència i Esquerra –ara sí– qui realment necessita un banc per poder descon-

nectar Catalunya d'Espanya i d'Europa, i també per tapar les seves vergonyes, les d'una gestió ineficient durant aquests darrers tres anys.

Perquè la realitat és ben diferent de la que vostès expliquen, n'és una altra. La mala gestió dels governs de Convergència i Unió i tripartits ha creat una administració desproporcionada i amb uns compromisos de despesa massa elevats. Per finançar aquesta despesa han creat i incrementat impostos en innombrables ocasions, fins a tenir la pressió fiscal més elevada de totes les comunitats autònomes d'Espanya. La pujada d'impostos que vostès han protagonitzat i impulsat no ha estat suficient per cobrir el dèficit que han generat, i ara busquen altres maneres de fer-ho. Aquest dèficit el volen finançar a canvi d'aplicar la racionalitat i ajustar-se als compromisos adquirits de disminució del dèficit a través d'aquests nous instruments que vostès es volen inventar.

Cap banc privat està disposat en aquests moments a finançar la Generalitat. En els últims anys, el Govern de la Generalitat s'ha finançat gràcies al Govern d'Espanya. Els instruments de finançament que l'Estat a posat a disposició de les comunitats autònomes han permès sortir a Catalunya, el Govern de la Generalitat, d'una situació d'autèntica fallida. De moment tenim un proveïdor de liquiditat amb unes condicions que cap banc –cap banc, ni els privats ni els públics– els podria millorar. Aquesta liquiditat ha aportat des del Govern d'Espanya a la Generalitat 32.000 milions d'euros en tres anys, mitjançant el Fons de liquiditat autonòmica, ara, a més a més, a un tipus d'interès del 0 per cent.

Per a això necessitem un banc públic? Per a això? Per cobrir la mala gestió i la falta de compromís amb els catalans, les institucions espanyoles i europees? Convergència necessita liquiditat per absorbir els 2.300 milions del 2014, els 2.500 milions del 2015, i aquests se'ls acumularan també en els propers anys, quan hagin de passar d'un dèficit del 0,7 al 0,3 i no ho puguin aconseguir, d'acord amb els pressupostos que vostès presenten.

Vaig acabant. L'anacronisme d'un banc públic autonòmic no contribuirà a la millora de l'economia catalana. Aquest banc públic no servirà per finançar les petites i mitjanes empreses, els autònoms, com diu el decret llei, si el que vostès segueixen és instal·lats en una ficció, en un món de *Matrix*, on el que voldrien és convertir l'Institut Català de Finances en l'hipotètic banc central, emissor de moneda d'un estat independent, separat d'Espanya i aïllat, fora d'Europa. Però això no els ho permetrem. Realment, només servirà (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, presidenta– per tapar les seves vergonyes i la incapacitat per equilibrar les finances públiques i seguir endeutant-se, al marge dels mecanismes ortodoxos, i comprometre cada vegada més les futures generacions de catalans.

Convençuts que després del 28 de setembre Catalunya tindrà un nou govern, diferent de l'actual, que vetlli de manera prudent i eficient pels interessos reals de tots els catalans i es podran corregir tots aquests er-

rors, avui el Grup Parlamentari Popular de Catalunya votarà en contra de la convalidació d'aquest decret.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller, i també saludar a tots els membres del seu departament que l'acompanyen. El Grup d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, a diferència del grup que m'ha precedit en la paraula, és, com és conegut, un ferm partidari que a Catalunya hi hagi una banca pública, de disposar d'un instrument públic de finançament en qualsevol cas i en qualsevol circumstància, ja sigui amb el minvat autogovern que tenim en aquests moments, o en la hipòtesi i amb l'objectiu d'un estat propi; és imprescindible que Catalunya tingui un instrument públic de crèdit.

Per diferents raons. Perquè el nostre país s'ha quedat sense sistema de caixes, sense banca de proximitat, i, després del fracàs clamorós del sistema financer i de tots els seus mecanismes de regulació i de supervisió, és un imperatiu econòmic, social, democràtic i, per tant, nacional disposar d'aquest instrument. Per a garantir el suport a la petita i mitjana empresa i a l'activitat industrial. Per al desenvolupament territorial i el suport al món local. Per a implementar i per a impulsar un canvi de model productiu cap a una economia industrial i a la vegada ecològica. Per a evitar l'exclusió financera de determinats sectors socials i determinats territoris.

No volem ser una excepció a Europa. Hi ha 221 bancs amb participació pública en trenta-dos països europeus; els *Länder* alemanys tenen banca pública. I és demagògic dir que es tracta de fer un banc central europeu, perquè entenem que aquest no és l'objectiu. Per tant, l'economia catalana, el teixit productiu, necessita, doncs, aquest instrument per a fer front a la crisi.

Ara bé, quina és la gestió que vostès han fet d'aquest procés de conversió de l'Institut Català de Finances en una banca pública? En aquests dos anys ens ha semblat que al Govern aquest tema no era dels que l'entusiasmava, precisament. És evident que formava part dels acords entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana, però és veritat que ha estat un procés més aviat lent, i no precisament caracteritzat per la seva transparència, no? Per exemple, el consell assessor, que hi havia el compromís de debatre també aquesta qüestió, fa un any que no s'ha reunit –em sembla que és des del juliol de 2014–, aquest consell assessor que té una composició, doncs, relativament plural, no?

I ara ens presenten aquest decret llei, que li he de dir que ens ha sorprès. La normativa europea no és nova, han tingut més de dos anys per a implementar el que avui ens proposen, i ho fan amb la legislatura acabada, el Parlament dissolt, i en el marc de la Diputació Per-

manent. Des de 2013 es van produïnt diferents canvis normatius que afecten el conjunt del sistema financer, i la darrera adaptació, segons diu el mateix informe justificatiu d'aquest decret llei, és del darrer trimestre de 2014.

Per cert, a l'informe justificatiu també ens diuen que la normativa europea i la seva adaptació poden variar, i per això no implementen els canvis necessaris, perquè poden quedar desfasats. Un argument sorprenent, perquè, si tothom fes el mateix amb tot, no es faria res, i menys encara en l'àmbit financer, on tantes coses han canviat.

També en l'informe que esmento es diu que, a través d'indicacions verbals de la Intervenció General de l'Estat, es coneix que Eurostat ha iniciat un nou procés de revisió de la classificació de l'ICF, dins del marc jurídic actualitzat del SEC 2010. Quins són els terminis d'aquest procés de reclassificació? Vostès han mantingut o no reunions amb les institucions europees, amb Eurostat? Quan es produirà aquesta reclassificació?

Es desprèn de la normativa europea que allò fonamental és que quedi clar que es tracta de banca pública regida per la normativa específica del sector financer i que no es tracta d'administració pública, perquè, si no, seria comptada com a Generalitat, consolidant el seu endeutament de 2.700, 2.000 milions d'euros en el de la Generalitat. Molt bé. Però reformar el seu òrgan de govern garantint el caràcter independent de l'Administració, clarificant-ne el caràcter tècnic i professional, s'hauria pogut fer en el marc d'una modificació integral de la Llei de l'ICF, per a la qual vostès han tingut temps sobrat, i no a través d'un decret llei, furtant el debat al Parlament i a la societat i evitant un debat a fons, amb compareixences, esmenes dels grups parlamentaris, sobre quin és el model de banca pública que ens cal, fent-ho amb les adequades garanties parlamentàries.

De fet, aquest era el mandat aprovat en la Llei de mesures fiscals i financeres, que autoritzava el Govern, en el termini d'un any, a elaborar el nou text refós de la Llei de l'ICF.

Tampoc hem pogut fer un debat ni polític ni públic, ni definir una estratègia compartida de tots aquells grups parlamentaris que són favorables a la banca pública, no? I tot plegat posa en evidència una certa, diria, desgana i improvisació del Govern a l'hora d'impulsar aquesta transformació. Mirin, aquest no és un debat menor. Aquest és un debat estratègic, sobre el qual creiem que cal un debat molt aprofundit.

Algunes consideracions, també, sobre el contingut que se'ns proposa. Estem d'acord amb la naturalesa jurídica que ha de tenir l'ICF, amb el seu caràcter independent de l'Administració pública. És un canvi lògic i necessari. En el nostre parer ha de quedar clar que l'ICF, el cent per cent, ha de ser capital públic.

És positiu que prioritzin les pimes i l'activitat industrial, però per què no també l'economia social i les cooperatives, els autònoms, les microempreses, o fer esment que un dels objectius de l'ICF ha de ser afavorir el desenvolupament territorial? Segons la normativa

SEC, no es poden excloure destinataris, però sí que es poden prioritzar polítiques.

S'especifica també que es regirà per criteris de mercat, i, en l'article 6, que és una entitat amb ànim de lucre i que pot realitzar tots els serveis propis del negoci de banca. D'acord; però hauríem d'introduir, perquè una banca pública s'ha de diferenciar claríssimament d'una banca privada, també, de determinats objectius de caràcter social, i que caldria incorporar també criteris més propis de la banca ètica que no coincideixen, ben al contrari, com l'experiència demostra, amb els criteris de la banca que es regeix estrictament pel mercat, no?

Les entitats públiques, financeres públiques, ho són perquè, més enllà de l'ànim de lucre, que l'han de tenir, realitzen també una funció econòmica, estratègica i social. Ofereixen finançament a sectors, projectes i territoris que la banca pública, la que es mou estrictament per finalitats de mercat, no realitza i no vol realitzar.

Caldria tenir clara, doncs, la diferència amb una banca privada. I l'única diferència no pot ser només la titularitat del capital. Ha de quedar clar que volem una banca que no pot promoure inversions lesives per al territori, o comercialitzar productes financers no adequats per a petits estalviadors, o promoure actuacions de caràcter especulatiu, que afavoreixin, per exemple, la deslocalització d'empreses de Catalunya.

En definitiva, volem una banca pública que tingui uns adequats criteris de responsabilitat social i ambiental. Per què les seves societats han de fer activitat, per exemple, en el sector immobiliari que no sigui habitatge públic o cooperatiu? Cal una banca pública que promogui la reactivació econòmica sobre noves bases, la creació de llocs de treball de qualitat i d'economia verda.

La banca pública ha de ser també un element de democratització de l'economia, per a evitar la concentració del poder financer i afavorir altres formes de propietat, com, per exemple, el cooperativisme.

De totes aquestes qüestions, seria necessari i interessant generar debat polític i, també, debat social.

O, pel que fa als nomenaments dels òrgans de govern, els nomena i cessa el Govern a proposta del conseller del departament. Es podria plantejar un consell d'administració, amb representació social, o dels ens locals, per exemple.

Quins són els mecanismes de control públic que hi ha? No ens ha quedat clar. Creiem que no queden suficientment precisats, aquests mecanismes de control, justament per evitar que es puguin produir experiències absolutament nefastes o negatives, com hem vist, per exemple, en el cas de les caixes, no?

Miri, després de la molt desgraciada experiència financera que hem tingut en aquest país, això no es pot despatxar amb un decret llei en la Diputació Permanent de finals d'agost, amb la legislatura acabada. Això requereix un debat més aprofundit, més clar i més transparent.

És, per tant, per totes aquestes raons que nosaltres, malauradament, en aquests moments, no podem donar suport a la convalidació d'aquest decret. Sí que demanem i plantegem que es sotmeti a votació, que sigui tramitat

per llei, perquè creiem que, ni que sigui en el marc de la Diputació Permanent, cal que hi hagi, en un tema tan fonamental i tan estratègic com aquest, totes les garanties parlamentàries necessàries; que cal fer-ho de pressa, però cal fer-ho bé. I ens sembla que vostès hi han posat no massa interès, molta desgana, i que veiem en aquest decret llei improvisació –improvisació–, i, per tant, els demanem, doncs, que sigui tramitat com a llei.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señor Mas-Colell, mientras en la calle los problemas son el paro, la corrupción, la pobreza, o incluso la violencia doméstica, de la que ustedes no quieren ni siquiera hablar en esta Diputación Permanente, pues, mientras tanto, ustedes traen al Parlament un decreto ley, sin que lo justifiquen, además, por motivos de urgencia, como se requiere formalmente, porque ustedes están pensando únicamente en un tema, que es seguir jugando a los estados –seguir jugando a los estados. Y, con este decreto, lo que ustedes pretenden hacer ver, o hacer creer, a los catalanes es que, después de esto, en Cataluña vamos a tener un banco central para estar preparados para un hipotético estado independiente.

Esto es lo que ustedes quieren hacer ver, pero, sinceramente, no se lo cree nadie. Y yo creo, con todos los respetos, señor Mas-Colell, que el primero que no se lo cree es usted, porque es un economista de reconocido prestigio, un buen economista, que es una pena, sinceramente, que utilice su conocimiento para intentar engañar a los ciudadanos.

Esto, unido a la petición que ustedes supuestamente están haciendo de la ficha bancaria de manera directa al Banco Central Europeo, pues, lo único que tiene es una intención de seguir hablando de estructuras de estado, en vez de solucionar los problemas reales de la gente, y, por supuesto, alimentar el victimismo, cuando se confirme, pues, que lo que ustedes supuestamente pretenden hacer, pues, obviamente, no se lleva a cabo.

Usted ha hablado hoy de principios tan importantes como la independencia de este tipo de organismos o el interés general. Pero yo dudo, sinceramente, que ustedes estén comprometidos con estos principios, viendo simplemente lo que han hecho durante todos los años que han podido gobernar. Y, sin duda, el caso del ICF es muy significativo. Lo que podría haber sido un buen instrumento, un magnífico instrumento para defender este interés general, pues, sin duda, se ha comprobado que ustedes no han garantizado que esté al servicio de la gente.

Y no hay nada más que ver los datos, durante los últimos años de la crisis, de proyectos de pymes y autónomos que se han quedado en un cajón, no porque no fueran buenos proyectos, sino porque, simplemente, no tenían un respaldo financiero para hacer frente al préstamo.

El ICF no ha estado al servicio del interés general. Y, si no, preguntémosle a muchas pymes y a muchos autónomos que han intentado, en los momentos más duros de la crisis, obtener liquidez, dinero del ICF, para seguir adelante con sus negocios.

Y además, el ICF ha sido utilizado por su parte, y por parte del Gobierno del tripartit, para intereses partidistas. Y, si no, recordemos lo que ha sido Spanair. Según un informe del Síndic de Greuges, más de ciento veinte millones en préstamos fueron concedidos por parte del ICF para dar alas a este proyecto, que todo el mundo sabía que no tenía ningún tipo de sentido, en plena crisis económica. En plena crisis, mientras se denegaba el crédito a pymes y autónomos, se dieron más de ciento veinte millones de euros para un proyecto que, a todas luces, era un fracaso desde el principio.

Y además, aparte de cómo han gestionado ustedes el ICF, nosotros tenemos memoria para saber lo que ha pasado en Cataluña, con Banca Catalana, cómo ejercieron ustedes el control político sobre el sector financiero, o lo que ha ocurrido recientemente con las cajas de ahorros, también controladas por el poder político que ustedes sin duda encabezaban.

Y además, estuvieron encantados de que el Banco de España viniera al rescate, y rescatara con el dinero público a esas cajas de ahorros que ustedes habían controlado políticamente de manera anterior, ¿no? Por tanto, renunciaron alegremente a sus competencias y estuvieron encantados de que viniera el Banco de España a rescatar con dinero público esas cajas de ahorros que ustedes habían gestionado mal.

Nosotros pensamos que, en global, la gestión, la gestión que ha hecho su Gobierno, y también, por cierto, el anterior del tripartit, sobre el sector financiero y sobre las finanzas de la Generalitat en general, ha sido un fracaso.

Y ustedes apelan a principios tan importantes en la Unión Europea como son la independencia de las instituciones o el interés general, pero la consecuencia número uno de su intención de sacar a Cataluña de España es salir de la Unión Europea. Por tanto, creo que no pueden erigirse ustedes en defensores de principios de la Unión Europea, cuando lo que ustedes proponen es sacarnos, sin duda, de esta institución.

Y, en definitiva, señor Mas-Colell, con todos los respetos, el ICF no es ni será un banco, y usted lo sabe. Usted es el primero que lo sabe, porque, como he dicho antes, un economista de su nivel lo que debería hacer es contribuir a informar a los ciudadanos y a gestionar bien las cuentas de la Generalitat, pero no a intentar engañarlos, porque tiene un objetivo, pues, supremo para ustedes, que es el separatismo.

Suerte que el 27 de septiembre tenemos una oportunidad de dar un cambio de rumbo al Gobierno de la Generalitat, y, por fin, tener un gobierno sensato, con prioridades claras, que toque de pies en el suelo, y que se dedique a unir a los catalanes y no a separarlos.

Sin más, me gustaría que en el Parlament de Cataluña tuviéramos la ocasión de sumar esfuerzos para mejorar los problemas diarios de los catalanes, que son el

paro, que es la corrupción, que es la pobreza, la violencia doméstica, y, sinceramente, no utilizarlo para este tipo de cosas, que usted es el primero que sabe que no llegarán a buen puerto.

Muchas gracias.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor David Bonvehí.

David Bonvehí i Torras

Bon dia. Gràcies, presidenta. Gràcies, honorable conseller, per l'exposició del decret llei, i, també, agrair, doncs, a tot l'equip que l'acompanya, i als altres membres del Govern que avui han volgut estar presents en aquesta Diputació Permanent. Abans de començar el nostre posicionament –que, òbviament, serà per posicionar-nos favorablement a la validació d'aquest decret llei, presentat pel conseller en nom del Govern–, no volem deixar passar l'ocasió..., a respondre, o a dir-los, sobretot, al Partit Socialista, al Partit Popular i a Ciutadans, que en aquesta qüestió estaria bé que deixessin de confondre.

Les tres intervencions que hem sentit han estat clarament en una línia de confusió, i els dic això perquè diuen vostès mateixos, tots tres, que el que ha volgut fer aquí el Govern és fer campanya parlant d'estructures d'estat i, en la mateixa intervenció, diuen que ho fem d'amagat. O una cosa o l'altra. Si es vol fer campanya, no es fa d'amagat, i, si es fa d'amagat, no és fer campanya electoral.

Però, en tot cas, vostès el que han dit, i han intentat confondre, és relacionant l'ICF amb un banc central. Això no és així, vostès ho saben. L'ICF, com s'ha dit, a bastament, ha fet tot el necessari per esdevenir un banc públic de desenvolupament, com centenars i centenars n'hi ha arreu d'Europa, i un banc al servei del teixit productiu, com s'ha demostrat en els darrers anys, que ha ajudat, doncs, a més d'onze mil pimes i ha donat finançament amb més de tres mil milions d'euros. Per tant, crec que la confusió que vostès han intentat introduir en les seves intervencions no és el que s'espera en aquesta cambra, i, doncs, aquest grup parlamentari, ho volia dir.

També, esmentar la postura d'Iniciativa, entenent que es vol un debat més ampli. Nosaltres, fins i tot com a grup parlamentari, així ens hauria agradat, i, per tant, en aquesta visió, i en aquesta reclama que hi hagi un debat més serè, més amb profunditat, aquest grup parlamentari també hi podria estar d'acord; però aquí –i per això s'ha tramitat a través d'un decret llei– el que hi ha és una urgència i una necessitat de fer les modificacions legislatives urgents, derivades d'aquest procés de reclassificació que s'ha endegat des de l'Eurostat, i, per tant, compartint la visió que Iniciativa deia, no podem fer-ho de la manera que ens proposen, sinó que es sabia que el Govern ho havia de fer a través del decret llei i validar-ho en aquest Parlament.

Abans d'incidir més en els temes concrets del decret, recordar que l'Institut Català de Finances sempre ha estat considerat, des de la seva constitució, l'any 85, com una institució financera. No obstant això, l'Eurostat, com a organisme superior europeu, ja va realitzar un fort escrutini contrari l'any 2011, que aquí volia agrair la feina del departament, que es va fer ja el 2011, que aquest organisme, l'ICF, es veia perillar la seva consideració com a institució financera. Això es va salvar, a nivell jurídic, gràcies a les modificacions que es van fer en aquest Parlament, amb l'aprovació de la Llei 7/2011, i també, a nivell operatiu –i aquí el Govern també, doncs, va ser àgil–, traspasant a la Generalitat els actius i l'endeutament relacionat de tots els equipaments que depenien de l'ICF; i també es va haver de focalitzar, i aquí agrair la tasca del delegat de l'ICF, es va haver de focalitzar la seva activitat amb les pimes, limitant el pes del sector públic.

Per tant, aquests arguments que avui hem sentit que aquest banc serveix per ajudar la Generalitat i no el sector industrial, doncs, això no ha estat així, com de les dades objectives es desprenen.

Ara l'Eurostat ha iniciat, com dèiem, un nou procés de revisió de les classificacions. Ha afegit més requisits, i és per aquest motiu que el Govern ha hagut d'adaptar la normativa, s'ha hagut d'adaptar a la normativa de l'ICF a la normativa europea, i aquest procés planteja l'anàlisi de la naturalesa a entitats europees que, com l'ICF, tenen titularitat pública i exerceixen funcions com les de la nostra ICF.

En aquest sentit, l'Eurostat es focalitza en els temes que ara es canvien, uns temes que ara es legislen, però que a l'ICF ja han anat funcionant, doncs, en aquests últims anys, i ha anat cap a les disposicions, i ha anat a la manera de funcionar com avui esperem que legislativament es porti a terme, d'una manera, doncs, legal.

Aquesta circumstància d'aquesta reclassificació per part de l'Eurostat no se sabia. No se sabia amb anterioritat, i per això, doncs, aquesta urgència de tramitar aquest decret llei. Aquesta circumstància, que, com dic, no es coneixia, planteja la necessitat de modificar puntualment el règim jurídic, introduint de manera clara en la llei aspectes que en molts casos, com he dit, *de facto*, ja estaven implementats, però que requereixen d'una visualització normativa per tal d'aconseguir que la definitiva configuració de l'institut, i, per tant, com a entitat financera en els termes que ens diu l'Eurostat, doncs, se'n desprèn.

En aquest sentit, per tant, creiem que la justificació de la urgent necessitat queda totalment acreditada, i, per tant, demanaríem responsabilitats de tots els grups parlamentaris perquè es porti avui a terme la votació i l'aprovació d'aquesta normativa, que el que farà és evitar dues conseqüències que podrien ser, doncs, gens positives per a la Generalitat de Catalunya i per al nostre teixit industrial: una seria que l'ICF no esdevingués entitat de crèdit públic, i, per tant, crec que ho hem d'evitar sí o sí; i, en segon lloc, i com s'ha dit també per altres portaveus, que l'ICF fos considerat com a Administració pública suposaria que l'actual balanç de l'ICF amb el de la Generalitat, doncs, es consolidessin i que la imputació del deute de l'ICF fos deute de la Generalitat. Això en un moment com el que

vivim seria fatal, seria inassumible, i, per tant, considerem que aquestes dues premisses i aquestes dues conseqüències negatives que s'eviten amb l'aprovació d'aquell decret llei que avui volem que sigui validat en el Parlament, creiem que són suficients motius perquè tots els grups parlamentaris li donin suport. Res més.

Agrair la feina que s'ha fet aquests últims anys, que no ha estat, en cap cas, que no s'hagi volgut donar importància a aquesta qüestió. Crec que el Govern... –i ho creiem des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió–, que el Govern ha treballat en aquesta línia, i, per tant, des d'aquest agraïment, dir que el nostre vot serà favorable a la validació d'aquest decret llei.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Doncs, acabat el debat, procedirem a la votació. D'acord amb l'article 155.3, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la convalidació i que els negatius són favorables a la derogació.

Passem, doncs, a la votació de la convalidació del Decret llei 2/2015, pel qual es modifica parcialment el text refós de la Llei de l'Institut Català de Finances.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El decret llei ha estat convalidat per 13 vots a favor, 5 en contra i 4 abstencions.

Per tal de donar compliment a l'article 155.5, i atesa la voluntat expressada per algun grup parlamentari, votarem a continuació si es vol que es tramiti com a projecte de llei.

A favor de la tramitació com a projecte de llei?

En contra?

Abstencions?

Les votacions han estat: 4 a favor de la tramitació, 13 en contra i 5 abstencions. Per tant, no es tramita com a projecte de llei.

Suspendrem la sessió durant deu minuts.

La sessió se suspèn a un quart de dotze del matí i dotze minuts i es reprèn a dos quarts de dotze i catorze minuts.

La presidenta

Prepensem la sessió amb el punt 2 de l'ordre del dia.

Compareixença

del conseller d'Interior per a informar sobre l'actuació dels Mossos d'Esquadra a Salou l'11 d'agost de 2015 (tram. 355-00237/10)

I és la compareixença del conseller d'Interior, davant la Diputació Permanent, per a informar sobre l'actuació dels Mossos d'Esquadra a Salou l'11 d'agost de 2015.

En primer lloc, em permetran que saludi l'honorable conseller, senyor Jordi Jané, donar-li la benvinguda a la Diputació Permanent i cedir-li la paraula.

El conseller d'Interior (Jordi Jané i Guasch)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, voldria agrair al Parlament de Catalunya el fet que, davant la sol·licitud de comparèixer al més aviat possible per donar totes les explicacions necessàries dels fets que van tenir lloc a Salou el passat dia 11 d'agost –jo vull agrair-ho al Parlament de Catalunya–, s'hagi inclòs en el primer ordre del dia de la primera sessió de la Diputació Permanent que ha tingut lloc des que vam materialitzar aquesta petició. Per tant, els agraeixo aquesta celeritat. Era voluntat del Govern donar explicacions al més detallades i al més aviat possible davant tots aquells fets que van tenir lloc a Salou a partir del dia 11 d'agost. I, en fer-ho al Parlament, també permeten que es faci de manera solemne davant la ciutadania de Catalunya, que es mereix, també, unes explicacions i conèixer detalladament els fets.

La mateixa petició, el mateix ordre del dia d'aquesta Diputació Permanent posen una data, l'11 d'agost d'aquest any 2015, però els fets del que va passar l'11 d'agost tenen uns precedents que cal conèixer abans. I aquests precedents s'inicien, precisament, a partir del 29 de juny.

El Cos de Mossos d'Esquadra inicia unes investigacions policials el dia 29 de juny d'aquest any. I ho fa a partir, també, d'una dada prèvia: la dada que en un punt concret entre el municipi de Salou i de Cambrils, que s'anomena passeig de Miramar, i ja en terme municipal de Cambrils, es nota un increment del fenomen del *top manta*, i es nota, també, la presència, fins i tot en ocasions, de més de tres-cents venedors.

I, per tant, és una dada que el Cos de Mossos d'Esquadra vol investigar, amb un objectiu: què hi ha al darrere? Busquem grups organitzats. Busquem bases operatives. I a partir, per tant, d'aquell moment, el Cos de Mossos d'Esquadra, la Unitat Territorial d'Investigació de la Regió del Camp de Tarragona, inicia aquestes investigacions. I, fruit d'aquestes investigacions, també els ho he de dir, localitzem tres domicilis concrets del municipi de Salou on presumptament hi havia una base operativa per a, després, distribuir aquests productes. Els localitzem, els localitzen els Mossos d'Esquadra, amb la seva tasca investigadora.

I els en posaré un exemple. En un d'aquests tres pisos, un dia... –això ja consta en les diligències policials, ja estan judicialitzades, ja ho té el poder judicial, però els poso un exemple que crec que és prou aclaridor–, el dia 13 de juliol de 2015, els Mossos d'Esquadra vigilen un d'aquests tres domicilis. I veuen com en surt una persona amb un carretó, del domicili, i se'n va cap a una furgoneta de transports de paqueteria que hi havia a prop del domicili; carrega dues grans caixes, presumiblement de material, i se'n torna amb el carretó cap a aquell domicili. El mateix dia, a la tarda, els Mossos d'Esquadra, que anaven seguint la pista d'aquell domicili, observen com diverses perso-

nes entren en aquell domicili, en surten carregades de motxilles, de maletes, de bosses grans... I segueixen a aquelles persones, i se'n van, justament, al passeig de Miramar, entre Salou i Cambrils. No costa gaire de connectar que aquelles persones que venen al passeig de Miramar han anat a buscar els seus productes, precisament, en aquest cas, a un d'aquells tres pisos. I els Mossos van seguir portant a terme aquestes investigacions. Ho van fer –els ho he dit– la del dia 13 de juliol, però ho van fer en el mateix pis el 14, el 15, el 16 i el 17 de juliol. I totes elles van acreditant aquests fets.

També en els altres dos domicilis s'observen activitats similars, i a més a més ja vénen reforçades perquè són uns edificis que tenen un sistema intern de videovigilància, i, per tant, també tenim accés a les imatges internes d'aquell edifici. Globalment, els he dir una dada que ens és significativa amb la investigació policial: en tots tres domicilis investigats, sempre és la mateixa empresa de distribució de paqueteria –la mateixa empresa– la que distribueix grans quantitats de productes.

Les investigacions policials es dirigeixen a aquesta empresa de paqueteria, i, concretament –els podem donar una dada–, demanem a les empreses, a l'empresa en concret: quants paquets s'han distribuït en aquests tres domicilis?

I els puc donar una dada: des del 8 d'abril fins al 3 d'agost d'aquest any –estem parlant de 117 dies, menys de quatre mesos–, en aquest espai cronològic, en aquests tres domicilis s'hi van arribar a distribuir en caixes –més de vuitanta caixes, eh?, però– un total de quasi 1 tona de productes: 958,5 quilos de productes. Uns paquets quantiosos.

I l'altra dada que ens permet l'empresa de paqueteria: d'on vénen? Doncs, vénen..., són productes importats, no són productes comprats a empreses d'aquí, són productes comprats a fora, són productes comprats a Turquia, al Regne Unit, també una caixa venia de Portugal; però la majoria venien de Turquia i del Regne Unit, i els puc avançar ja que el 75 per cent d'aquests productes, d'aquestes caixes, venien de Turquia, la resta venia del Regne Unit i una de Portugal.

A partir d'aquí, els indicis que en aquests domicilis s'està cometent una actuació delictiva són molt clars. Tenim moltes evidències, i és clar que hi han uns delictes directes: un d'aquests, el de la propietat industrial. Veiem que el que es ven després al passeig de Miramar són productes falsificats, que hi han unes persones físiques o jurídiques que tenen unes patents, tenen unes marques registrades, han pagat per aquestes. I estem veient que directament ja hi han aquests delictes, i, presumiblement, també entenem –i després els ho explicaré– que estem davant del que anomena el Codi penal un «grup criminal».

Per tant, què fan els Mossos d'Esquadra amb tota aquesta informació? La judicialitzen. I el dia 4 d'agost demanen autorització... –la demana, el Cos de Mossos d'Esquadra, l'autorització–, concretament al jutjat d'Instrucció número 4 de Tarragona, es demana autorització per entrar i fer els registres i escorcolls a aquests tres domicilis.

I per què ho fem? Ho fem perquè entenem que, si podem entrar en el domicili, trobarem documentació relacionada amb els delictes que investiguem; els seus presumptes autors; productes i materials, presumptament falsificats; trobarem també qui els ho subministra, podem trobar també albarans, factures i qualsevol altre efecte o prova que estigui relacionat amb els delictes investigats.

Per tant, fem aquesta petició davant del poder judicial. I el poder judicial, en data 8 d'agost, ens autoritza a fer aquesta entrada i escorcoll als tres domicilis, que demanem que sigui «sorpresiva» i simultània –i després també els explicaré per què–, ens autoritza a fer-la a partir de les sis del dematí del dia 11 d'agost, que era tal com els ho havíem demanat. Nosaltres els destacàvem, per demanar... Sempre és un fet excepcional, entrar en un domicili. Teníem una justificació que argumentàvem en l'escrit i que després, com aniré explicant al llarg d'aquesta compareixença, demostra un cop més la professionalitat del Cos dels Mossos d'Esquadra, que anava absolutament dirigit ja quan feia la petició al jutge. Diu: «Presumiblement s'hi estan cometent delictes contra la propietat industrial –està en el 273 del Codi penal– i, evidentment, aquí hi han unes persones que tenen unes patents i que se'ls està perjudicant.» Diu: «Però també» –deien ja els Mossos d'Esquadra– «presumim que aquí hi ha el que anomena el Codi penal en els seus articles 570 i posteriors..., l'existència del que anomenem “un grup criminal”.»

I quins elements fan pensar que hi havia un grup criminal? Primer, perquè hi hagi un grup criminal ha d'haver-hi la reunió de dues o més persones en un domicili o en un lloc concret –aquí hi era–, que es reuneixin per cometre actuacions delictives –aquí això passava: s'importava, s'emmagatzemava i després es venia material presumptament falsificat. Per tant, hi havia la reunió d'aquestes persones; hi havia l'objectiu de reunir-se per cometre uns delictes; hi havia el que en diu la jurisprudència del Codi penal i del Tribunal Suprem «la rutina delictiva», hi havien unes pautes que s'anaven seguint en aquests casos; hi havia també el que anomenen «el *modus operandi*» igual. Justament en els tres domicilis, en tots tres, presumptament hi havien productes falsificats, però és que en tots tres els països d'origen dels productes eren els mateixos, en tots tres les empreses exportadores dels productes eren les mateixes, en tots tres es feia servir la mateixa empresa de transports; per tant, aquesta existència del grup..., era més que congruent pensar que era així. I finalment en els tres domicilis, després, l'activitat de venda, el que coneixem ja com «la venda del *top manta*», l'exercien a la mateixa zona, al passeig de Miramar, entre els municipis de Salou i Cambrils, terme municipal de Cambrils.

Per tant, els he volgut fer fins al moment un precedent del que va passar el dia 11. El dia 11, efectivament, es va fer una entrada «sorpresiva» i simultània en tres domicilis, però no era una actuació improvisada, venia d'una tasca policial molt ben feta per part del Cos dels Mossos d'Esquadra, d'unes investigacions que van donar uns objectius. I el que preteníem –i això també ho vull dir des del començament– no era anar úni-

cament contra aquelles persones que estan al carrer i que estan intentant vendre els seus productes; no era, aquest l'objectiu directe d'aquesta operació. L'objectiu directe d'aquesta operació era anar a veure si trobàvem grups organitzats que importen productes de manera fraudulenta i massiva, productes falsificats, per després ser venuts en aquest fenomen del *top manta*; per tant, anaven dirigits cap a aquests grups. I a l'anar dirigits cap a aquests grups anaven dirigits també a intentar frenar aquest fenomen del *top manta*, que, ho vull dir d'entrada, és un fenomen altament perjudicial.

El *top manta* perjudica directament els comerços de la zona. Evidentment, la persona que ven en el *top manta* fa una competència il·legítima, que la pateix aquell botiguer que obre i baixa la persiana cada dia, que paga els seus impostos, que molts d'ells són autònoms, que molts d'ells han de tancar moltes vegades perquè les botigues petites moltes vegades ho passen malament. I aquest botiguer veu com els mateixos productes, però falsificats, es venen a un preu molt inferior al costat de casa seva, i qui compra el producte en un *top manta* no el compra després en aquell comerç que paga els seus impostos i que és base de l'economia productiva del nostre país. Per tant, ens perjudica, el *top manta*, cap a aquest sector.

El *top manta* perjudica també les indústries, evidentment. Han pagat unes patents pels seus productes i veuen com aquests productes, amb la seva marca, són venuts al costat, a vegades, de les mateixes botigues que els venen d'una manera legal i havent pagat aquests productes al preu realment que tenen en el mercat. Per tant, perjudiquen aquestes indústries i és un delictes contra la propietat industrial.

En aquells supòsits en què el que es ven són pel·lícules o discografia, el que queda molt clar és que el *top manta* perjudica els drets d'autor i perjudica..., i, per tant, és un delictes en aquests casos contra la propietat intel·lectual.

Però finalment el *top manta* perjudica, i molt, l'erari públic, els pressupostos de les administracions públiques, l'estat del benestar, l'estat prestacional, l'estat que ha de donar una sanitat, donar un ensenyament, vetllar per la seguretat... Quins ingressos té, l'erari públic, davant d'unes xarxes que no compren a empreses aquí, compren a empreses de fora, i després venen els seus productes aquí sense pagar IVA, sense pagar pràcticament cap impost? I l'erari públic veu com realment, si això s'estengués, realment seria una situació en què no podríem estar parlant de l'estat de benestar. I és un tema d'economia productiva, és un tema claríssimament que necessitem acotar aquest fenomen, buscar-li solucions. I ja en parlarem, però el que és clar és que el *top manta* no és una solució –el *top manta* no és una solució–, el *top manta* és una activitat clarament perjudicial.

Se'ns diu moltes vegades: «No aneu contra el manter que està al carrer» –això se'ns diu, jo ho he escoltat–, «aneu contra els que importen, aneu contra els que falsifiquen, aneu realment contra les xarxes que tenen tot un mecanisme ja establert.» I jo els vull dir que precisament això és el que van fer els Mossos d'Esqua-

dra en la seva actuació del dia 11 d'agost. Els Mossos d'Esquadra, el dia 11 d'agost, van entrar en aquests tres domicilis, i ho van fer amb manament judicial, i ho van fer amb aquest manament judicial d'una manera «sorpresiva» i simultània. Per què «sorpresiva»? Perquè, si no ho fas «sorpresivament» i de manera simultània, com que eren un grup, un pis s'ho diria a l'altre i frustraríem les actuacions posteriors. Es fa «sorpresivament» també perquè, si truques intentant avisar que vindràs a fer l'escorcoll, desapareix el material i, per tant, frustres també l'operació, o algú pot escapar de l'habitatge. Es fa «sorpresivament» també per..., hi havia previst detenir un gran nombre de persones, i en aquests casos també tenim precedents, malauradament, i el director dels Mossos ho sap perfectament, que tenim precedents de reaccions agressives cap al Cos dels Mossos d'Esquadra, a vegades, si ja estan esperant que entri l'actuació. Per tant, s'ha d'intentar fer de manera «sorpresiva». I es va fer.

I quin resultat vam tenir, d'aquesta actuació del dia 11 d'agost? Doncs, jo els puc assegurar que el que hi vam trobar –perquè ara ja està inventariat, ja ho hem comptat– són quasi quatre mil euros en efectiu, concretament 3.908,25 euros en efectiu; vol dir que també hi havia una certa capacitat econòmica. Però hi havien 5.094 peces a punt de ser venudes, a punt de ser distribuïdes –5.094. L'import en el mercat d'aquestes peces –l'hem comptabilitzat– és de 93.915 euros. Això és el que vam trobar aquell dia en aquests tres pisos. Què hi havia?, a mi m'han preguntat: «Què hi havia, conseller?» Doncs, hi havia moltíssima roba, no?: roba esportiva, material esportiu, samarretes, bosses, també pantalons, jerseis, polos... També hi havien peces de joieria: penjolls, polseres, arracades, anells... Tot això, de marques d'aquestes conegudes en el mercat: Lacoste, Nike, Cartier, Chanel, Prada, entre moltes d'altres. I també hem constatat una altra cosa: s'arriba en aquests pisos, es troba tot aquest material, però s'hi troba també com dins dels pisos es falsificaven productes. Trobàvem, per exemple, tot un conjunt de calçat esportiu sense marca, i al costat hi havien fins a 162 loges de primeres marques per tal de ser aplicats per falsificar els productes. Per tant, en aquests habitatges s'importaven productes, tots provinents de l'estranger, bàsicament de Turquia, però és que a més a més també s'hi falsificava dins dels habitatges material per després ser venut.

Els vull dir una cosa: estem parlant de més de cinc mil productes. Saben on estan avui, aquests productes, gràcies als Mossos d'Esquadra? Aquests productes estan comissats i a disposició judicial; no estan al carrer, que haurien sigut venuts il·legalment i haurien perjudicat molt i molt els comerços de la zona. Per tant, gràcies a aquesta actuació ara ja tenim més de cinc mil objectes que no han entrat en el marc d'aquesta economia submergida; objectes, ho repeteixo, que havien sigut importats a través d'aquestes empreses de paqueteria.

I amb això vull fer un reconeixement, un reconeixement públic, reconeixement al Cos dels Mossos d'Esquadra. Van fer bé les seves investigacions policials. No es van equivocar, no es van equivocar de pisos. No estem davant d'una actuació que després hauríem entrat en un pis i ens hauria semblat que el que s'havia

investigat allà..., realment allà no trobes aquests productes. No, no: van donar exactament..., en pisos on realment hi havien aquests grups, aquesta xarxa que després distribuïa els productes. Per tant, els Mossos d'Esquadra van fer bé la seva feina i van detectar realment un focus que és un dels orígens del *top manta*. Van fer, presidenta, allò que ens demanen tantes vegades: «Aneu cap als qui importen.» Doncs, això, van fer això, van anar cap als que importaven i realment vam tenir des d'aquest punt de vista una actuació que jo considero que va ser adequada, proporcional, no improvisada, ben documentada, amb autorització judicial. I, per tant, demano que no es critiqui el Cos dels Mossos d'Esquadra en cap cas per aquesta actuació que es va fer aquest dia; que és, a més a més, una actuació que ja també s'havia fet en d'altres ocasions, i, per tant, no és la primera vegada que es feien actuacions similars i no havien tingut els efectes que malauradament va tenir aquesta.

I per què malauradament? Perquè hi ha un fet que sí que hem de lamentar i molt, hi ha un fet que es produeix aquest dia: en un dels tres pisos, concretament a l'apartament 321 del número 3 de la plaça Sant Jordi, malauradament –i això sí que ho hem de lamentar, i els primers que ho lamentem som el Govern de Catalunya, és el Cos dels Mossos d'Esquadra–, una persona es va precipitar pel balcó i finalment va morir. I això és un fet que sempre ens colpeix i que sempre realment provoca una reactivitat, perquè quan en una actuació policial finalment es produeix que una persona mor, evidentment, doncs, cal investigar per què s'ha mort, i jo també avui els vull donar totes les explicacions, però a més a més és un fet que marca, evidentment, aquesta actuació policial. Segurament si no s'hagués produït aquesta mort avui jo no estaria aquí al Parlament de Catalunya, probablement; estaríem parlant d'una actuació dels Mossos d'Esquadra que hauria tingut un gran èxit a l'hora de detectar tres pisos on es feia tota aquesta activitat delictiva. Però, malauradament –això és el que jo crec que més ens colpeix, més ens posa a tots, doncs, en situació d'alerta–, s'ha mort una persona.

Jo m'he permès, perquè es pugui entendre bé, ensenyar-los el plànol del pis concret on lamentablement el senyor Mor Deme Sylla, de cinquanta anys, va morir. (*El conseller d'Interior mostra un plànol a la cambra.*) I jo els vull ensenyar el plànol, perquè en el plànol, el senyor Sylla estava en aquesta habitació, el número C, que és la més allunyada a l'entrada del domicili, i estava en el llit més proper, l'habitació del senyor Sylla donava directament a la balconada de l'edifici; ho poden veure aquí perfectament. Entren els agents de manera «sorpresiva» en el pis, i el senyor Sylla, que estava en la darrera habitació, la més allunyada d'on entren, intenta escapar-se, presumiblement intenta escapar-se –això ho està, doncs, investigant l'autoritat judicial, però presumiblement intenta escapar-se–, salta per la barana, i els agents dels Mossos d'Esquadra que intenten frenar, arribar a temps, no hi són a temps, no arriben a temps i, finalment, es precipita i cau. Aquest és el plànol, ho repeteixo: l'entrada, l'habitació, la més allunyada a l'entrada, el llit al costat de la terrassa, on finalment, malauradament, el senyor Sylla es va precipitar.

Jo els he de dir que a Salou vaig tenir oportunitat directament, i ho vaig voler fer, de parlar amb la mossa d'esquadra, una de les que havia entrat dins del domicili i la que, malauradament, va estar més a prop de la situació en què finalment mor el senyor Sylla. Vaig poder parlar amb aquesta mossa d'esquadra i ho vaig fer mirant-li els ulls. Dic: «Escolta'm...» Estava davant del conseller d'Interior i vaig voler que m'ho expliqués ella directament. Dic: «Explica'm, per favor, exactament què va passar.» I ella m'ho va explicar. Una explicació, per mi –i crec que es demostrarà finalment judicialment–, totalment veraç. Com ella es desplaça cap a l'habitació, veu que..., i diu «no te tires, no te tires», i, finalment, no ho pot evitar i la persona acaba relliscant. I no hi va haver cap tipus de contacte físic entre l'agent i la persona que finalment es va precipitar. No hi va haver cap tipus de contacte físic. Això és el que m'explica la mateixa mossa d'esquadra i que jo hi dono absoluta veracitat.

També els he de dir una cosa. Imaginem que hi hagués hagut contacte físic, que, ho repeteixo, no n'hi va haver. Tampoc estaríem davant d'una actuació, perquè imaginem que ella..., si ella tenia el cor pres de no haver pogut arribar a temps per agafar-lo! Si hagués arribat a temps per agafar-lo, potser hauria acabat relliscant també, però no va ser aquesta la situació. O sigui, la situació és que no hi va arribar a temps. Per què? Perquè estava, com els he ensenyat, a l'extrem de l'edifici. Quan entren, el senyor Sylla ja ha tingut oportunitat d'arribar-hi per intentar, presumiblement, escapar-se.

També els he de dir que tenim tres testimonis –testimonis protegits, testimonis que no són dels Mossos d'Esquadra, testimonis que no estaven dintre dels habitatges però que eren veïns o que estaven per la zona–, que van veure el que va passar, i que el que ens diuen és totalment congruent i encaixa plenament amb el que estan explicant els Mossos d'Esquadra. Per tant, també els ho he dir, tot això està judicialitzar, i, per tant, jo no vull entrar-hi més; però sí que vull entrar en un fet que no és anecdòtic: saben que vam entrar a tres domicilis, simultàniament. En un d'ells malauradament una persona, volent saltar, es va precipitar i va morir. Però és que en un altre d'aquests domicilis, el de la plaça de Venus, un va arribar a saltar. O sigui, aquest fet no és tan inusual. Un dia en què fèiem tres actuacions, en una de les tres un dels que estava a l'apartament, en aquest cas, de la plaça de Venus, intenta saltar, salta, salta per la finestra, la finestra donava a un pati interior de l'edifici, afortunadament no pateix cap lesió i el detenim –el senyor es diu Mor Fall–, el detenim al pati interior, no al pis on estava, sinó al pati interior, a baix, perquè va saltar, efectivament.

Per tant, aquest plantejament de «és que volia saltar per escapar-se» no és un plantejament que quedi totalment desencaixat. I, a més, també els de dir que el senyor Sylla, doncs, estava dins d'aquest grup de persones, aquest grup organitzat. I, per tant, no és d'estranyar que ell pogués tenir també aquesta voluntat de fugir de l'actuació de la justícia. De totes formes, això està sota investigació policial, però jo els ho he volgut explicar.

I els vull explicar una altra cosa, perquè, a partir del coneixement d'aquesta mort i a partir, doncs, de saber que hi han dotze detinguts, a Salou es generen greus aldarulls a la via pública. Jo puc entendre, tots ho podem entendre, que quan es produeix una mort sempre, d'entrada, provoca un sentiment d'indignació i d'enuig. Això jo crec que és comprensible. Però, en cap cas –en cap cas– es pot tolerar, en cap cas es poden acceptar els fets vandàlics que es van viure a Salou en les hores posteriors a la mort del senyor Sylla. Són inacceptables, i ara els ho explicaré detingudament.

El mateix dia, el mateix matí, l'intendent dels Mossos d'Esquadra, el senyor Xavier Gàmez... –que ens acompanya avui, i li ho agraeixo, en aquesta compareixença–, el senyor Gàmez, el mateix dia era en aquell moment el portaveu del Cos de Mossos d'Esquadra, exercia com a portaveu aquell dia, del cos. I el senyor Gàmez a un quart d'una del dematí va donar explicacions absolutament detallades del que havia passat. Va donar explicacions detallades de les circumstàncies de la mort del senyor Sylla. Va explicar com havia anat. Va lamentar, en nom del Cos de Mossos d'Esquadra, la mort del senyor Sylla, com la lamentem tots; però va explicar això que la mateixa mossa d'esquadra també em va explicar a mi. El portaveu del Cos de Mossos d'Esquadra, l'intendent Gàmez, ho va explicar públicament en roda de premsa.

El director general de la Policia, el senyor Albert Batlle, que m'acompanya, va trucar telefònicament a tots els portaveus de la Comissió d'Interior d'aquest Parlament, i els va trucar telefònicament per explicar-los els fets, per explicar com havia anat; perquè entenem que quan es produeix una mort és necessari també que els grups parlamentaris d'aquest Parlament n'estiguin directament informats. I el senyor Batlle els va trucar, com va trucar, també, a l'adjunt al Síndic de Greuges, perquè quan es produeix un fet així també és bo que el mateix Síndic de Greuges tingui coneixement d'aquests fets.

Què ens trobem? Que en paral·lel a aquesta explicació que havia donat el portaveu dels Mossos d'Esquadra de manera oficial, de les trucades que el mateix director Batlle havia fet als grups, ens trobem que hi han persones que, davant dels mitjans de comunicació, públicament expliquen els fets de manera diferent de com aquests fets han sigut. Jo estic convençut que judicialment es demostrarà com aquestes persones explicaven els fets de manera diferent de com van ser. Per tant, diguem-ho..., s'apartaven de la veritat, no ho diguem d'una manera més gruixuda. Eren persones que explicaven els fets, però que s'apartaven de la veritat quan els explicaven, perquè venien a dir que el senyor Sylla s'havia mort com a conseqüència d'una actuació directa del Cos de Mossos d'Esquadra. Com si els Mossos d'Esquadra pràcticament haguessin empès el senyor Sylla, quan ho lamentem, i molt, quan van intentar reanimar-lo, que fins i tot els primers minuts van aconseguir reanimar-lo però després, finalment, va perdre la vida. Van avisar el servei d'emergències...

És colpidor quan et trobes els agents de Mossos d'Esquadra..., quan es troben que en el marc d'un escorcoll es produeix una mort sempre colpeix, i els colpeix els

mateixos agents, que no s'ho passen bé. La mossa d'esquadra, que jo vaig parlar amb ella, estava en una situació difícil perquè et trobes que no has pogut evitar-ho, i et trobes, doncs, en aquella situació, sorpresa. I, realment, jo vull destacar que s'estava intentant difondre... També els vull dir una cosa: nosaltres mai vam donar credibilitat a aquests testimonis. I ho vam dir per activa i per passiva, però moltes vegades s'intentava equiparar «el conseller d'Interior diu això, però tal persona –que de vegades eren delinqüents que havien estat dins del pis– diu això altre», com si qualsevol versió, qualsevol explicació fos realment equiparable.

Jo entenc que també des d'un punt de vista..., jo demano plena confiança al Cos de Mossos d'Esquadra, i a l'intendent Gàmez que va donar la cara, ja, explicant clarament el que havia passat; al conseller d'Interior; al comissari en cap, el senyor Trapero, que sé que també està aquí, a dins d'aquesta compareixença; al senyor Trapero, que, juntament amb el senyor Batlle i el mateix conseller, ho vam explicar. I, malgrat això, després d'explicar-ho en roda de premsa oberta als mitjans, sense límit de preguntes, després d'explicar-ho següent veient com anaven dient aquestes declaracions i com se'n feien ressò, però com després alguns d'aquests que havien declarat una cosa després, davant de l'autoritat judicial, no declaraven ja el mateix.

Jo demano –ho demano–, no ja cap al Cos de Mossos d'Esquadra, eh?, cap al conjunt de forces i cossos de seguretat de l'Estat, a nosaltres, els Mossos d'Esquadra, les policies estatals..., hem de tenir plena confiança quan ens expliquen com han anat les coses. I, per tant, jo, en aquest cas, he de lamentar que totes aquestes explicacions no van ajudar gens a frenar els aldarulls que teníem al carrer. Uns aldarulls que van obstaculitzar durant una llarguíssima estona –van obstaculitzar-la– la sortida de tota la comitiva policial i judicial que s'ha de fer en aquests supòsits.

Jo els vull posar algunes dades d'aquesta obstaculització. Vam intentar, en primer lloc, que sortís el furgó funerari amb la persona morta, i vam haver de fer dues actuacions dels agents del Cos, una a les 11.13 i una a les 11.19, per facilitar aquesta sortida, que era del tot imprescindible que sortís el furgó funerari del lloc dels fets. I surt el furgó funerari, amb greus aldarulls –estan filmats i tothom pot veure realment com va anar–, i fins i tot resulta ferit –ha precisat d'una operació quirúrgica al pòmul– el conductor del vehicle funerari. Per tant, jo vull posar també en evidència aquesta primera reactivitat: dues actuacions policials van haver de fer-se perquè pogués sortir el furgó funerari.

Dues actuacions policials més vam haver de fer, concretament a les 11.40 i a les 12.02 van haver d'intervenir els Mossos d'Esquadra per poder fer realment que sortissin del domicili els dotze detinguts, perquè havien de prestar declaració, perquè se'ls havia de traslladar a la comissaria, perquè s'havien de fer totes les diligències policials i judicial per a aquests casos, i s'impedia aquesta sortida. I, ho repeteixo, dues intervencions més a les 11.40 i a les 12.02.

I una cinquena intervenció policial es va haver de fer per permetre que del pis sortís tot el material que s'ha-

via comissat; tot aquest material, aquestes més de cinc mil peces, era quantios, havia de sortir, i també, amb gravíssims aldarulls, no es deixava sortir la comitiva judicial i policial.

A partir de tots aquests aldarulls, el que es provoca també és una greu afectació a la via fèrria, a les vies dels trens. I algú pot dir: Com és que l'afectació es dona a les vies dels trens? Jo també els ho vull explicar, i també els portat una imatge, que també ajuda a vegades a entendre les coses. (*El conseller d'Interior mostra la fotografia d'un edifici a la cambra.*) Aquest és el domicili on malauradament el senyor Sylla finalment va morir i aquestes són les vies del tren, que, com poden observar, estan al costat. Això va fer que s'agafessin pedres de la via, es tallés la via..., que realment hi hagués una forta afectació a la via del tren atesa la proximitat de la via del tren amb el domicili.

I després, saben que els fets es van concentrar molt... –els que coneixem Salou, doncs–, al que és el carrer de Barcelona, cèntric totalment, el pas a nivell que encara patim en ple carrer de Barcelona de Salou. Doncs, allà es van concentrar. I per què allà? També té una explicació.

(*El conseller d'Interior mostra una nova fotografia a la cambra.*) Aquí hi ha el que és la plaça de Sant Jordi, on es van produir els fets, això és la via del tren i això és el pas a nivell. Els furgons, amb el fèrretre, amb els detinguts, amb el material, anaven a un carrer paral·lel a la via; produïen uns aldarulls de gent que seguia i atacava els furgons, com, malauradament, doncs, el conductor del furgó funerari va resultar lesionat, i això va fer que acabessin tallant tota la zona on hi havia el mateix pas a nivell.

Per tant, els he volgut portar també aquestes imatges perquè crec que ajuden a entendre bé també perquè en aquell moment va quedar afectada la via fèrria, la via del ferrocarril. Això és impresentable. Que quedi afectada la via del ferrocarril, la circulació ferroviària, que afecta un servei un públic, és un fet inacceptable.

Nosaltres he de dir que, des del primer moment, veient el clima que hi havia a la zona, els forts aldarulls, la fortíssima tensió..., hi han imatges que ho reflecteixen molt bé. Tensió provocada evidentment per una persona morta, amb l'enuig que això sempre provoca, i unes versions que s'explicaven que no eren exactament les que es corresponien amb els fets. I tot això fa que l'ambient es caldeges i vam entendre..., van entendre, els comandaments policials, m'acompanya aquí, l'intendent que va dirigir l'operació, l'intendent Rafel Comes –gràcies també per ser avui aquí–, que, juntament amb el director general de la Policia i l'intendent en cap, van dir: «Anem a buscar que intervinguin aquí...» –en un tema, doncs, d'una persona de la comunitat senegalesa que havia mort, amb tot un tema d'intervenció a tres domicilis, amb dotze detinguts–, «intentem que hi intervingui l'àrea de mediació del Cos de Mossos d'Esquadra.» I així es va fer, va intervenir l'àrea de mediació; uns grans professionals, persones que estan molt acreditades, que intervenen de manera molt eficaç, ho saben els agents socials, ho saben els operadors jurídics..., són persones que fan bé la seva feina.

El principal problema que van tenir aquests mediadors, i ens ho van dir immediatament, és que era difícil de trobar en aquell moment un interlocutor, un líderatge dintre del grup de persones que estaven provocant aquests gravíssims i inacceptables aldarulls. Era difícil trobar un interlocutor. Fins i tot els mateixos mediadors van interactuar amb alguna ONG, per exemple, va ser el cas de SOS Racisme.

També, des de la direcció territorial de Departament d'Interior a Tarragona es va intentar posar en contacte directe amb la cònsol general honorària, la senyora Vila, que estava de vacances a França; finalment, a les tres va retornar la trucada. I l'objectiu –està aquí el director territorial, el senyor De la Monja– era intentar que es posés fi a aquests greus aldarulls i intentar la seva intermediació. També, des d'un primer moment, els mediadors i els mateixos comandaments policials van intentar la intervenció del cònsol general de l'ambaixada del Senegal a l'Estat espanyol, que es va desplaçar des de Madrid fins a Salou.

I els vull explicar un fet que posa en evidència la gravetat dels aldarulls. El mateix cònsol general a l'Estat espanyol del Senegal, aquest cònsol, va anar a la zona i pràcticament l'agredien, l'insultaven; va haver de sortir escortat, va haver de sortir emparat, doncs, protegit pel Cos dels Mossos d'Esquadra, perquè el nivell d'agressivitat... Els poso això com a exemple del que s'estava vivint: hi va el cònsol general i ha de sortir escortat pels Mossos d'Esquadra.

Però el fet és que la via estava tallada, i jo mateix, com a conseller, a primera hora de la tarda, al migdia ja, vaig parlar amb el comissari en cap del Cos dels Mossos d'Esquadra, el senyor Trapero. Perquè és bastant difícil d'admetre tenir el servei ferroviari tallat i no fer una actuació per alliberar el servei ferroviari. Jo els he de dir que així, d'entrada, quan et diuen: «No, no, és que, com que seguim amb els aldarulls allà a la zona, està tallat el servei ferroviari», jo parlo amb el comissari Trapero, i el comissari en cap, el comissari Trapero em diu: «Conseller, en aquest moment, des d'una òptica policial, no és aconsellable una actuació policial directa per dissoldre les persones que estan a la via.» I em va donar una explicació que jo els reproduïxo, perquè després també se n'ha parlat molt, d'això, i com que jo, si alguna cosa he après des que sóc conseller, és la professionalitat del senyor Trapero, del comissari en cap del cos, una persona que ha pujat des de baix fins a dalt, que coneix perfectament totes les actuacions policials, una persona amb una llarguíssima experiència i trajectòria que jo li vull reconèixer... I quan el comissari Trapero, que és persona d'acció, que és persona que pensa les coses, diu: «Conseller, si ara hem d'intervenir policialment, la intervenció haurà de ser contundent. Si ara intervenim la intervenció forçosament haurà de ser contundent. Atenent el clima que hi ha a la zona, el nivell dels aldarulls» –diu–, «hauríem d'intentar prosseguir amb la via de la mediació, perquè hem d'intentar evitar de manera prioritària que aquests aldarulls s'estenguin per tot Salou, s'estenguin a altres parts de la via, provoquin situacions pitjors.» Perquè res et garanteix que tu alliberes la via aquí... –però si la via passa per tot el

mig de Salou, que ho coneixem, com està el municipi–, i la tallen més endavant. I, sobretot, que comença a haver-hi corredisses, actuacions policials, que saps com comencen però no saps com acaben moltes vegades, en ple centre de Salou, al carrer Barcelona, en ple mes d'agost, la setmana del 15 d'agost, en què hi ha una aflluència massiva de gent a Salou.

I, per tant, alguns poden dir: «No, no, tota contundència, actuació policial...» El senyor Trapero, el senyor Comes, l'intendent Comes, diuen: «És prudent intentar esgotar la via de la mediació.» I això és el que es va fer –això és el que es va fer–, es va prosseguir en la via de la mediació. Els ànims estaven molt encesos, i segurament una actuació policial contundent els hauria encès més, hauria provocat noves imatges de contundència policial al mig dels carrers, i nou efecte crida de persones d'altres localitats que venien a Salou a fer més gran la protesta, amb aquella versió que se'ls anava donant que això era per culpa dels Mossos. Ja n'hi ha prou, eh? Jo vaig arribar a veure: «Mossos assassins.» Ja n'hi ha prou. Els Mossos van fer bé la seva feina. Malauradament –i ho lamentem–, va morir una persona, però ja n'hi ha prou. S'estava encenent, i tots ho vam veure, s'estava encenent perquè la població anés allà a anar contra els Cos dels Mossos d'Esquadra. I a mi, personalment, i sé que al senyor Trapero, sé que al director Batlle, no ens agraden aquestes coses, perquè no s'ho mereixen –i després en parlaré. No s'ho mereixen, quan estan fent bé la seva feina, i crec que aquell dia van estar fent bé la seva feina.

I, per tant, jo davant d'aquestes situacions d'agressió crec que es va fer bé amb el que es va decidir, que és intentar que això no anés a més, intentar evitar aquest efecte crida. I també els ho vull dir: això va ser una decisió policial, que la coneixia el director general de la Policia, però en cap cas va ser una decisió política. Vam respectar la decisió policial, dels comandaments policials, que són els que en saben. Malament aniríem, crec jo, si hagués de ser el conseller o el director general el que digués: «No, no, ara actua, ara deixa d'actuar.» La ponderació de les conseqüències d'una actuació policial, qui millor la sap és el comissari en cap del cos. I, per tant, jo li respecto aquesta decisió, també la de l'intendent Comes, de, en aquell moment difícil –sempre és difícil–, intentar, doncs, evitar una nova intervenció policial, que hauria d'haver estat contundent.

Però també els dic una cosa. Havíem decidit..., ho sap l'alcalde de Salou, ho saben el director general, l'intendent en cap, tots els que estàvem aquell dia allà sabem que havíem decidit una altra cosa: que no podíem permetre que l'afectació a la via durés un dia més; que podíem entendre que per buscar una solució de mediació s'intentés que això es dissolgués pacíficament, com afortunadament va passar al voltant de les nou del vespre, però teníem a punt un dispositiu per si calia intervenir aquell vespre. I concretament aquell vespre vam desplaçar a Salou vint-i-quatre equips i cent cinquanta efectius de la Brigada Mòbil, de la Brimo, i dels ARRO, a punt per intervenir a Salou si hagués fet falta per tal de, ja més tard del dia, potser no amb tanta gent al mig del carrer com hi havia a la tarda, intentar

alliberar la zona, que afortunadament no va caler, perquè la via de la mediació va donar els seus resultats.

Jo els vull explicar també tot un conjunt d'informacions que han sortit, i els asseguro una cosa: per respecte a aquest Parlament de Catalunya, que n'hi tinc molt... Jo he sigut parlamentari molts anys, tinc un gran respecte al que avui estem fent aquí, a les sessions de control a l'activitat parlamentària. I els vull dir també que per respecte al Parlament de Catalunya he esperat a dir moltes coses, a venir i dir-les a qui les haig de dir, que és davant dels grups parlamentaris, davant del Parlament del meu país, davant de la representació de la ciutadania que avui vostès tenen aquí. I, per tant, crec que la manera d'explicar tots els fets no és anar donant pïndoles esbiaixades, sinó explicar-ho de manera global, com estic intentant fer avui en aquesta compareixença parlamentària.

I els vull dir que els dotze detinguts no els vam portar on els havíem d'haver portat ordinàriament, que és a la comissaria del municipi de Salou, perquè si els haguéssim portat a la comissaria de Salou hauríem generat dins del municipi de Salou un nou àmbit físic de possibles aldarulls. La gent hauria conegut que estaven detinguts a la comissaria i s'haurien desplaçat protestes a altres indrets de Salou: més afectació encara de les persones a Salou. Per tant, els vam traslladar, els Mossos d'Esquadra, amb vehicles dels Mossos d'Esquadra, els van traslladar a la comissaria de Tarragona. I, per tant, es diu: «Oh, és que...» No van anar a la comissaria a què ordinàriament haurien anat. Van anar, per evitar majors problemes i majors aldarulls, a la comissaria de Tarragona.

I, per tal de facilitar la mediació que estàvem fent aquell dia, vam intentar que les diligències policials es fessin al més ràpidament possible, amb totes les garanties, que vol dir: amb advocats, amb intèrprets..., però amb la màxima celeritat possible. Ens convenia a tots, per pacificar la zona, que aquelles declaracions es poguessin fer, no durant dos dies: que es poguessin fer al més ràpidament possible. Però estàvem al dia 11 d'agost i ens faltaven advocats. Jo vull agrair aquí al cap de l'Àrea d'Investigació Criminal de la zona, de la regió del Camp de Tarragona, que es va posar en contacte amb el Col·legi d'Advocats de Tarragona i que ens van garantir l'assistència de més lletrats a la comissaria per poder facilitar la rapidesa d'aquestes declaracions. I, per tant, els ho agraeixo, vull agrair-ho; ho vaig fer ja personalment el mateix dia. El mateix dia 11 jo vaig trucar al senyor Manel Albiac, que és el degà de l'Il·lustre Col·legi d'Advocats de Tarragona, i li vaig trucar per agrair-li que realment vam tenir una col·laboració, gràcies a la major presència d'advocats, per poder accelerar aquestes declaracions, totes les diligències policials –perquè no són únicament les declaracions: hi ha tot un conjunt de protocols i diligències policials que es fan en aquests casos–, les vam poder accelerar gràcies a la presència de més lletrats.

I tot això es va fer, tot es va fer sempre amb comunicació directa de la jutgessa instructora, tot es va fer amb comunicació i amb contacte directe amb la jutgessa instructora. Un cop feta la identificació de tots els dotze detinguts, tots dotze identificats; un cop co-

negut el domicili dels dotze detinguts, tots dotze amb el domicili identificat; feta la diligència de presa de declaració; un cop comissat tot el material que hi havia als tres pisos, d'acord i amb coneixement de la jutgessa instructora es decideix posar-los en llibertat i es dóna coneixement a l'autoritat judicial dels presumptes delictes de pertinença a grup criminal i contra la propietat industrial. Per tant, això es fa d'acord i amb coneixement de la jutgessa instructora.

I els he de dir un aspecte que m'afirmen des del Cos dels Mossos d'Esquadra amb l'informe detallat que m'han fet arribar, perquè aquí hi han molts precedents. I m'afirmen el següent: que el que va ser excepcional aquell dia és la celeritat amb què vam aconseguir que es practiquessin les declaracions, vam ajudar perquè es fes més de pressa. Però no és excepcional en aquest tipus de delictes –no és excepcional– que després s'acordi la llibertat, com va passar. Sempre que hi ha aquesta comunicació i acord amb l'autoritat judicial, això són aspectes –m'ho deia abans el comissari Traperó– que no s'aparten del que és normal. Es fa per raons jurídiques i per raons processals. I, per tant, jo també els vull deixar ben palès això: és cert que vam accelerar les declaracions i era necessari fer-ho si volíem contribuir a pacificar la zona, com així finalment va passar.

Però què els vull dir, també? Que els aldarulls es van produir, i van tenir gravíssimes conseqüències. I els ho dic: són inacceptables. I han ocasionat importants danys, i no poden quedar en la impunitat. No podem permetre que aquests aldarulls quedin en la impunitat, perquè són fets delictius que s'han produït en ple centre de Salou.

Concretament, a conseqüència d'aquests aldarulls, van resultar ferits vint-i-set agents del Cos de Mossos d'Esquadra i nou ciutadans més, entre ells –ja els ho he dit–, un que era el mateix conductor, que va haver de ser intervingut quirúrgicament, de la funerària, i després cinc vianants més, que eren aliens al col·lectiu de persones que es manifestaven, i tres persones més que sí que formaven part del col·lectiu de persones que es manifestaven.

També es van produir... –amb això els he dit els danys personals, eh?: 27 agents i 9 persones, i 9 ciutadans més–, però, a part, quantiosos danys materials, que els tenim..., encara no estan..., perquè encara hi han persones que estan fent reclamacions, però amb una primera aproximació, entre els disset vehicles policials que van sortir danyats, els danys que Renfe ens ha fet arribar, que ens ha fet arribar Adif, els danys que el mobiliari urbà a Salou i l'ajuntament ens han comptabilitzat, els danys en alguns establiments comercials..., tot això suma en aquest moment més de 175.000 euros en danys. I tot això, ho repeteixo, és inadmissible, aquests aldarulls no es poden admetre.

Jo ho vaig traslladar directament al president dels comerciants de Salou, el senyor Juli Vilaplana; al mateix alcalde de Salou, el senyor Pere Granados; al seu regidor de Seguretat, que ha estat molt actiu en tots aquests dies, el senyor Marc Montagut; també al president d'Adif, vaig parlar amb el president d'Adif, amb el se-

nyor Gonzalo Ferre, i tots hem coincidit en el mateix, parlant amb tots ells, des dels comerciants, l'alcalde, el regidor de seguretat, el president d'Adif: «Això no pot quedar com si res hagués passat. Aquí s'han causat uns danys, hi han hagut uns aldarulls, s'han lesionat persones, i, per tant, judicialment, en això, s'hi ha d'actuar.» I ho vam fer de seguida: el mateix dia 11 ja vam detenir una persona per desordre públic; el dia 12 ja es van judicialitzar aquestes actuacions, i ja tenen un número de diligència judicial des del mateix dia 12 d'agost.

Jo els vull anunciar que avui mateix –avui mateix– hem presentat davant del Jutjat d'Instrucció número 4 de Tarragona –i els ho vull ensenyar, perquè és voluminós, el que hi hem presentat, perquè fa molts dies que hi estem treballant, perquè hi està treballant el Cos de Mossos d'Esquadra des del primer moment– unes diligències ampliàtòries. Què vol dir, això? Hem presentat al jutjat –que ja està investigant des que es van produir els primers aldarulls, perquè ja ho vam portar, amb un detingut, i ja ho vam judicialitzar des del primer dia–, avui hem presentat una documentada aportació de diligències ampliàtòries, en què hem recopilat –ho hem fet des del primer dia– tot el material disponible que tenim, per saber exactament danys causats, persones que han patit lesions..., per intentar saber exactament els fets il·lícits que s'han comès i, el que és important també, identificar persones que han pogut cometre aquests fets il·lícits. Per tant, això ja està en mans de la justícia, i serà el poder judicial el que finalment resoldrà, però nosaltres ja li fem avui tota aquesta aportació de proves. I ja anuncio que no s'ha acabat amb aquesta aportació d'avui, hi seguiran noves actuacions policials, com s'han produït des del primer dia.

Però també els vull dir que en aquest expedient que avui hem presentat –documentat, amb fotografies...–, en tot aquest expedient... Hi han moltes imatges gravades, que vostès mateixos han vist i que realment demostren el que va passar aquell dia –demostren el que va passar aquell dia. Tot això ho aportem. Però, a part, els hem de dir que hem detectat que en aquestes diligències hi han persones que han comès cinc possibles delictes: el delicte de desordres públics, el delicte d'atemptats a agents de l'autoritat, el delicte de danys, el delicte de lesions i el delicte de coaccions.

Per tant, tot això està judicialitzat, que no pot ser d'altra manera. Nosaltres no podem observar que passen uns delictes i no posar a disposició judicial tot allò que sabem; és obligació dels Mossos d'Esquadra fer això. I, per tant, això és exactament el que hem fet, i avui hem presentat aquestes diligències ampliàtòries.

També els vull dir que el mateix dia, el mateix dia 11, a la comissaria de Salou, vaig presidir, com a conseller d'Interior, una reunió amb els comandaments policials: hi havia l'intendent Comes; hi havia el director general de la Policia; hi havia el comissari en cap del cos, el senyor Trapero; hi havia també el cap de la Policia Local de Salou, l'intendent Gargallo; hi havia l'alcalde de Salou. I el mateix dia a la comissaria vam fer una avaluació de, tot, com havia anat.

I també el mateix dia vaig voler, directament, reunir-me amb el germà de la víctima, que és una perso-

na que treballa, doncs, al Camp de Tarragona i que és una persona que viu aquí i n'era el familiar més directe, per expressar-li, en nom del Govern de Catalunya, directament, que lamentàvem la mort del seu germà, que manifestàvem el nostre condol. Li vaig demanar també que ens ajudés a intercedir perquè els aldarulls no anessin a més, que podíem entendre la situació d'enuig, però que aquesta exaltació i aquests aldarulls no eren presentables, i que fins i tot perjudicaven les mateixes persones que els protagonitzaven –perquè sempre hi ha el perill que se'ls estigmatitzi dins d'una població–, i, per tant, que ens ajudés.

I també els he de dir que vaig trobar, vam trobar –perquè hi havia també el director Batlle i altres comandaments–, a l'entorn més directe, els que més en van patir la mort –el seu germà, familiars directes que hi havien–, vam trobar un entorn proper a facilitar que les coses es resolguessin per la via pacífica. Jo també els ho vull agrair, perquè això va ser així.

I, també, després ens vam reunir i jo també em vaig reunir amb el cònsol general de l'Estat del Senegal al Regne d'Espanya, a l'Estat espanyol. Aquest cònsol general va venir a la comissaria, vaig parlar directament amb ell. També els he de dir que vaig estar en contacte directe tots aquests dies amb el president de la Generalitat de Catalunya i que el mateix president de la Generalitat també em va demanar que, parlant amb el cònsol –que a més a més es coneixien– general, traslladés també en nom del president del Govern, doncs, el nostre sentiment per la mort del senyor Sylla i que el fes extensiu tant a l'Estat del Senegal com a la mateixa família de la persona que malauradament havia mort. I així ho vam fer.

Per tant, els he intentat explicar a bastament tot el que es va fer. En aquella reunió del mateix dia 11 vam decidir que el dia 12 faríem una roda de premsa, que el dia 12, allà, amb tots els fets, faríem una roda de premsa i la vam fer al més alt nivell. El 12 d'agost hi estaven presents el conseller d'Interior, el director general de la Policia, el comissari en cap del Cos de Mossos d'Esquadra i l'alcalde de Salou. Vam oferir una roda de premsa i vam donar totes les explicacions, i a més a més ens vam sotmetre a preguntes, com jo després també em sotmetré, evidentment, a les que vostès com a diputats i diputades em vulguin adreçar. Però ens hi vam adreçar obertament, perquè enteníem que és una obligació, quan es produeix una persona que mor, donar detalladament totes les explicacions, tal com ja des del primer moment s'havia fet per part del portaveu dels Mossos d'Esquadra.

Vull dir també en aquests moments, i per anar acabant, que aquesta actuació del Cos de Mossos d'Esquadra del dia 11 d'agost l'hem d'emmarcar dintre de les funcions de la policia, que són prevenir els delictes. No hem d'oblidar aquesta funció investigadora de les policies, i la nostra policia la fa, i en aquell moment estava complint amb les seves funcions.

Reiterar, un cop més, que lamentem que, en el marc d'aquestes actuacions policials, finalment morís una persona; ho lamentem i ho reiterem un cop més. I volem posar en evidència que en aquest cas l'actuació

policia es va basar en aquell principi que anomenen «el COP» –ce, o, pe–: congruència, oportunitat i proporcionalitat. Vam intentar actuar d'acord amb aquesta oportunitat, amb aquesta proporcionalitat, i evitar un conflicte generalitzat en l'espai i en el temps dins del municipi de Salou.

I, per acabar, aquí s'ha parlat molt del *top manta*. Avui no em corresponia a mi venir a parlar del *top manta*, sinó donar explicacions –que he intentat donar-los-les al més àmpliament possible– del que va passar el dia 11 i els dies anteriors. Però el *top manta* és un fenomen polièdric, és un fenomen complex; per reduir-lo no n'hi ha prou ni és suficient una resposta policial. És un tema més complex, més transversal, és un tema que va lligat al que ens està passant en aquests moments, amb tot aquest fenomen arreu del món de les noves migracions, que també ens colpeixen a tots. I, per tant, és un fenomen que va més enllà d'una actuació policial, va més enllà, segur, del debat que avui és objecte d'aquesta Diputació Permanent.

També els vull dir que va més enllà de les administracions de proximitat –va més enllà de les administracions de proximitat– i que és un debat que hem d'afrontar de manera transversal, i, com deia ahir la vicepresidenta del Govern de Catalunya, la consellera Neus Munté, ho hem de fer d'una forma serena.

Per tant, jo aquí avui també sé que estem, s'està debatent també sobre el *top manta*; a mi em toca debatre sobre una actuació policial, però també els he de dir una cosa: més enllà del debat sobre el *top manta*, les forces i cossos de seguretat i els poders públics estem per fer complir les lleis –estem per fer complir les lleis. Per tant, des d'aquest punt de vista també no vull que hi hagi cap tipus d'esclètxa: nosaltres estem per fer complir les lleis, en aquesta actuació del dia 11 d'agost estàvem complint la llei i les funcions que les lleis ens encomanen.

Reitero el meu respecte, el meu suport a totes les forces policials i, evidentment, als Mossos d'Esquadra, representats avui aquí pel seu comissari en cap, el senyor Trapero; representats també pels intendants Comes, que va estar dirigint les operacions a Salou, el senyor Gàmez, l'intendent Gàmez, que va estar, doncs, en aquell moment exercint les funcions de portaveu del cos.

Vull donar les gràcies, també, a les policies locals, especialment a la Policia Municipal de Salou i el seu inspector, el senyor Gargallo. I vull també agrair el suport en tot moment que he tingut, que hem tingut de l'Ajuntament de Salou. Jo els he de dir que vaig estar a Salou el dia 11, que vaig estar a Salou el dia 12, que vaig estar a Salou el dia 13, en què vam fer la junta local de seguretat, que ara els explicaré, i que he tornat a Salou a reunir-me amb l'alcalde i amb el regidor de Seguretat amb posterioritat, perquè aquí, evidentment, hi han un conjunt d'aspectes que hem d'abordar conjuntament i hem de veure la millor manera de trobar-hi una solució.

Jo..., presidenta, vostè estava presidint el Parlament de Catalunya, no aquesta Diputació Permanent, sinó el Ple, perquè encara no estàvem dissolts, i vaig tenir la meua primera intervenció com a conseller en el Ple

responent a una pregunta oral. I en aquella primera intervenció vaig fer una aportació que avui reitero i que, a més a més, els asseguro que és sincera: estem en un moment, en el món occidental, que tenim amenaces globals greus per a la seguretat, que ens afecten a tots, afecten a tot el món occidental. Jo, el mateix que vaig dir en aquella primera intervenció, avui ho repeteixo: els ofereixo la mà estesa del Departament d'Interior en tot allò que ens ajudi a reaccionar plegats davant de fets que afecten o poden afectar la seguretat de les persones; crec que és la millor forma de reaccionar. I, per tant, també els ofereixo com a conseller aquesta mà estesa en tot allò que pugui ser una resposta conjunta.

I aprofito per agrair..., he donat les gràcies als Mossos d'Esquadra, però jo vull donar les gràcies a totes les forces i cossos de seguretat, les policies locals, que estan fent una feina, i en el cas del *top manta*, molt important i a vegades molt difícil; a les forces i cossos de seguretat de l'Estat, tant la Guàrdia Civil com el CNP, estan col·laborant. Hem d'anar tots a l'una, davant d'aquests fenòmens locals, i, per tant, a ells també els vull donar les gràcies.

I avui vull posar esment en un fet que es va produir a Salou, no el dia 11, no el dia 12: el 13. El 13 vam fer la junta local de seguretat, i vull acabar aquesta intervenció amb un fet que es va produir en aquella junta local i que jo vull posar en valor. En aquella junta hi havia representants de la Guàrdia Civil, representants del CNP, representants de la Policia Local. Tots ells van agrair –van agrair– l'actuació del Cos de Mossos d'Esquadra i com s'havia desenvolupat en aquests dies tan difícils al municipi de Salou. Ho van agrair i jo els agraeixo també, al conjunt de forces, que tinguessin aquesta expressió sincera de dir: «S'ha actuat de la manera correcta. Estem al vostre costat.»

I jo vull acabar reiterant també el meu agraïment al Cos de Mossos d'Esquadra per una actuació que va ser proporcionada, que no era improvisada, en què lamentablement va morir una persona, que avui, efectivament, senyora presidenta, obrim debat en aquesta Diputació Permanent, i, per tant, quedo a disposició de totes les diputades, de tots els diputats dels diferents grups parlamentaris, per a aquells aspectes o aportacions que avui em vulguin plantejar.

Res més, i moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller.

Farem ara uns cinc minuts de descans.

La sessió se suspèn a tres quarts d'una del migdia i sis minuts i es reprèn a la una i quatre minuts.

La presidenta

Reprenem la sessió de la Diputació Permanent amb la intervenció dels grups. I té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Pere Aragonès, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, per un temps de deu minuts màxim.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. En primer lloc, agrair al conseller la compareixença. Ha sigut una intervenció completa i detallada, com corresponia, i agrair-li també la iniciativa de comparèixer a la Diputació Permanent per tractar les qüestions que s'han abordat aquest matí. També, donar la benvinguda al director general de la Policia i als comandaments del Cos de Mossos d'Esquadra que avui ens acompanyen.

El primer missatge que voldríem donar, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, és un missatge de condol als familiars i amics del senyor Sylla per la seva mort en el marc d'una operació policial; una mort, com s'ha explicat aquí, incidental, que ha motivat aquesta compareixença.

Els fets coneguts per part d'aquest grup parlamentari –a banda, doncs, d'alguns detalls que no coneixíem, que s'han avui fet públics per part del conseller– són clars: el passat 11 d'agost, en el marc d'una intervenció policial, en concret un registre en diversos domicilis... –però els fets que han motivat la compareixença són els que es van produir, doncs, en un domicili concret–, uns registres que es produeixen amb autorització judicial i que, per tant, responen a una motivació i a uns arguments, i, per tant, hi han uns indicis que motiven aquests registres. En el marc d'aquesta intervenció policial, es produeix una mort quan una de les persones que hi residia, el senyor Sylla, es precipita pel balcó, presumiblement, doncs, intentant fugir dels agents del Cos de Mossos d'Esquadra.

Posteriorment, aquella tarda i també l'endemà, es produeixen incidents en el marc de la protesta que es genera a partir de la mort del senyor Sylla. Posteriorment, els incidents remetent i, paral·lelament, prossegueixen tant el que és l'operació policial com el procediment judicial, tant pel que fa a l'operació en contra de les xarxes de distribució de productes que es venen en venda ambulat al carrer i productes il·legals, perquè són falsificats, com les relacionades amb l'aclariment de les circumstàncies de la mort del senyor Sylla.

En aquesta compareixença hi han uns riscos que nosaltres evitarem de totes totes. Un és, a partir d'uns fets concrets, intentar establir unes categories generals i fer un debat general sobre el *top manta*, i intentar-lo resoldre aquest matí, a la Diputació Permanent del Parlament. No podem. Hi haurem de fer referència, òbviament, però nosaltres volem fugir d'aquest risc.

L'altre és aprofitar alguns detalls o algunes referències, si s'han fet més referències o no a altres cossos o forces de seguretat, per fer-ne una batallista electoral. En fugim absolutament, perquè creiem que cal diferenciar tres aspectes fonamentals, i així ho farem a la nostra intervenció, que són diferents, que cada un mereix una anàlisi diferenciada, tot i que tenen elements conexas, i que barrejar-los seria un error.

En primer lloc, la mort del senyor Sylla. Com es va produir aquesta mort, si va ser un incident, i quin nivell de responsabilitat hi ha en el marc de l'actuació del Cos de Mossos d'Esquadra. En segon lloc, els incidents que es van produir a Salou, els desordres, amb

afectació greu sobre el mobiliari urbà, sobre la possibilitat de mobilitat de les persones, i sobre algunes infraestructures estratègiques, com en aquest cas la comunicació ferroviària. I, en tercer lloc, el debat sobre el fenomen del *top manta*: què hi ha al darrere?, quin és el context en què es produeix?, i com el podem tractar, al nostre entendre, per eradicar-lo? Per tant, tractarem aquestes tres qüestions de forma diferenciada.

Pel que fa a les circumstàncies concretes que envolten la mort del senyor Sylla, com hem dit abans, es tractava d'una operació amb coneixement i autorització de l'autoritat judicial, i, com ha dit el conseller, contra la distribució, no contra la venda podríem dir «al detall», al carrer, de productes de *top manta*.

Vam veure declaracions contradictòries als mitjans de comunicació per part d'alguns testimonis, però finalment també hem conegut a través dels mitjans de comunicació que aquestes declaracions contradictòries han donat pas a una coincidència: que és que no va haver-hi contacte físic entre els agents que van intervenir en el domicili i la persona que va patir la mort, presumiblement en intentar fugir. Per tant, podem coincidir en què és una mort per accident, on la responsabilitat del Cos de Mossos d'Esquadra no hi és, no? I, per tant... De totes maneres, nosaltres esperarem a la fi de la instrucció judicial per a aquest aspecte concret, però entenem que no hi ha més cas a partir d'aquí, de debat, no?

Sí que hi ha un aspecte a partir de les dades que oferta el conseller, no?, referent al registre en un altre dels domicilis que simultàniament es feia a la intervenció del Cos de Mossos d'Esquadra, no?, en què també va haver-hi una persona que va saltar, i en aquest cas no va patir cap mena de lesió, no? Simplement, tenir en compte que si en més d'un cas es produeix això, potser cal complementar –i els comandaments dels Mossos d'Esquadra són els que en saben, i, per tant, ells ho hauran de valorar– tenir en compte aquesta eventualitat en futures operacions, tant per evitar la fugida com també per intentar garantir al màxim la seguretat de les persones que intentin fugir. La seguretat absoluta no existeix, i, per tant, quan hi ha una operació que fa una força policial en l'ús del monopoli de la força que tenen en l'estat de dret sempre hi ha riscos, i, per tant, s'hauran d'assumir, però, en tot cas, els hem de minimitzar al màxim.

En segon lloc, els incidents que es van produir posteriorment. Aquí el que nosaltres volem destacar és que ha estat una minoria d'un col·lectiu determinat, el col·lectiu senegalès, la que ha protagonitzat els incidents. La comunitat senegalesa de Salou ha condemnat posteriorment aquests incidents, i, per tant, rebutgem que algú vulgui situar aquí tot un col·lectiu, i, per tant, criminalitzar-lo pel seu origen. I rebutgem també l'ús partidista que se n'ha volgut fer, fins i tot amb presència d'alguns candidats a la presidència de la Generalitat posteriorment a Salou, intentant, doncs, pescar algun vot en aquest àmbit, no?

Aquí hi ha una altra qüestió, que és que a partir també del que han expressat veïns de Salou, el que han expressat comerciants de Salou i també representants sindicals dels Mossos d'Esquadra, és si el grau d'in-

tervenció va ser adequat o podria haver estat d'una major contundència, també tenint en compte els vint-i-set agents que han patit algun tipus de lesió, que entenc que deu ser molt variable i que la majoria, doncs, són lesions lleus, no?

Nosaltres entenem –perquè això és una decisió que coincidim que no l'ha de prendre un càrrec polític, l'han de prendre els càrrecs tècnics i tenim uns comandaments que estan preparats per fer-ho, i que, per tant, n'estem convençuts– que es va valorar tant la proporcionalitat com l'oportunitat com la congruència del tipus d'intervenció que es va fer; però, en tot cas, creiem que seria bo que el conseller aprofundís en aquest àmbit davant d'algunes de les crítiques que s'han formulat.

I, en tercer lloc, això es produeix en el marc d'una operació contra el *top manta*. El *top manta* és una activitat il·legal a la qual molts hi arriben per estar en una situació d'irregularitat. Es genera una certa trampa de la irregularitat. És a dir, s'entra irregularment en l'Estat espanyol, i després no hi han mecanismes, i amb els canvis a la normativa d'estrangeria darrers que s'han fet per part del Partit Popular no hi ha una manera de reenganxar-se a un procés extraordinari de regularització, no? També és cert que hi ha persones que estan en situació regular a l'Estat espanyol que practiquen aquesta activitat, per una voluntat potser més lucrativa.

El *top manta* genera precarietat laboral, les persones que l'exerceixen i que fan la venda al carrer, estan en una situació molt precària. Genera competència il·legítima i deslleial, i vulnera la propietat intel·lectual i la propietat industrial. A més, es concentra, temporalment i espacialment, en determinats moments de l'any, sobretot, i en determinats municipis turístics, que fa que sobrepassi les capacitats dels ajuntaments i de la policia local per poder-hi fer front. I coincidim amb el conseller en què és evident que només amb l'actuació policial no s'eradicarà. Per tant, cal introduir altres elements, i cal que ho facin diferents administracions, perquè aquí hi ha un element clau que és la política d'estrangeria, que depèn de les institucions de l'Estat, però també hi han elements en l'àmbit del comerç, en les polítiques que fa la Generalitat en l'àmbit d'immigració i, evidentment, amb les polítiques de seguretat.

Nosaltres rebutgem que a partir dels elements concrets del cas de Salou se'n vulgui fer una categoria, i que aquest matí hàgim de resoldre quins són els criteris sobre el fenomen del *top manta*, però evidentment ha de ser una qüestió que hem de tractar, perquè no és només un cas que aquest estiu ha fet especialment incidència a Salou, sinó amb totes unes altres característiques, també a la ciutat de Barcelona hi han hagut alguns problemes en aquest àmbit, no?

Per tant, per part del nostre grup tornem a agrair la compareixença del conseller, volíem compartir aquestes consideracions, i ens agradaria conèixer la seva opinió.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. També per donar les gràcies al conseller d'Interior per la seva voluntat de comparèixer i al seu equip, i contrastar la manca de voluntat de la vicepresidenta de venir a explicar també quina és l'actuació del Govern en el cas de la violència de gènere. Li vull donar les gràcies per les seves àmplies explicacions, i també al director general de la Policia, per mantenir informat el meu grup parlamentari dels fets i l'actuació que ha fet el seu departament en el tema que avui ens ocupa.

Volem, en primer lloc, lamentar la mort del senyor Sylla, i traslladar també el condol a les famílies, a la seva família i als amics.

Els fets de Salou, que han tingut lloc durant el mes d'agost, han passat en un moment en què moltes famílies veuen a les ciutats de costa els maners treballant. I crec que, més enllà del fet concret del dia 11 d'agost, nosaltres sí que volem obrir una miqueta més el *zoom*, perquè creiem que si algú ens està escoltant, la ciutadania no només es pregunta per l'operatiu policial, sinó més enllà del que hi ha en l'activitat del seu departament.

El tema dels maners és una activitat de subsistència de centenars d'homes, majoritàriament, en una situació d'irregularitat administrativa que malviuen venent productes moltes vegades falsificats. Hi ha hagut articles de premsa durant aquest mes d'agost també que han provocat reflexions crec que interessants, i debats al voltant d'un fenomen que vostè ha dit que és molt complex, i que ens porta també a preguntes amb molt difícil resposta. Nosaltres no li volem donar resposta a tot, és evident que no les tenim, però crec que sí que ens les hem de poder formular en el Parlament de Catalunya, i poder també escoltar què és el que pensa el Govern sobre tot plegat.

I ens preguntem com podem conviure amb persones en una situació administrativa irregular durant tants anys entre nosaltres, en una situació tan precària i durant tant de temps. Ens preguntem com poden ocupar la via pública, carrers, passejos marítims, persones que venen sense llicència i que estan fent, com vostè ha dit, competència deslleial als botiguers, que paguen impostos, generen llocs de treball, i això està passant durant tant de temps i en tantes ciutats.

També –i això segur que ens ho diem tot sovint–, com pot haver tanta economia submergida, generada en ple carrer, a la vista de tothom, i amb tants ciutadans que, malauradament, estan col·laborant comprant aquests productes, i potser sense ser conscients que estan també col·laborant amb aquesta economia submergida. I per això nosaltres, conseller, ens preguntem quin control i quines operacions, més enllà d'aquesta que vostè ha explicat avui, sobre el material que arriba a aquestes mantes, què és el que està fent el seu Govern. Ens ha dit d'on ve el material d'aquesta operació concreta, però ens agradaria saber si té més informació de totes aquestes investigacions. I ens preguntem també si està vostè fent, i el seu departament i el seu Govern, tot el que està en la seva mà per evitar-ho. I també, conseller, ens preguntem i ens hem preguntat com va anar la intervenció

policial, i li agraïm les àmplies explicacions que avui ha traslladat a aquesta Diputació Permanent.

I també, conseller, els companys de Salou ens traslladen –els nostres companys de Salou en el traslladen– un important neguit sobre les hores següents als fets, uns aldarulls amb violència que són del tot denunciabls i que vostè té l'obligació de controlar i garantir la seguretat de tots els ciutadans. Això sí que és la seva competència. I a nosaltres ens agradaria poder sortir d'aquesta Diputació Permanent sabent com assegurar que això no torna a passar. Perquè la ciutadania de Salou, doncs, té aquest neguit. Això és el que ens traslladen. I és evident que cal una visió serena i global davant d'aquests fets concrets, i ser conscients que formen part d'un fenomen enormement complex. I nosaltres també, des d'aquesta serenitat i des d'aquesta visió global, volem fer la nostra intervenció.

Ja ho he dit abans: lamentem profundament la mort del ciutadà senegalès que va perdre la vida, i així ho vam fer el mateix dia que van ocórrer els fets, el nostre grup municipal de Salou.

Hem fet quatre blocs per endreçar una mica les reflexions, per fer les demandes i les preguntes. En primer lloc, pel que fa a l'actuació de la Generalitat sobre el fet concret. Nosaltres entenem que cal atendre la família i els companys de la víctima, amb els serveis d'atenció psicològica de què disposa la Generalitat en casos similars. Ens preguntem, conseller, si la família ha tingut tot l'acompanyament necessari, i si el cos del ciutadà mort ha estat repatriat o no per voluntat de la seva família, si ha trobat el recolzament per part del seu departament, que això no m'ha semblat sentir-ho a la seva intervenció. Vostè ha dit, i crec que ha de ser així, que cal compartir la informació amb el consolat senegalès i atendre les peticions d'informació; que cal dialogar també amb la comunitat senegalesa a Catalunya i amb els col·lectius informals que han sorgit per donar veu als maners. I també és necessària una investigació diligent, transparent i sense dilacions per part del Cos de Mossos d'Esquadra, i també per part de l'Administració de Justícia.

Pel que fa als fets, als actes de protesta acompanyats de violència que van succeir, nosaltres, des del Grup Parlamentari Socialista, condemnem les formes de protesta que han derivat en algun episodi de disturbis i de destrosses i reclamem que qualsevol protesta tingui caràcter pacífic.

En aquest sentit, posem en valor també les disculpes que van fer públiques el col·lectiu de persones senegaleses el passat dissabte 22 d'agost. I també creiem que cal assegurar que els professionals que han d'actuar davant d'aquests fets tinguin els recursos per poder fer la seva feina amb tota seguretat. I també li volem traslladar aquesta pregunta: si vostè creu que les persones que van actuar tenien tots els recursos que necessitaven.

Volem remarcar que en cap cas són tolerables les actuacions violentes d'aquesta mena, i en aquests casos l'actuació del departament ha de ser efectiva i ha de donar seguretat a la població.

Sobre aquests aldarulls, li formulem algunes preguntes –algunes de les que tenia preparades ja les ha anat responnent, per tant, vaig traient-ne algunes. Sí que ens ha dit quantes detencions hi ha hagut finalment, però no m'ha semblat escoltar quantes hores es van tallar les vies del tren i quants trens no van poder circular pel que entenem que és una via important de comunicació. I com garantirà que aquests fets, aquests aldarulls, no es tornin a produir.

Pel que fa al comerç ambulant sense llicència, li demanem que nosaltres també volíem obrir el *zoom*. Ho deia també abans, cal denunciar un negoci que és il·lícit i una competència deslleial per als comerciants. Per al Grup Parlamentari Socialista el mantenir individual representa la baula més feble d'un negoci de supervivència, i per això creiem que el poder coercitiu cal proporcionar-lo molt bé.

Lamentem que el PP en la darrera modificació del Codi penal hagi inclòs com a delictes i hagi endurit les penes de manera forassenyada en aquests casos. No creiem que sigui aquesta la manera d'acabar amb les xarxes de productes falsificats, igual que no creiem que fent discursos xenòfobs arreglem absolutament res.

Però, conseller, creiem que en la persecució en l'arribada d'aquests productes és on cal posar les energies. La persecució de l'atemptat contra la propietat industrial és competència seva. I en aquest cas què s'està fent i què creu que falta per fer? La televisió pública, TV3, aquests dies feia una peça en què apareixien magatzems de ciutats properes a Barcelona on sembla que moltes d'aquestes persones estan adquirint el que després vendran. A mi m'agradaria saber exactament, sobre allò que informava la televisió pública, què està fent el departament sobre aquest tema. I també per informacions periodístiques, i també vostè ens ho ha dit, sabem de l'arribada de mercaderia a través del port o directament per missatgeries –vostè fins i tot ha dit els països d'on arriben– als seus centres de distribució. Jo li pregunto, conseller: vostè està satisfet del que fa el seu Govern en aquesta matèria?, creu que hauria d'intensificar...?

I pel que fa al tema de fons, a la situació d'aquestes persones, i si obrim el *zoom*, i coincidint amb el que diu el senyor Francesc Mateu, el director d'Oxfam Intermon a Catalunya, és evident que queda molt per fer per regularitzar el comerç internacional, en què la manca d'ètica, la il·legalitat i les pràctiques socialment irresponsables superen en molt el comerç legal i just. Els maners –ho deia abans– i el seu negoci són les engrunes al costat del volum de negocis il·lícits que suposa l'atemptat contra la propietat industrial, les xarxes de falsificació i distribució de productes falsificats. Els maners es troben, molts d'ells, en situació administrativa irregular a Espanya, ja sigui per haver-hi estat sempre o per haver caigut després d'haver tingut feina, haver-la perdut en el moment de renovació del seu permís de treball i de residència. I en aquesta situació es veuen abocats a aquesta pràctica, o són directament explotats per subsistir.

Creiem que també cal abordar aquesta irregularitat sobrevinguda. Sabem que és un tema de la normativa d'estrangeria, que no està en aquest Parlament, però al

meu grup parlamentari li agradaria saber què pensa el Govern sobre aquesta matèria, i també quina solució donen a les persones que volen treballar i no poden. I més enllà de... Vostè ha parlat dels cossos policials; a mi, al nostre grup ens agradaria saber si ha contactat amb el conseller de Treball, amb el conseller responsable de comerç per parlar del tema. Perquè vostè mateix ho ha dit, ho hem dit tots: no es tracta només d'una intervenció policial, de seguretat, és evident que és polièdrica, i voldríem saber si ha pogut parlar amb altres membres del Govern.

Acabo amb unes demandes del Grup Parlamentari Socialista. En primer lloc, torno a subratllar la importància del compliment del que és la seva competència: la investigació i la persecució dels fabricants i distribuïdors a l'engròs dels productes falsificats. En segon lloc, li reclamem una visió global, i també una actuació local i global coordinada, i en aquest cas li pregunto, conseller, quins processos i quins mecanismes té el Govern per garantir aquesta visió global. Desconeixem si a nivell del consell executiu hi ha alguna feina específica i com es coordinen els diferents agents implicats dins del Govern. També, quina coordinació entre els cossos de seguretat i quina cooperació hi ha entre ells. Vostè parla d'una junta de seguretat a Salou; a nosaltres ens agradarien juntes de seguretat de país i que el president Mas, o qui sigui, pugui coordinar què és el que està passant amb els diferents cossos de seguretat, perquè el tema dels manters no és un tema només de Salou, està passant en moltes ciutats del nostre país, i és evident que hi ha una distribució competencial entre els diferents cossos de policia i que aquesta distribució competencial fa imprescindible la coordinació entre ells. I no hem sentit en la seva intervenció que s'estigui fent aquest tipus de coordinació entre els diferents cossos.

Acabo, presidenta, amb dos punts més. Necessitem més recursos en la Direcció General per a la Immigració. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Sé que no és el seu tema, però al Departament de Treball, al Govern, necessitem que hi hagi més coordinació i més recursos per atendre aquestes persones que estan en aquesta situació. I també la coordinació amb el món local. Nosaltres hem parlat amb diferents alcaldes que tenen aquest fenomen en els seus carrers, i li haig de dir que les respostes són diverses: hi ha qui ens trasllada que efectivament hi ha una coordinació amb el Cos de Mossos d'Esquadra, que hi ha patrulles mixtes i que tot està funcionant, però no acabem de veure aquesta coordinació global a nivell de país i, per tant, també la hi reclamem.

En definitiva –i acabo aquí, presidenta, i gràcies pel temps–, i des de la complexitat del tema, li reclamem la transparència que ha traslladat en l'actuació, que coordini els diferents dispositius de seguretat; li mostrem el nostre recolzament a la feina del Cos de Mossos d'Esquadra, però creiem que no n'hi ha prou, que s'han de posar a treballar més professionals i treballar amb ajuntaments, amb la Delegació del Govern i amb tots els cossos de seguretat. Cal mà dura amb les màfies i mà estesa amb les persones explotades.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Josep Enric Millo.

Josep Enric Millo i Rocher

Gràcies, presidenta. Conseller, benvingut a aquesta comissió; director general i comandaments de la Policia de Mossos d'Esquadra que l'acompanyen, benvinguts tots, i gràcies també per les seves explicacions, realment detallades, i en algun cas, doncs, ja contestant algunes de les preguntes concretes que havíem preparat per a aquesta compareixença d'avui. Vostè compareix voluntàriament, la qual cosa també li agraïm. Nosaltres el mateix dia dels fets vàrem sortir també públicament demanant la seva compareixença; no va ser necessari demanar-la per escrit, perquè vostè, doncs, així també ho va considerar, i, per tant, el felicitem per aquesta decisió. També vull aprofitar, en aquesta primera part de consideracions prèvies, per agrair al director Batlle la comunicació, també, amb el nostre grup parlamentari per informar-nos sobre el fet, actitud que ha mantingut sempre des que va ser nomenat, i, per tant, també vull que consti aquest reconeixement, no?

Vostè ha dit una cosa en la seva intervenció que jo no comparteixo, tot i que evidentment no li falta part de raó, però no la comparteixo en la seva totalitat, quan diu que si no s'hagués produït la mort del senyor Sylla avui segurament no estaríem aquí. No estaríem aquí, poder, si vostè no hagués volgut o si els grups parlamentaris que donen suport al Govern no haguessin volgut. La nostra voluntat sí que hauria estat de ser aquí. No li trec, ni molt menys, importància a la mort del senyor Sylla, òbviament, però sí que crec que hi han altres elements que feien necessària aquesta compareixença, amb independència d'aquest fatal desenllaç de l'incident, de la mort del senyor Sylla, que lamentem profundament i que aprofitem també per manifestar, aprofito per manifestar des d'aquí el condol del nostre Partit Popular de Catalunya. La investigació d'aquests fets està judicialitzada, com vostè ha explicat, i, per tant, nosaltres, com sempre, manifestem el nostre respecte a les investigacions judicials i a la presumpció d'innocència de les persones que poguessin haver estat implicades en el fet.

Dit això, vostè avui compareix, lamentablement, com a conseqüència d'una decisió del president del Govern, doncs..., no hem pogut valorar la seva capacitat com a conseller, que ha estat realment breu, no? No sé si serà recordat com «el conseller exprés d'Interior» o com «Jané, el breu», no ho sé, però realment s'ha de reconèixer que no ha tingut vostè capacitat per demostrar..., o temps, millor dit, per demostrar la capacitat que segurament té però que no haurà pogut demostrar. I, de fet, en la seva primera part de la intervenció ens ha vingut a explicar tota una sèrie de fets vinculats al que és el fenomen del *top manta*, que d'alguna manera, doncs, home, jo el felicito perquè dóna a entendre que ja ho coneix, no?, ara ja ho ha entès, però és que ningú ho havia dubtat mai –mai, ni en aquest Parlament ni enlloc–, que el fenomen ens perjudica i que

es tracta d'un grup criminal. Això vostè ja ho ha descobert, el felicitó, ho repeteixo, però d'això no ho ha dubtat mai ningú. El que dubtem és una altra cosa: el que dubtem és si les seves decisions com a conseller, les seves decisions polítiques com a conseller d'Interior, han estat encertades o no, i, si no han estat encertades, quines conseqüències tenen i poden tenir encara en el futur, perjudicials per a la nostra societat. És aquest, el tema que a nosaltres més ens preocupa.

Aquesta contundència amb què vostè ha parlat avui al començament al definir aquest fet com un fet, doncs..., un grup criminal, una actuació, un fet que perjudica la societat, els comerciants, els veïns, etcètera, a mi em fa fer-li la primera pregunta, no?, perquè és una contundència que francament contrasta molt amb els dubtes que vostè mateix va expressar en les seves intervencions els primers dies, on tots vam veure –i, per tant, no és una opinió subjectiva meua– com semblava ben bé que a vostè li tremolaven les cames i que realment no hi havia hagut una intervenció prou adient, o fins i tot contundent, per impedir el que després ha passat, que és l'extensió d'aquest fenomen i l'increment de l'actitud violenta per part dels *top manta* en altres indrets, no només a Salou. Per tant, la primera pregunta és –que és el que més ens hauria agradat escoltar avui–, no tant la descripció objectiva dels fets, que està molt bé, sinó també si vostè ja sap i té clar, també, com s'ha d'actuar per impedir aquests fets, per acotar-los, per afrontar-los i per resoldre millor aquest problema, per evitar l'alarma que genera, i si, per tant, està fent tot el que hauria de fer o no. Aquesta és la primera pregunta que nosaltres li volíem plantejar.

Perquè la nostra conclusió, a què arribem –després m'hi referiré–, és precisament que no s'ha actuat amb la suficient contundència –és la nostra opinió–, perquè entenem precisament, després d'haver, doncs, examinat les diferents informacions que han circulat, documents, cartes, etcètera, i les imatges que tots hem pogut veure, que la manca de coratge i determinació del conseller d'Interior ha tingut conseqüències directes, posteriorment, en l'increment de les actituds violentes dels *top manta* en altres ciutats catalanes. I només cal veure el que ha passat posteriorment a Sant Carles de la Ràpita, on els Mossos d'Esquadra arriben i són rebuts, doncs, amb insults, amb pedrades, etcètera, i, en canvi, reben també ordres de no actuar amb contundència i més aviat de retirar-se, no? O, per exemple, a Barcelona, també, el que està passant, els fets, les agressions que han rebut els agents de policia i que la nostra opinió és que són conseqüència directa, precisament, d'una manca d'actuació suficientment contundent en el primer moment, que és quan aquesta decisió era més necessària i que, doncs, no es va produir. I el que voldríem és que vostè garantís que el *top manta* no es converteixi en el tot s'hi val, no? I ara mateix les coses podria ser que anessin per aquí.

Un conflicte que no és nou, conseller, i que requereix una solució, i el Govern, al nostre entendre no ha actuat correctament. Hi ha hagut manca de previsió per evitar els fets, i manca de determinació per afrontar la situació generada. I això és responsabilitat política únicament i exclusivament del responsable polític,

que és el conseller, el membre del Govern, el conseller d'Interior.

Per tant, la primera cosa que vull deixar clara, perquè també amb això contesto algunes de les qüestions que vostè deia amb relació al Cos dels Mossos d'Esquadra, és el ple suport –el ple suport– del nostre Grup Parlamentari del Partit Popular als Mossos d'Esquadra, a la seva actuació i al fet que vàrem veure com eren assetjats i que rebien instruccions que al nostre entendre no eren prou adients a la situació que estaven vivint, però que de la seva professionalitat i de la seva actuació, dels mossos i dels comandaments intermedis, nosaltres no en tenim cap mena de dubte. És més –és més–, vàrem sortir públicament..., no sé si vam ser els primers o no, però hi han molts altres grups polítics que no ho han fet encara, i nosaltres vàrem sortir públicament a donar suport ple a l'actuació dels Mossos, a la seva professionalitat, als agents i als seus comandaments. I vull, per tant, avui, aquí, reiterar-ho.

Tot i això, aprofito per també traslladar-li algunes preguntes concretes que a nosaltres ens han sorprès, no? És a dir, quan ells mateixos diuen que en els incidents que es van gestionar sota l'ordre superior de no ser contundents en la dispersió, que al nostre entendre és el que calia fer..., doncs, si aquesta és una decisió seva, presa com a màxim responsable, o no; si vostè es desprèn d'aquesta responsabilitat o l'assumeix com a tal, que jo entenc que els comandaments intermedis li poden donar la informació, el poden assessorar, però finalment qui pren la decisió és vostè, d'actuar d'una manera o d'una altra. I el que és més important: les conseqüències que es deriven d'aquesta decisió que vostè pren, en la mesura que poden generar inseguretat per a la mateixa actuació dels Mossos, o, fins i tot, com vàrem poder veure en les imatges, dels veïns i de les persones que van ser atacades durant els fets.

Per aquest motiu voldria preguntar-li què ha fet exactament el departament per identificar les persones que van agredir violentament als ciutadans que passaven per aquell lloc, també als mossos concretament; voldríem saber si el departament es personarà en la causa com a tal, com a acusació, i si també prendrà mesures concretes contra els que van injuriar o van acusar d'assassins els mossos, que al nostre entendre, com vostè ja ha expressat, és inacceptable, és inadmissible, però entenem o voldríem saber si el departament actuarà directament en aquests casos, no? I també voldríem saber quina explicació dóna vostè al fet que l'endemà, doncs, continuessin havent-hi parades de *top manta* per tota la costa i que no estiguessin actuant.

Hi han algunes qüestions que hem escoltat, i únicament voldríem saber..., que vostè ens digui si és cert o no és cert, i amb això, doncs, ja trauríem el dubte, no?, de coses que hem escoltat: doncs, que els Mossos van rebre instruccions de fer de taxistes per traslladar els detinguts a casa seva una vegada posats en llibertat; si van estar facilitant..., en fi, cobertura d'entrepans, etcètera. Voldríem saber si tot així o no és així, i, en definitiva, si vostè continua mantenint que en aquell cas, en què calia al nostre entendre una actuació més contundent per evitar les conseqüències que després se n'han anat derivant, l'opció per la negociació, per

la mediació, en els termes amb què es va fer, era la millor manera d'actuar o no. La nostra opinió és que no.

Vull expressar, en segon lloc, també el nostre suport al treball dels policies locals, que també tenen un paper en tot això. I en aquest cas torno a reiterar la mateixa qüestió que he parlat abans, no?: la dificultat ve de les directrius polítiques que en alguns casos reben amb relació a la seva actuació. I, per tant, deixi'm lamentar, en nom del nostre grup parlamentari, aquest paper galdós que al nostre entendre ha tingut vostè com a responsable polític, eh?, amb relació a les conseqüències que posteriorment hem anat veient de la revolta dels maners que ha anat, doncs, proliferant en altres indrets de la nostra geografia.

I per acabar, com a conclusió, diria que, lamentant, com li he dit, aquesta actitud laxa de vostè com a dirigent polític al capdavant del Cos dels Mossos d'Esquadra, dels policies, de la policia de Catalunya, doncs, entenem que això deslegitima l'autoritat que ha de tenir el cos per fer front a l'activitat il·legítima que es porta a terme a través d'aquestes actuacions. I deixi'm dir-li també que m'he pres també, evidentment, la preocupació de parlar amb la Guàrdia Civil i amb el Cos Nacional de Policia, a què vostè s'ha referit, i que em consta que hi ha hagut aquest treball de col·laboració, però que, home, en cap moment a mi em consta que hi hagi hagut felicitacions a la seva actuació. El que sí que em consta és que hi ha hagut recolzament explícit als Mossos d'Esquadra, que són coses diferents que a vegades s'intenten confondre i que no s'han de confondre de cap manera, no?

Per acabar, el Govern, al nostre entendre, ha de garantir, i vostè, com a conseller d'interior, ha de garantir el compliment de la legalitat, la previsió que situacions com aquestes no es portin a terme i la seguretat de tots els veïns en cada un dels municipis de Catalunya. Espero que a partir del 28 de setembre podrem tenir un govern més complidor i més capaç i més eficient per portar a terme les seves obligacions.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. També saludar i agrair al conseller les seves explicacions, i també al senyor Batlle les comunicacions prèvies els dies que es van produir els fets, i també saludar tots els membres del seu departament i del Cos de Mossos que l'acompanyen.

En primer lloc, volem reiterar el condol del nostre grup als familiars i amics del ciutadà català i senegalès –el concepte de «ciutadà» per nosaltres va més enllà de la situació administrativa en la qual es troba la persona resident–, el senyor Mor Sylla, que va morir a Salou la matinada del passat 11 d'agost. També lamentar els aldarulls que es van produir amb posterior-

ritat a aquesta mort, protagonitzats per una minoria, i que van rebre també la condemna de la mateixa comunitat del Senegal.

El nostre grup va demanar públicament el dia següent dels fets la compareixença del conseller d'Interior a la Diputació Permanent, i al dia següent, eh?, l'altre dia, d'aquesta petició, el conseller va formalitzar la seva petició també de compareixença. Vostè compareix a petició pròpia, cert, però cal recordar que ho fa tot seguit que el nostre grup i també algun altre grup li ho demanessin públicament, i crec que alguna cosa hi hem tingut a veure, que vostè comparegui avui.

Creiem que quan es produeixen fets com aquests, que són greus, en el marc d'una operació policial, i que acaben amb la mort d'una persona, el Govern ha de donar les explicacions necessàries, no només en l'àmbit judicial, sinó també davant del Parlament i davant del conjunt de la ciutadania. Ha passat el temps necessari per a poder-ho fer amb tranquil·litat i amb tota la informació de què vostès disposen. La transparència, donant la màxima informació possible, és la millor garantia per a evitar que es repeteixin errors que s'han pogut produir en la gestió de casos que tots recordem i que són prou coneguts. La plena confiança que vostè reclamava s'ha de basar precisament en aquesta transparència. No es tracta de qüestionar la professionalitat de ningú; ben al contrari, la transparència, com li deia, és la millor garantia tant per a evitar acusacions injustes i no fonamentades contra els Mossos com per a combatre reaccions corporatives que en res beneficien el bon nom i la credibilitat d'un servei públic fonamental com és el de la seguretat ciutadana. Per tant, avui estem realitzant un exercici democràtic, necessari i positiu, i ens n'hem de felicitar.

Sobre els fets. La pèrdua d'una vida humana sempre és una tragèdia i un fet absolutament lamentable. No plantejem dubtes –a l'espera, lògicament, dels resultats de la investigació judicial– sobre si la caiguda del balcó al buit que va provocar la mort del senyor Sylla va ser com a conseqüència directa del forcejament amb els mossos d'esquadra que van entrar en el seu habitatge. Però, quan es produeix, com li deia, una mort d'aquestes..., un fet d'aquestes característiques en el marc d'una operació policial, s'obren un seguit d'interrogants que evidentment cal que siguin aclarits, i vostè en la seva exposició inicial ens ha donat, doncs, informació sobre aquesta qüestió, no?

La primera pregunta és si considera que la forma d'entrar al pis va ser l'adequada, si es va produir..., si es va preparar... Entenem que són operacions en què cal ser molt curós i que estan molt ben preparades. Per tant, quina és la valoració sobre això? Vostè abans ens ha dit que sí. És a dir, fins a quin punt s'adapta als principis d'oportunitat..., congruència i oportunitat? Si es va prestar l'atenció adequada als amics i a la família del senyor Sylla, l'atenció de caràcter psicològic i la informació puntual i constant sobre el que havia succeït.

Ens ha explicat també que es van posar en marxa els mecanismes de mediació. Creiem que això és positiu; com vostè sap, hem estat sempre molt partidaris d'aquest tipus de polítiques de mediació. Quin és ara

mateix el clima social a Salou? Aquesta mediació ha tingut continuïtat en el temps, més enllà dels dies 11, 12, 13, en què es van produir els fets? El Departament d'Interior, el Cos de Mossos, ha obert una investigació interna sobre els fets? Quines en serien les conclusions? I, si no és així, per què no s'ha fet? Vam veure en algun mitjà de comunicació que no s'havia fet. I, malgrat que hi hagi la convicció que no hi va haver contacte físic, entenem que obrir una investigació interna quan una persona ha mort és una qüestió, doncs, de transparència i quasi una obligació per a analitzar l'operació que es va realitzar i evitar possibles situacions de mala praxi o abús, si fos el cas, i alhora és una bona manera de millorar la percepció que té la ciutadania dels cossos de seguretat.

Miri, en aquest tema és obligat referir-se també al fenomen migratori, lògicament, no? Els fets de Salou han tornat a fer aparèixer als mitjans de comunicació i en el debat públic una realitat social dramàtica i que té diferents dimensions; la del *top manta* n'és una, però n'hi ha d'altres: les persones que, fugint de la guerra de Síria, d'estats fallits com Líbia o de la pobresa, intenten desesperadament, amb risc de la seva pròpia vida, creuar el Mediterrani o que pateixen la brutalitat policial saltant els diferents murs en què s'han convertit les fronteres de Grècia, Macedònia, Hongria, les de la mateixa Melilla o les de la mateixa Unió Europea. És la realitat que hem vist aquest estiu, i aquest estiu hem sentit vergonya de la Unió Europea i hem sentit vergonya, també, de ser europeus.

Estem parlant de persones migrants que van venir a treballar a Catalunya buscant una vida millor i que, superades les fronteres exteriors, han de fer front a les fronteres interiors: a la del mercat de treball, per a acabar caient en l'economia submergida, que els aboca a la situació d'irregularitat; la de l'accés a l'assistència sanitària... Hem sentit vergonya com un candidat a la presidència de la Generalitat demanava precisament limitar un dret fonamental com és –el senyor García Albiol– l'assistència sanitària a les persones migrants; absolutament lamentable i vergonyós. O la frontera de la clandestinitat per a evitar ser detinguts per manca de papers.

Bona part d'aquestes persones estaven en situació regular i tenien feina, sovint a la construcció. La crisi i la manca de polítiques adequades els va abocar a viure, els aboca a viure de la venda ambulants en unes condicions duríssimes. Ens ha sorprès que no s'hi referís en cap moment, a aquesta situació social. Quina és?: la de jornades llarguíssimes per a guanyar entre quinze i vint euros després de dotze hores de treball, sovint amb llargs viatges en tren d'una població costanera a una altra i sovint fugint de la policia i corrent molts riscos. Amb el que guanyen no viuen; sobreviuen en pisos sobreocupats, i n'envien, a més a més, una part a les seues famílies d'origen. Aquesta és una realitat social que crec que és important que també el conseller d'Interior s'hi refereixi.

Són persones que viuen amb por i que veuen ferida la seva dignitat, que voldrien una vida millor, que van venir cercant aquesta vida millor i que es dediquen al *top manta* –ho hem vist aquests dies en moltes de

les seves declaracions– perquè no tenen una altra alternativa; no tenen garantits els drets bàsics, i viuen situacions de pobresa i precarietat sense accés a prestacions ni serveis socials. Estem d'acord amb SOS Racisme quan afirma que l'existència del *top manta* és en gran mesura conseqüència de la política d'estrangeria, que fomenta l'explotació laboral i l'exclusió social. Moltes persones que es dediquen al *top manta* estan en situació administrativa irregular, fet que els fa més vulnerables i invisibles.

En aquest sentit, el Departament d'Interior manté la campanya que s'havia realitzat en anteriors legislatures, el tríptic informatiu en diferents llengües per a informar les persones migrades sobre quins són els deures i els seus drets, i evitar situacions d'explotació i marginació? Aquesta seria una pregunta concreta.

La tercera qüestió: la problemàtica del *top manta*. Cal deixar clar que estem davant d'un problema social; no és un problema estrictament de gestió de l'espai públic, un problema policial, un problema d'ordre públic. Si aquest és l'enfocament, ens equivocarem. Seria un greu error que només provocarà més problemes que solucions. Ni tan sols resoldrem la competència que pugui fer al petit comerç, ja que és veritat que aquesta competència es produeix, especialment en ciutats petites i ciutats costaneres, però que, en canvi, segurament en ciutats més grans no és el manter qui provoca aquesta competència al petit comerç familiar, sinó les grans superfícies comercials les que suposen un atac més directe a aquest petit comerç.

M'ha sorprès que vostè parlés del perjudici a l'erari públic, que existeix, en un país on hi ha 16.000 milions de frau fiscal, en un país on, segons el sindicat de subinspectors d'Hisenda, el 72 per cent del frau fiscal el provoquen les grans empreses, i tenim casos de grans fortunes que evadeixen impostos. Ens ha semblat que vostè feia una apreciació, si m'ho permet dir, una mica demagògica amb això, perquè, malauradament, potser el problema no és tant el *top manta*, sinó altres, sense negar el problema que pot tenir el *top manta* per al petit comerç.

Miri, no és un problema només de competència econòmica entre comerç legal o il·legal: és un problema de pobresa estructural, és un problema entre exclusió i inclusió social, entre vulnerabilitat social i integració a la vida econòmica i social. I és evident que les forces policials tenen l'obligació de perseguir tot tipus de delictes, com el comerç il·legal, que, a més, no paga els seus impostos i entra en col·lisió amb el comerç que sí que ho fa. Però també ha de quedar clar que aquesta no és l'única via, perquè no soluciona res, perquè els maners són en definitiva la darrera baula de la cadena, com hem pogut veure reiteradament. La pressió policial fa que es vagin traslladant d'un lloc a un altre, d'una ciutat a una altra, i fugen no només per a evitar perdre la mercaderia, sinó perquè no poden pagar les multes, se'ls pot denunciar per un delictes penal i es fa impossible aconseguir, per exemple, el permís de residència o renovar els papers, i tenen el risc d'acabar en un CIE.

L'entrada en vigor del nou Codi penal, que estableix com a delictes la venda de productes falsificats, amb

penes de sis mesos a tres anys de presó, fa encara més dures les seves condicions i impossibilita els processos de regularització. És un error que el delictes contra la propietat intel·lectual tingui un tractament estrictament punitiu i repressiu. El que hi ha darrere d'aquestes polítiques és una criminalització de la pobresa, i també el foment en la societat del mateix racisme. Es criminalitza l'última baula de la cadena, les persones vulnerables, mentre que els traficants de coll blanc queden impunes. Com deia una periodista l'altre dia en un article, la Milagros Pérez Oliva, tota la logística que requereix el *top manta* –fabricació, importació i distribució– «no es decideix en els pisos de lliteres calentes que els venedors comparteixen per torns, aquesta logística es decideix en despatxos amb un bon sistema d'aire condicionat».

En aquest sentit, conseller –per anar acabant–, el Departament d'Interior té una estratègia específica de lluita contra el tràfic de productes falsificats? Quins són els trets d'aquesta estratègia? Coneixen quina és la dimensió d'aquest tipus de venda ambulants a Catalunya? Quina interlocució tenen amb els ajuntaments més afectats i amb les associacions d'immigrants? Quina és la col·laboració amb la Policia Nacional i la Guàrdia Civil per a la persecució d'aquestes xarxes? Quantes actuacions s'han realitzat el darrer any, per exemple, contra les xarxes de falsificació? I quantes contra els drets dels treballadors per explotació laboral? Hi ha algun tipus de campanya adreçada als turistes perquè no comprin al *top manta*?

I ara sí, per acabar, miri, cal impulsar solucions alternatives. No hi ha solucions ni màgiques ni ràpides. L'excalde Trias, a Barcelona, va prometre en iniciar el seu mandat que acabaria amb el problema del *top manta*, amb un èxit perfectament conegut. No li plantejarem això. Parlant de solucions màgiques, què se n'ha fet, de la Llei de protecció de la seguretat en l'espai públic, que està en el pla de govern i que vostès van anunciar que tirarien endavant? Nosaltres no n'hem estat partidaris, però voldríem saber per què no s'ha tirat endavant.

Miri, cal tenir una estratègia de diàleg amb els ajuntaments, amb els sindicats, amb les associacions d'immigrants, per a buscar alternatives de caràcter social i laboral. Han estudiat la possibilitat de plantejar alguns espais de venda ambulants per a productes legals i per a reconvertir la venda ambulants i il·legal a legal? El Govern té alguna política concertada entre els diferents departaments amb els ajuntaments per a afavorir l'empadronament, l'accés als recursos socials de les persones immigrades més vulnerables, o accedir als plans d'ocupació? Aquestes serien les darreres preguntes.

És necessari impulsar un acord i un debat social sobre el *top manta* per a afrontar-ho, com li ho deia, no només d'una vessant punitiva i policial, sinó des d'una vessant, també, des de les polítiques públiques socials. Combatre qualsevol tipus de delictes, especialment el dels grans traficants, és una obligació, però també ho és acabar d'una vegada amb la criminalització de la pobresa que sovint s'amaga darrere de moltes polítiques.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Inés Arrimadas. (*Veus de fons.*) No? (*Veus de fons.*) L'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Bé. En primer lloc, lògicament, començar aquesta compareixença en nom de Ciutadans lamentant la mort del senyor Sylla i també, lògicament, tots els aldarulls i tots els successos que van tenir lloc a Salou.

En segon lloc, volem agrair també al conseller que hagi comparegut voluntàriament; hauria de ser l'habitual, però ahir mateix, al Congrés dels Diputats, el Govern d'Espanya impedia, amb la seva majoria absoluta, que comparegués un ministre per explicar per què es reunia amb el senyor Rato. Amb la qual cosa també s'agraeix –s'ha de ser just– que aquest Govern, amb el qual discrepem profundament en algunes coses, com a mínim vingui a donar la cara al Parlament de Catalunya en una Diputació Permanent.

El tercer que volíem fer és reconèixer la feina dels Mossos d'Esquadra, de tots els cossos de seguretat i la col·laboració entre ells, que sempre l'hem defensada. Jo, deixi'm que li ho digui conseller, aprofito per dir-ho, com hem trobat a faltar paraules que vostè ha dit aquí quan era el senyor Puig el conseller d'Interior i defensava que havíem d'expulsar la Guàrdia Civil i la Policia Nacional de Catalunya. Vull dir, a mi m'agrada sentir un conseller que diu que s'ha de col·laborar entre cossos de la seguretat; és de sentit comú, a més, i de seny. El que passa, és que hem tingut consellers fins ara del seu propi partit que han defensat l'expulsió dels funcionaris de l'Estat, de Catalunya, sent conseller d'Interior. Per tant, la gravetat extrema d'aquelles declaracions que vam denunciar contrasta amb un to i amb una forma totalment diferent, hi insisteixo, des de la diversitat de partits.

En aquest sentit, particularment respecte als Mossos d'Esquadra, voldríem analitzar, primer –breument, perquè tenim poc temps–, què és el que nosaltres trobem a faltar i què creiem que s'ha fet bé. Creiem que la proporcionalitat i que s'ha explicat aquí..., nosaltres, igual que vostès, quan ens toqui governar també intentarem escoltar els tècnics i els policies per davant dels polítics. I, per tant, la gestió que vostè va fer com a conseller la podríem subscriure a qualsevol membre de Ciutadans –el senyor Alonso o qualsevol persona responsable d'Interior nostra–, amb la qual cosa, escoltar els tècnics i els policies és una bona forma de fer les coses; ens podem equivocar o no, però és una bona manera.

I, segon, creiem que hi han algunes qüestions que no han aparegut o que es podien haver fet amb més garanties per dissoldre qualsevol mena de dubte; per exemple, gravar les actuacions policials com en altres ocasions s'ha fet. I, en aquesta ocasió, que hi ha moltes sospites, que estem parlant de testimonis –de què diu una mosso d'esquadra, de què diu un veí–, doncs, seria molt millor que tinguéssim una grava-

ció de l'actuació policial, com s'ha fet altres vegades, que és habitual o de vegades s'utilitza en aquest tipus d'operacions, i avui no estariem especulant sobre què va passar, i en termes judicials, sinó que tindriem la certesa de què ha passat. Amb la qual cosa, en aquest sentit, per millorar el que hem fet, crec, conseller, que hauríem d'implementar..., ja sabem que hi han protocols d'actuació i que se solen fer, però, en aquest cas, lamentem que no s'hagi fet aquesta gravació, que avui ens facilitaria molt més, segurament, aquesta comparança, i la tasca judicial, per descomptat.

Per tant, la part de preparatius considerem que s'ha fet amb professionalitat; l'actuació inicial també; però lamentem, en aquest cas, que no tinguem més proves, més enllà de testimonis, per poder dissipar dubtes al respecte.

També vull aclarir una cosa: estic d'acord que l'autoritat policial, un conseller i un govern mereixen, com ho diu el dret administratiu, el principi de credibilitat, no? És a dir, de creure què diu una autoritat. Però també en democràcia –i per això estem aquí– estarem d'acord que també hi han hagut casos excepcionals en què hem vist causes reobertes, judicials, o actuacions polítiques i policials que no han estat adequades a la immensa majoria d'actuacions. Amb la qual cosa crec que tampoc podem posar en dubte que es qüestionin, en tot cas, i que es preguntin com s'han fet les coses. Jo crec que una cosa és que hi hagi presumpció, eh?, de credibilitat, i una altra cosa és que no puguem posar en dubte sobre la taula com s'han fet les coses. En aquest cas, nosaltres estem d'acord en com s'han fet, en general. Demanem, per tant, més transparència. Aquestes gravacions haurien sigut molt útils.

Finalment, respecte a l'actuació, nosaltres considerem, pel que explica vostè respecte a l'actuació respecte a la via del tren, que, efectivament, es podia fer d'una altra manera o no, però tampoc ens veiem amb l'esperit i amb la superioritat d'explicar si hauria estat més contundent o no treure'ls d'una part de la via i que tornessin a una altra... En fi, aquestes coses no són fàcils de resoldre, entenc, i, per tant, en aquest sentit..., bé, a tothom li hauria agradat que hagués sigut més ràpid, que hagués sigut més contundent, però si realment l'estratègia, que vostè deia, era aquesta, doncs, no tenim massa més a aportar, és una decisió política i no una decisió policial.

Respecte al tema del *top manta*. Bé, jo crec que, efectivament, és un altre debat; avui és un debat tècnic, policial, de com s'ha fet una actuació, però és evident que darrere de tot això hi ha un problema: hi ha un problema de persones, efectivament, que s'hi veuen abocades per una situació il·legal o per una situació irregular; però també hi ha un altre problema: que tenim una competència deslleial amb gent que també és vulnerable, vull recordar-ho. Perquè es parla de la vulnerabilitat de persones que accedeixen il·legalment a un país, però no es parla de la vulnerabilitat de qui compleix les lleis, paga impostos, paga autònoms i ha de tancar el seu negoci. D'aquesta gent no es parla de vulnerabilitat, però és que per mi la vulnerabilitat la té avui la classe mitjana i treballadora, a Espanya en particular..., o a Catalunya en particular i a Espanya en general.

Per tant, quan no actuem respecte al *top manta* per prejudicis ideològics o per *postureo* polític, el que fem al final és perjudicar gent que té l'interès de deixar de pagar impostos, de tancar el seu negoci o de no fer les coses ben fetes. Per tant, jo crec que, com a la vida en general, a qui fa les coses ben fetes, premi, i a qui fa les coses mal fetes, càstig. Això és la llei. Això és l'estat de dret. I, per tant, en aquest sentit, no es tracta de criminalitzar ningú, però si algú comet un crim, estem d'acord que s'ha de fer complir la llei.

Per tant, nosaltres considerem que declaracions públiques fetes per alcaldes i alcaldesses defensant el *top manta* perjudiquen profundament els més vulnerables, que és aquesta classe mitjana que està desapareixent, aquests comerciants, aquests autònoms i aquesta gent que intenta crear llocs de treball.

Per tant, discrepem profundament de declaracions com les de l'alcalde de Barcelona, la senyora Collau, que defensa el *top manta* davant de la competència deslleial i el tancament continu de comerços i de botigues a Barcelona i a altres indrets de Catalunya. No compartim aquesta idea de donar premi als que no compleixen la llei i castigar els que la compleixen. Jo crec que això és el món al revés: qui la compleix ha de tenir premi –fiscal, ajudes, finançament–, i qui no, el que ha de tenir, en tot cas, és..., intentar que no cometin delictes; al marge, evidentment, de les causes... –que estic d'acord amb algun altre grup–, de les causes que provenen de la profunda pobresa i de la situació d'exclusió que pateixen certes persones.

Però no confonguem els debats, perquè fer complir les lleis no és anar en contra ni criminalitzar els pobres; al revés, molts pobres necessiten que es compleixin les lleis, perquè diuen que la llei és la garantia d'aquell que no té el poder. La llei és la garantia de qui no té el poder; no ens n'oblidem, no és al revés; la llei no és la garantia del poder, és la garantia de qui no té el poder, perquè tothom sigui igual davant de la llei. Per tant, no donem la volta al que és un fonament fonamental de l'estat de dret des de fa tres segles, eh? Vull dir que uns volen donar-hi la volta i dir que les lleis es compleixen quan els agraden, i quan no, no es compleixen.

Dit això, també, conseller, m'alegro molt que el conseller d'Interior de Convergència digui que s'han de fer complir les lleis a Catalunya. Amén. És a dir, on s'ha de signar? El problema és que el president de la Generalitat és el primer que no les vol complir. I l'exconseller Espadaler és el primer que permet que no es compleixin les lleis a Catalunya el 9 de novembre.

Per tant, en aquest sentit, també benvinguts aquells que defensem l'estat de dret, al marge de la discrepància política. Però les lleis s'han de fer complir pels governs, i començant pels mateixos governs. Per tant, quan un govern diu que no compleix una sentència judicial, quan un govern diu que es saltarà les lleis perquè són justes o injustes, lògicament no s'està respectant aquest principi bàsic de l'estat de dret. I nosaltres voldríem, si vostè veu el senyor Mas properament, que li ho recordi, com vostè ha dit aquí –i he apuntat la frase–: «Els governs estem per fer complir les lleis.» No tinc ni una coma a canviar d'aquesta frase. Però vostès

també l'han de complir. I el Govern de Catalunya és el primer que les ha de fer complir, perquè els ciutadans les compleixen. I els ciutadans, que les han de complir, quan no les compleixen, càstig, multa, sanció o, en definitiva, perjudici.

Finalment, per acabar aquesta reflexió, a nosaltres també ens agradaria saber quina és la visió de col·laboració amb la resta de cossos i forces de seguretat de l'Estat. Hem defensat en aquest Parlament sempre, des de fa ja gairebé nou anys..., sempre hem defensat la necessitat de la coordinació entre cossos i forces de seguretat. I vostè ha parlat de la Junta Local de Seguretat, però també vostè sap que hi ha una junta de seguretat a Catalunya que no s'ha convocat històricament; que crec que és un error, des del punt de vista polític i policial que no hi hagi una junta de seguretat que, permanentment, de manera habitual, sense gaires focus i sense gaire notícia, es reuneixi habitualment. No és suficient, com ens ha dit aquí algun altre conseller, no vostè, que ja hi han connexions, ja es truquen i ja s'envien *emails*. No –no, no–, estem parlant d'una junta de seguretat de Catalunya, que és un organisme amb tota la legitimitat, que aquest Parlament, a més a més, ha de recolzar.

I, per tant, nosaltres li demanem si té intenció que aquesta Junta de Seguretat, encara que sigui amb els pocs dies que li queden de conseller, doncs, es reuneixi i tingui alguna tasca. Perquè el conseller Puig, el conseller Saura en el seu dia i el conseller Espadaler no han sigut capaços, o no han volgut, tenir aquest organisme. Suposo que deu tenir alguna cosa a veure amb el fet que alguns d'aquests consellers pensaven que la Guàrdia Civil havia de ser expulsada de Catalunya –ho suposo. Però, en tot cas, com que veig que no és el seu cas, li demano i els prego que, si us plau, aquesta Junta de Seguretat de Catalunya es reuneixi amb normalitat. Perquè els cossos i forces de seguretat no entenen –ni els ciutadans– ni de banderes, ni de sentiments legítims, ni d'independències; entenen de seguretat, de llibertats i de garanties.

Per tant, la policia de Catalunya i la policia en general a tot Espanya... en democràcia, la policia és qui defensa les lleis democràtiques i qui defensa els drets dels ciutadans. No confonguem la població. La policia no són els dolents repressors en un estat de dret democràtic, són els que ens garanteixen els nostres drets. I aquests senyors que estan aquí amb nosaltres són els que ens permeten ser lliures en un estat de dret.

Per tant, això..., sé que tots ho sabem, i sobretot els que hem fet dret, però cal recordar-ho, a vegades, perquè sentim declaracions polítiques que sembla que són el món al revés, on els policies són els dolents i els lladres són els bons. Bé. Jo, no ho sé, jugava de petit a «polis» i lladres, i normalment era al revés; és a dir, els que defensaven, en tot cas, la llei són els policies i els que cometien delictes són els que haurien d'estar preocupats, i no els policies, que estan, en alguns casos fins i tot, degradats socialment. És a dir, les agressions que hem vist, el *top manta* que prolifera en algunes poblacions aquest estiu, conseqüències... –ho deia abans el senyor Millo i hi estic d'acord–, és a dir, hem vist que la conseqüència, també, del que ha passat és

que ara qualsevol intenta aprofitar que està cometent un delictes per muntar un sidral i acusar els policies de no sé què. Aquest és un problema. I jo aquí demano fermesa, en el sentit..., té tot el suport del nostre grup perquè qualsevol actuació que vagi contra el tràfic d'aquest tipus de productes, contra els delictes que perjudiquen interessos de molts ciutadans de Catalunya i de la seva economia, siguin perseguits sense complexos. Perquè el que puguin dir, el titular que pugui sortir, o que hi ha un partit polític que vol governar Barcelona i, alhora, no vol que a Barcelona hi hagi Govern, jo crec que això no és culpa nostra.

En tot cas, nosaltres pensem que hem de defensar la legalitat democràtica, i qui la vulgui canviar, doncs, que tingui majories i la canviï. El que no pot ser és no complir les lleis en funció d'interessos electorals, d'eslògans, de pancartes, o veure regidors d'un partit polític evitant o demanant que no es compleixin les lleis, com hem vist a Catalunya i a altres parts d'Espanya aquests dies; que és el món al revés, és a dir: l'autoritat intentant evitar que l'autoritat policial faci la seva feina. Jo això no ho he vist fins ara. Potser sóc molt jove i no ho havia vist mai en trenta-cinc anys. No recordava que regidors i alcaldes evitin que les lleis es compleixin o que els policies facin la seva feina. Jo sempre havia pensat que era al revés, que l'autoritat legítima i democràtica era la que feia complir les lleis.

En tot cas, en aquesta situació quasi surrealista en què ens trobem políticament, en què els que defensem les lleis democràtiques som els estranys i els que defensem que no es compleixin són els *guays*, doncs, jo crec que hem de tornar una mica a la realitat i demanar..., crec que la majoria de gent amb seny vol que la policia, els governs, els alcaldes, els governs de tota mena i de tot color donem seguretat, estabilitat i garanties als nostres conciutadans.

Res més, senyor conseller. Gràcies novament per la seva compareixença, i, si ens pot resoldre aquestes preguntes, doncs, li ho agrairia.

La presidenta

Finalment, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, presidenta. Conseller, en primer lloc, doncs, donar-li la benvinguda a vostè i a tota la gent del seu equip i també del Cos de Mossos d'Esquadra. Jo intentaré centrar el tema en el que ens ocupa en aquesta compareixença. Ho dic perquè aquí tot-hom ho ha derivat a uns debats o..., allò, aprofitant que el Pisuerga passa per Valladolid, per treure temes que em sembla que no s'ajusten exactament al que hi ha. Jo ho intentaré centrar en el que és l'objecte de la compareixença, no?

Li volem agrair la informació absolutament detallada que ens ha donat. Li volem agrair la seva gestió de tot aquest assumpte, tant en el fons com també en la forma; en la forma, pel fet que vostè –i pel que ha explicat avui, pel que s'ha sabut també–, doncs, ha tingut

contacte permanent amb tots els actors possibles; que calia, que s'hi tingués un contacte directe des del més alt nivell. Vostè amb l'alcalde de Salou, s'hi ha fet referència, com a primera autoritat del municipi; vostè amb la comunitat senegalesa; vostè amb la cònsol del Senegal; el senyor batlle amb els diputats en el Parlament de Catalunya, informació des del primer moment, i inclús amb la família, amb la jutgessa. És a dir, a part de la gestió del tema que s'anava succeint, amb una informació i amb un contacte permanent. I crec que això no està de més, perquè, a més informació, menys rumorologia. I que tots els actors que hi podien tenir a veure tinguessin aquesta informació, fossin d'una part o fossin d'una altra, i els mateixos diputats del Parlament de Catalunya, crec que és important.

I, també, agrair-li les explicacions i la gestió de tot plegat en el fons. Crec que si algú tenia algun dubte o volia generar algun dubte, després de la seva explicació d'avui no hi ha lloc al mateix. Aquí el que sap greu és que inclús a cops de martell s'intenti posar en dubte. Per una banda, es felicita el Cos dels Mossos d'Esquadra, però es fan unes crítiques a través del conseller que es posa en dubte l'actuació dels Mossos d'Esquadra. I a nosaltres això ens sorprèn, no?

La meua intervenció..., algunes reflexions amb relació al que ens ocupa, unes de caràcter concret i altres més de caràcter general. En concret, jo el primer que vull dir és començar per lamentar la mort del senyor Sylla, la mort d'aquest ciutadà senegalès. Ho lamentem tots. I estic segur –i també faig aquesta reflexió– que qui més ho lamenta, al marge dels amics, dels familiars, de la mateixa comunitat senegalesa, segur que qui més ho ha lamentat, qui més ho ha patit, a qui més li costarà treure-s'ho de sobre, és precisament a l'agent que va veure com aquest ciutadà, volent-se escapar, es precipitava i queia. I ho vull fer constar, perquè estic segur que és així.

Ho dic perquè si, a més a més de tenir aquest patiment, que segur que a aquesta agent dels Mossos d'Esquadra li costarà molt temps treure-s'ho de sobre, encara s'ha de sentir a dir alguna expressió del tipus: «És que només tenim testimonis.» Home, senyor Rivera, què més vol tenir? Què vol dir, això de: «Si hi haguessin hagut càmeres...»? Potser en aquesta actuació, tal com ha explicat el conseller, si hi haguessin hagut càmeres, tampoc s'hauria vist res del balcó, perquè en moltes actuacions entren i no hi han quinze càmeres des de tots els angles. I, a més a més, s'ha de sentir a dir: «És que només hi han testimonis.» I què més vol que hi hagi? Testimonis que ratifiquen la versió que han estat explicant els mossos i el conseller, no?

Per tant, nosaltres sí que volem donar, en aquest cas, avui, tota..., lamentar aquesta situació. Entenem l'estat de commoció de la comunitat senegalesa, l'entendem perfectament –l'entendem perfectament. Això no justifica cap dels aldarulls, com ha dit la mateixa comunitat de senegalesos, però també volem donar tot el nostre suport a la gestió que s'ha fet per part del Cos de Mossos d'Esquadra amb relació a aquest assumpte. Perquè, de fet, avui, què és el que ens ocupava en aquesta compareixença? De què discutíem avui o què volíem saber avui? Avui parlàvem sobre una actuació policial sobre

una xarxa de distribució de material de manera illegal, de falsificació, etcètera, i la gestió d'uns aldarulls posteriors que van haver-hi. Avui –avui– el tema és aquest. I ens sembla un punt contradictori el fet d'intentar treure altres temes que la raó..., i segurament no ho és, i s'ha dit, i per això jo deia que a vegades és una mica contradictori. I nosaltres estem disposats a parlar de tot, però de dir: «No és només un tema policial, però és estrany que el conseller no s'hi refereixi.»

És a dir, nosaltres estem disposats a parlar de tot, a parlar, a debatre. Aquest Parlament ha demostrat que pot parlar i debatre de moltes coses, inclús ser positiu i proposar coses, però que no són la qüestió que avui ens ocupa, no? Pels fenòmens absolutament migratoris que hi ha, que estem veient aquests dies, que és cert que sentim a vegades, com a societats occidentals, vergonya d'algunes situacions –és cert. I no per un tema de «bonisme»: per un tema de mínima humanitat; que a vegades, segons quins discursos, per molt electoralistes que siguin, si tinguessin un mínim d'humanitat –d'humanitat– a qui van referits, no es farien. O de veure com tanta gent desesperada, doncs, va del continent africà cap a Europa. O per què molta gent es veu o obligada o atrapada en aquest tipus d'economies submergides. Avui no és el tema, perquè els faríem un mal favor als temes aquests si els discutíssim amb el conseller d'Interior, perquè si algun tema no és només, és un tema policial.

I tampoc avui estem en un debat del *top manta*, perquè és molt més transversal, tot aquest debat. I aquí s'ha de dir –aquí s'ha dit, no?– com això afecta els comerciants. I tant, que afecta els comerciants d'aquestes zones i de la Costa Daurada, els comerciants que compleixen. Clar que afecta. I no es pot dir: «No, és que és en funció de si afecta, si s'ha d'actuar o no s'ha d'actuar», no? Com afecta la propietat industrial. Doncs, ningú deu estar content que quan tu tens un tipus de producte, hi hagi algú que es dediqui a falsificar-lo i a vendre'l molt més barat de com tu el vens –ningú deu estar content, no? I també l'erari públic, evidentment que sí. I no entrem en aquest joc que si s'estafa l'erari públic poc potser, no cal mirar cap a un altre cantó, i si s'estafa molt s'hi ha d'actuar. S'ha d'actuar en tots els fronts, no?

Cal, també, tenir present –perquè se n'ha fet alguna afirmació– de qui depenen les polítiques d'estrangeria, perquè, clar, es treuen a tema aquests debats, es demanen una sèrie d'exigències al conseller o al Govern de Catalunya, quan ja ens agradaria tenir molts instruments, que vol dir les eines per poder regular, en aquestes matèries. Però la política en matèria d'estrangeria, senyor Millo, no depèn del Govern de la Generalitat. Ambicionem que puguin dependre del Govern de la Generalitat, però no vagi amb exigències al conseller o fent alguns retrets, quan, doncs, resulta que depenen de vostès les polítiques d'estrangeria, no?

I, per tant, nosaltres creiem que l'actuació..., si entrem en l'actuació policial, tant de l'entrada i registre en aquesta «vivenda», amb el lamentable succés de la mort d'aquest ciutadà, com de la gestió dels aldarulls posteriors, nosaltres creiem que va ser correcta, i molt correcta. Perquè el conseller s'hi ha referit, i perquè

totes i cada una de les coses que van passar responien als tres criteris que s'han de mantenir sempre, que són el d'oportunitat, el de proporcionalitat i el de congruència. En tots els fets que el conseller..., i les proves que tenen els Mossos d'Esquadra, si no hagués passat el que va passar amb el ciutadà Sylla lamentablement, segurament el conseller avui no estaria aquí. O algú diria que no havien d'actuar els mossos o que s'havia de mirar cap a un altre cantó? Havíem d'actuar.

També d'oportunitat i de proporcionalitat en la gestió dels aldarulls de Salou. Escolti, estem parlant de Salou. Vostès saben el que és Salou el mes d'agost? –vostès saben el que és Salou el mes d'agost? (*Pausa.*) Que s'ha de convertir allò en un campí qui pugui? Estem parlant d'una ciutat que el mes d'agost acull –no vull dir una xifra, però– centenars de milers de persones. És a dir, s'havia d'acotar això. Per això hi ha una feina que potser no es veu, perquè justament l'èxit d'aquestes feines és la que no es veu, quan no es veu, que és la de mediació. I aquí va haver-hi una feina molt important de mediació –i la de mediació és justament la que es veu menys– per arribar a acords. Però s'havia d'acotar això, perquè, si no, els mals haurien pogut ser molt majors.

I, senyor Millo, no em vingui amb el discurs que l'actuació d'aquest «acotar-ho» i aquest «no ser prou contundents» ha tingut un efecte taca d'oli a Catalunya i que tothom s'hi atreueix. Miri, senyor Millo, sap què és això? (*L'orador mostra una fotografia a la cambra.*) La Puerta del Sol d'ahir: ple de *top manta*. No crec –tot i que s'hi va passar molts anys, a Madrid, el conseller, de diputat, al Congrés dels Diputats, i això és a la vora– que la seva influència arribi fins a aquests llocs. No fem –no fem– demagògia –no fem demagògia. És a dir, si parlem de *top manta*, abordem-ho des de tota la dimensió, però el que no es pot fer –el que no es pot fer– és felicitar els Mossos d'Esquadra per la seva actuació, i criticar tota l'actuació posant-la amb responsabilitat del conseller. Sap per què? Perquè tota l'actuació –i ho ha dit el conseller des del principi fins al final– va respondre a criteris policials i a criteris professionals. Cada un dels passos que es va fer, com la decisió –crec que molt encertada–, justament per acotar els aldarulls, que les declaracions, en comptes de fer-se a Salou, es fessin a Tarragona, per evitar com més incidències al mateix territori en què hi havia aquesta comunitat i que hi poguessin haver més aldarulls.

Tot això respon a criteris policials, això no és el conseller. I vostès això ho saben. I el que no es pot fer és felicitar els criteris policials, però criticar el conseller per les actuacions policials; és a dir, no quadra: o una cosa o l'altra. El que passa és que com que jo crec que el conseller ha donat tota mena d'explicacions, com que tots som conscients que el debat de fons en el tema del *top manta*, en el tema dels fenòmens migratoris, ens supera, sobretot el que és una compareixença d'un conseller d'Interior..., però com que del que es tracta és d'intentar desgastar, intentar criticar per criticar, doncs, alguna cosa havien de dir. A nosaltres per això ens sap greu.

Nosaltres, hi insisteixo, disposats a parlar absolutament... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha ex-*

haurit el temps d'intervenció), de tot, d'aquests grans temes. I ens agradaria tenir molts més instruments per poder-hi actuar o per ser a la taula dels estats que diuen o que han d'«apretar» perquè hi hagi alguna actuació en relació amb aquestes coses que veiem aquí. Per això trobo molt contradictori, de veritat, que el representant d'Iniciativa vulgui discutir del tema de l'engròs, que té raó en moltes de les afirmacions que ha fet, però no amb el conseller d'Interior, perquè és que només a nivell de percepció ja donaríem una imatge o una sensació o una pedagogia que aquest és un tema policial punitiu, i hi ha un rerefons que s'ha d'abordar, no?

I, evidentment, després hi han hagut algunes afirmacions, senyor Rivera..., si vostè em pot dir quines lleis nosaltres hem incomplert. Jo li agrairia que em digui una llei que hem incomplert o quan el president ha fet la crida a incomplir una llei. Si vol, li faig un reguitzell de les lleis que l'Estat incompleix i que tots vostès miren cap a un altre cantó, però, escoltin, aquest no és el debat d'avui.

I, per això, jo vull acabar com he començat: lamentar molt profundament, com crec que ho hem fet tots, la mort d'aquest ciutadà; agrair les explicacions del conseller; donar ple suport, explícit, sense matisos, al que van ser les actuacions del Cos de Mossos d'Esquadra, i estic segur que després de la comissió d'avui tothom, al tenir molta més informació..., espero que no es faci córrer això, que a vegades és veritat que és un esport molt arrelat, de posar en dubte sempre la versió oficial o la versió de la policia de Catalunya. Res més.

I moltes gràcies.

La presidenta

Molt bé. Ara, a continuació, té el conseller possibilitat del torn de rèplica. Com que segur que l'utilitzarà, jo li demano si podem ser una mica menys llargs del que ho hem estat al principi. (*Veus de fons.*)

El conseller d'Interior

Gràcies, presidenta. Ho intentaré, tot i que és cert que, legítimament, els diversos grups parlamentaris em demanen dades i em demanen que comparteixi amb ells reflexions.

La primera que vull compartir és l'agraïment –l'agraïment. Tots els que aquí estem representant el poble de Catalunya, que és plural, amb visions diverses, però, tots hem coincidit en una primera part: tots lamentem que el dia 11 d'agost, en una actuació policial, finalment, doncs, una persona hagués mort. Jo he dit, i el senyor Millo m'ho deia abans –i jo en discrepo, senyor Millo, ja m'entendrà per què–, jo he dit: «Si no s'hagués mort el senyor Sylla, jo no estaria aquí.» I vostè m'ha dit, perquè discuteix la gestió posterior dels aldarulls, que hi seria, doncs, per parlar de la gestió dels aldarulls de Salou. Però és que aquests aldarulls no s'haurien produït si no s'hagués mort una persona. Els aldarulls no es produeixen en altres actuacions que anem fent al Cos de Mossos d'Esquadra similars –perquè aquesta no era una actuació puntual.

I en d'altres actuacions no hi ha hagut mai compareixença, i en aquesta n'hi ha hagut perquè mor una persona, lamentablement.

Jo, per tant, el primer que volia agrair és que tots els grups, doncs, hem traslladat aquest condol, perquè això és segur que ens dol a tots, i a qui més dol és al mateix Cos de Mossos d'Esquadra, que estava allà present.

El representant, el senyor Aragonès, centrava molt bé el tema en un aspecte de dir que avui no podem, en aquest debat, obrir el que és la problemàtica del *top manta*. I, per tant, ho comparteixo absolutament.

També, un tema que aprofito per recalcar, perquè ho han dit altres portaveus –i amb això també aniré intentant contestar transversalment a tothom, sempre que es pugui. Els aldarulls els van protagonitzar una minoria –no estigmatitzem a tot un col·lectiu–, i és cert que s'han demanat disculpes, també públiques. Per tant, posem en valor el que pugui sumar. I, per tant, com que això suma..., que s'hagin demanat disculpes, veritat que suma?, doncs posem-ho en valor. I, per tant, és cert que hi van haver uns aldarulls lamentables, que causen indignació i que han de tenir resposta judicial, i per això estan judicialitzats i hi hauran segurament detencions i hi hauran nous aspectes que donaran lloc al sumari obert i a les diligències obertes, però, és cert, eren una minoria, i, per tant, no vulguem generalitzar en tot el col·lectiu. I, per tant, jo també li agraeixo, senyor Aragonès, aquesta reflexió.

I comparteixo, també, un altre aspecte que s'ha dit, i és que el *top manta*, a part de tots els perjudicis... –jo ho he dit–: els comerciants clarament perjudicats: troben a la cantonada que es ven molt més barat un producte falsificat sense pagar cap impost. Ells són autònoms, paguen. I ho comparteixo al cent per cent. Però és que, a més a més, els que fan *top manta*, moltes vegades, són víctimes també d'una precarietat laboral, que vostè ho ha dit. I, per tant, també ho comparteixo.

La senyora Granados ha fet també tot un conjunt d'afirmacions que..., m'ha agradat molt l'expressió que ha dit, senyora Granados, d'«ampliar el *zoom*», eh?. D'alguna manera, intentar, més enllà d'un cas concret, fer una visió més àmplia del tema. I, per tant, jo comparteixo que això s'ha de fer. I crec també que és, segurament, un debat pendent que tenim, no ja a Catalunya; ho deia molt bé el senyor Turull: si ahir al vespre, a la Puerta del Sol, davant del Govern de la Comunitat de Madrid... Malauradament, és un tema molt estès i gent que ha visitat altres països aquest estiu sap que el tema del *top manta* el frivoltzaríem molt si hi féssim una mirada a curt.

Però també he de dir –ho he dit ja abans–: els cossos policials..., a mi em toca representar aquí la conselleria d'Interior, i nosaltres hem d'actuar. Però policialment no s'arregla això, únicament policialment no s'arregla. Però, evidentment, hem de fer complir les lleis, no podem mirar cap a un altre cantó i s'ha d'actuar. Cada u, també, d'acord amb les seves competències –aprofito també per recordar-ho. El tema del *top manta* té una distribució competencial entre els cossos policials, perquè quan s'ocupa la via sense llicència i s'hi fa una venda, la primera competència és de les po-

licies locals. Però és cert també que moltes vegades aquestes policies locals es veuen desbordades, davant d'aquest tema. I saben... –aquí hi ha el representant de la Policia Local del Vendrell, l'intendent Altarriba–, saben perfectament, que a vegades s'han de fer patrulles conjuntes, mossos d'esquadra i policies locals, que les fem, i en fem moltes. Intentem col·laborar sempre. I, per tant, és un tema de mirada ampla, és un tema en què, en el cas del Vendrell, s'han fet fins i tot actuacions de..., anem a l'estació de Sant Vicenç, que sabem que a vegades allà es descarreguen els productes, evitant ja que s'arribin a col·locar en el lloc de venda. Aquí es fan una sèrie d'actuacions, actuacions preventives, i s'hi dediquen moltíssimes hores.

Jo també aprofito... –i no ho vegin com una resposta a la senyora Granados–, en algunes de les coses que diré, responc també a aportacions que han fet altres portaveus. El Cos de Mossos d'Esquadra té diversos POE, que són aquests programes operatius, no?, aquests programes operatius especials, i tenim un POE per a aquest tema del *top manta*, el tenim creat des del mes d'abril de l'any 2011. És un POE, un programa operatiu, que dóna els seus resultats, i que, a més a més, s'intensifica a l'època d'estiu, de Setmana Santa i de Nadal. I s'hi esmercen moltes hores.

Jo, per no fer-me... –m'ho deia la presidenta, són quarts de tres i no em vull allargar, però–, només els diré una dada: les hores que el Cos de Mossos d'Esquadra ha dedicat a actuacions específiques per combatre el *top manta* a Catalunya, de l'any 2011 –que vam començar aquest POE– fins a l'any 2015 –imagino que les dades són fins al juliol d'aquest any 2015– hi hem dedicat 28.729 hores. Per tant, és una dada que els dono perquè vegin que és un tema que ens ocupa.

Dèiem abans, quan els explicava els fets de l'11 d'agost: «N'hem fet d'altres d'operacions, i sempre intentant buscar on hi ha el grup, on hi ha la xarxa, on hi ha el domicili que pot servir de base d'operacions.» I, per tant, aquest també ha sigut un dels aspectes que hem intentat fer. Per tant, aquesta coordinació amb el món local. Pensi, senyora Granados..., porto poc de conseller, no sé si seré breu o no, com m'augura el senyor Millo. Això ho diran molts factors, que no ho decidirem els que estem avui aquí. Mentre ho sigui, voluntat de servei absoluta. I crec..., jo aquest estiu he assumit plenament la responsabilitat que em pertocava, com a conseller d'Interior. Ho he assumit perquè, doncs, són mesos difícils, i he volgut dedicar-me a la conselleria d'Interior, aquest estiu. I, per tant, quan s'han produït aquests fets a Salou, doncs, algú em podrà acusar de *a*, de *b* o de *c*, i tot és opinable. El que no és opinable és que jo no defujo de les meves responsabilitats mai, i els que em coneixen... És cert que tinc un caràcter de consens i conciliador. Ho he fet sempre, en tots els meus àmbits d'actuació parlamentària i de dedicació, a la vida en general. És cert. Però això no té res a veure amb el fet que no sigui una persona estrictament exigent, molt, i que m'hi dedico amb plena responsabilitat quan assumeixo, doncs, una funció.

I, en aquest cas, ni he mirat cap a un altre cantó, ni m'han tremolat les cames, ni res. Per què? Perquè has d'estar absolutament mirant el que està passant, inten-

tant donar la millor resposta, fer-la amb eficàcia i fer-la amb proporcionalitat i mirant quina és la millor opció.

I sap quina era la millor opció? I n'estic convençut. I si continuo amb responsabilitats en l'àmbit de l'Interior crec que és una responsabilitat que hem d'aplicar tots els dirigents en l'àmbit d'Interior, que és que aquí hi han uns criteris professionals que marquen els operatius policials. Malament, quan vostè em diu si jo he manat actuar o no. Jo vaig trucar al comissari en cap del cos, el senyor Traperó, i ell és el que em diu: «La decisió que s'ha de prendre és aquesta.» I és la que es pren. I jo no hi interfereixo.

Què volem, un model en què vingui el conseller i vagi donant ordres? «Aquí interveuen, aquí menys.» Fem-ho a discreció, a veure si interveuen més en uns i menys en uns altres? Deixem-ho al criteri professional, en aquest cas, del comissari en cap, del senyor Traperó. Ell va baixar a Salou el mateix dia. Jo també. I, per tant, jo el que sí que vull dir, en aquest cas, és que accepto, com no pot ser d'altra manera, qualsevol crítica que es pugui fer, però no accepto, això sí, que se'm pugui dir que no he assumit les meves responsabilitats, perquè creguin que ho faig, i ho penso fer, amb la màxima dedicació que sigui possible, que sigui possible, i, sobretot, també amb un criteri: defensar sempre les actuacions del Cos de Mossos d'Esquadra, si són defensables, evidentment; perquè, com tot responsable d'Interior, ens trobarem un dia en què potser ens equivocarem. I malament si aquell dia que ens poguéssim equivocar vingués el conseller d'Interior i diguéssim que no ens hem equivocat. No és el meu estil.

De la mateixa manera que avui vinc i he volgut recalcar que felicitava el Cos de Mossos d'Esquadra, perquè crec que ha tingut una molt bona actuació, que ha anat dirigida cap a qui importa els materials, cap al que després els posa a la xarxa, fins i tot persones que els falsificaven, amb aquells logos que ja els he explicat. Doncs, de la mateixa manera, jo els he de dir, amb total sinceritat, que avui ho han fet bé, i, si no ho haguessin fet bé o hi hagués hagut una errada, el més noble, el més serè, el més transparent és també explicar-ho quan algun dia es pogués produir. Però jo em sento orgullós de l'actuació dels Mossos d'Esquadra, dels seus comandaments. Sé que hi va haver alguna decisió arriscada, però sé també que la van assumir els comandaments, i estic convençut... Jo també li he de dir –hi sóc des del 22 de juny–: rebo moltes persones que em troben i que han percebut, més enllà del que es pugui dir, que el conseller els defensa. Perquè ho faig així, perquè m'ho crec efectivament. Però defensar-los també serà, ho repeteixo, si un dia no van prou bé les coses, dir-ho. Aquesta és la millor manera, també, de construir un cos policial com el que tenim, professional, dedicat, i que fa molts i molts serveis a favor de la ciutadania, cada dia, milers d'actuacions, totes elles amb criteris.

Em preguntava el senyor Vendrell: «S'ha obert un expedient disciplinari, en aquest cas?» No, no s'ha obert –no s'ha obert– perquè el que sí que s'ha fet és una avaluació, una avaluació com es fa de totes les actuacions complexes. I s'ha avaluat, però no hem obert un expedient disciplinari perquè estem convençuts que s'ha actuat d'una manera adequada.

La senyora Granados em deia i em preguntava sobre l'afectació a la via fèrria. Jo aquí tinc un informe, que no els llegiré, farragós, de tots els trens que, efectivament, es van veure perjudicats aquell dia, i que han quantificat en 80.000 euros, crec recordar, l'afectació de Renfe. Però sí que li vull donar una dada que és significativa, senyora Granados, i que no l'havia donada abans: en l'informe de Renfe, i també en el d'Adif, es fa una previsió dels autocars que hauran de tenir llogats el dia 12. O sigui, feien una previsió que aquest aldarull que es va generar el dia 11 continuaria el dia 12. I tenien: 6 autocars a Barcelona, 3 autocars a l'Hospitalet, 4 autocars a Tarragona i 4 autocars a Cambrils. Els tenien llogats perquè, previsiblement, podien pensar que aquest aldarull podia continuar més enllà del dia 11.

Jo, d'acord amb el que va fer l'intendent Comas, el comissari en cap..., es va optar per aquesta opció de la mediació, i crec que aquest opció de la mediació, doncs, ha permès –i a vegades pot sortir bé i altres vegades pot ser que no hi surti, de bé–, en aquest cas, crec que va permetre que el mateix dia –el mateix dia– acabessin els aldarulls. I, fet molt important –perquè lamento tant el que han patit les persones de Salou, ho lamento tant, ho he parlat tant amb el seu alcalde i amb el seu regidor de Seguretat–, vam impedir que aquests aldarulls anessin estenent-se a tot un municipi on hi havia –ho recordava el senyor Turull– milers de persones, en plena setmana del 15 d'agost, ciutat de Salou. Si una actuació arriba a provocar aldarulls en el conjunt del municipi... Perquè hi havia un efecte crida, aquell dia. Molts dels que van provocar els aldarulls no eren de Salou, venien indignats, perquè pensaven, doncs, que realment hi havia hagut una mala praxis policial, que havia mort una persona, i, de sobte, doncs, diuen: «Què haig de fer? Vaig allà, i a causar aldarulls.» Ja li ho dic: tot ho tenim judicialitzat.

Però, efectivament –efectivament–, aquell dia es va acabar, vam aconseguir que s'acabés, que s'acotés en un dia i que no anés..., que hauria tingut... Jo els ho asseguro, segons com hagués anat, si... –el que deia el senyor Mollo: «Més contundència.»–, vinga, doncs, actuem... Que és opinable, eh? Però, probablement... –i tant de bo no hagués sigut així–, probablement avui jo també estaria compareixent aquí però m'exigirien responsabilitats pels forts aldarulls que hauria ocasionat una actuació contundent dels Mossos d'Esquadra intentant fer fora de les vies del tren –aspecte que no es pot justificar, un cop més ho dic, no és justificable ocupar les vies del tren–, però probablement avui estaria compareixent com a conseller d'Interior, en què em demanarien, vostès, explicacions de per què s'han produït tot aquest conjunt de nous aldarulls a partir d'una actuació contundent del Cos de Mossos d'Esquadra.

Per tant, crec que aquest principi de la congruència, de l'oportunitat, de la proporcionalitat, que anomenen COP, i que guia les actuacions policials, crec que és el que hem de portar a terme sempre.

Em deia la senyora Granados també el nombre de detinguts. Van ser dotze en el pis i un més per tema de desordres públics. I també, ja li ho avanço, n'hi haurà de nous, de detinguts, hi hauran més detinguts, perquè

nosaltres avui hem judicialitzat tot un conjunt d'actuacions, amb tot un conjunt de dades, de proves, perquè, ho repeteixo, hi han fets que no poden quedar impunes. El Cos de Mossos d'Esquadra i el Departament d'Interior, davant de fets delictius que es produeixen, els hem de posar en coneixement de l'autoritat judicial, com avui hem fet. Per tant, aquest és l'aspecte que li volia, també, contestar.

Al senyor Millo, part del que m'havia dit, doncs, jo ja crec que, en part, li ho he contestat. Sí que..., em deia si ens personaríem. Ja ho estem. Hem actuat d'ofici. O sigui, d'una banda, diu: «Es personaran davant dels aldarulls que s'han creat?» Sí. No és que ens hi personem, és que ja hem actuat d'ofici. Ja ho vam fer. Des del primer dia que vam fer una detenció, ja s'obren unes diligències. I, a partir d'aquell moment, aquestes diligències policials passen a ser diligències judicials. I avui hem fet, doncs, tot això, no?, tota aquesta aportació de proves i nous fets, d'ampliació de diligències. I, per tant, no únicament ens personem, sinó que actuem d'ofici, com no pot ser d'altra manera. Perquè també hem sigut perjudicats, el mateix cos. Però encara que no hagués sigut perjudicat el mateix cos, perquè hi han furgonetes, material mòbil que ha sigut danyat, és que ha sigut perjudicada la ciutadania: comerços, persones que estaven a Salou en aquell moment i que no tenien res a veure amb els aldarulls. Per tant, nosaltres, davant d'això, sí, ens hem personat.

Deia que si havien fet de taxistes els mossos d'esquadra. Això també s'ha escrit aquests dies. Jo lamento que hagi de pronunciar-m'hi, però ho faré. Va ser un criteri d'oportunitat molt encertat no portar els detinguts a la comissaria de Salou. Perquè Salou s'estava caldejant molt, aquell dia. I si algú em diu: «Conseller, per què no els vau portar a Salou, com tocaria?» Doncs, el conseller li contestarà: «No es van portar a Salou, també per decisió policial –no es van portar a Salou–, per evitar aldarulls majors, per evitar que davant de la comissaria comencés a haver-hi, doncs, persones que s'hi anessin acumulant, i creant en aquell entorn un nou focus de conflicte.»

I, per tant, se'ls va portar a la comissaria de Tarragona. I, tal com se'ls va portar, se'ls va retornar. I això és una actuació que a mi em diuen els comandaments policials que en casos excepcionals, quan se'ls porta a un indret i a una ciutat diferent a la que haurien d'anar a declarar, no és inusual que se'ls retorni novament al lloc d'on se'ls havia..., al lloc proper als seus domicilis. I, per tant, aquesta és l'explicació. L'explicació ve donada pel fet que van anar a declarar a una ciutat diferent. I, per tant, des d'aquest punt de vista, crec que l'explicació també és clara.

El senyor Vendrell també feia tot un conjunt de preguntes, no? La forma d'entrar al pis. La forma d'entrar al pis està protocol·litzada, segueix uns..., en casos en què ha de ser «sorpresiva». Ho he explicat abans. En aquest cas no podíem anar-hi ja, doncs, avisant que entràvem. No s'hi va amb una targeta de visita, perquè no seria eficaç l'actuació policial. S'hi ha d'entrar de cop, «sorpresivament», de forma simultània. Per què? Per evitar que es destrueixin proves. Perquè, si no, si saben que vénen, es destrueixen proves. Per, d'alguna

manera, també, intentar que t'esperin amb una actitud agressiva, perquè sabíem que hi havia més d'una persona, als pisos. Per tant, aquí també és un element important. I, sobretot, també, perquè com que eren tres pisos a la vegada, si no es fa «sorpresivament» i simultània, un pis s'ho diu a l'altre, perquè formaven part d'un grup. Per tant, era necessari...

De totes formes, malauradament, una persona va morir. Però no tenim cap dels detinguts que per aquesta actuació «sorpresiva», doncs, hagués pres, per entendre'ns, qualsevol dany. No, no; es va vetllar, els mossos ho asseguruen, la detenció, i després hi entra, doncs, el secretari judicial, un cop està assegurat el pis. Però, en assegurar-ho, intenten tranquil·litzar la persona detinguda; i, per tant, intenten, en tot moment, que no pateixi cap tipus de lesió, com així va passar. Malauradament, la persona que presumiblement s'estava escapant, doncs, es va precipitar i va morir. Però això que em preguntava el senyor Vendrell, la forma d'entrar al pis...

Atenció als familiars: hi va ser des del primer moment; tant és així que l'intendent Comes... Perquè, posem-nos també en el context, perquè ara han passat uns dies i es poden veure les coses diferents; però, en el context del dia, mor una persona en el marc d'una actuació policial. Es presenta, es va a buscar el germà. Un munt de persones irritades, enutjades, un sentiment que es pot entendre en aquell moment pel que ha passat. I aquest germà, doncs, ha d'estar veient com el furgó fúnebre, doncs, està sortint de la manera que està sortint, doncs, amb forts aldarulls, lesionant greument el seu conductor. I què es fa? Es fa que l'intendent Comes se'n va també al tanatori per estar i donar aquest suport directe a la família, i, a més a més, es posa el cos de mediació i els psicòlegs atenen la família des del primer moment. Això ho hem fet i ho van agrair. Jo, personalment, el mateix dia 11 vaig estar a Salou, i vaig parlar amb el germà i amb els parents de la persona, del senyor Sylla, que malauradament va morir, l'Ibrahim, el seu germà, doncs, també va tenir una actitud comprensiva davant del tracte que li havíem donat, i ho va reconèixer. Per tant, aquestes preguntes de com vam tractar els familiars, jo crec que, en aquest cas, es van tractar de manera adequada.

Em deia el senyor Vendrell aspectes que... A mi, que m'ha tocat estar de legislador a les Corts Generals, puc arribar a entendre plenament el que em diu. No sé si la solució penal és la més adequada, que estem tenint en aquests moments. I si el nou Codi penal, i les figures delictives, tal com s'estan portant a terme, encaixen prou bé amb el que passa en el dia a dia de la nostra societat. Però també estarà amb mi, senyor Vendrell, que no ens correspon avui, ni en aquesta Diputació Permanent, intentar donar resposta a aquest aspecte. Però sí que és un debat obert, i un debat, doncs, que ha portat esmenes de diferents grups parlamentaris, dient, doncs, com creuen que hauria de ser aquesta regulació penal d'aquests tipus de conductes.

També, reconèixer aquí el paper que ha de tenir la Policia Nacional, el CNP, i ha de tenir també la Guàrdia Civil. Perquè aquí tots hi tenim algun tipus de competències, i, per tant, jo sóc partidari de la col·laboració

entre cossos, i l'hem portada a terme; l'hem portada a terme també en el cas del *top manta*, l'hem portada a terme, per exemple, el 12 d'abril a Salou, el 29 d'abril a Cambrils –el 12 d'abril del 2014 a Salou, el 29 d'abril de 2015 a Cambrils–; el 27 d'agost i 3 de setembre de 2014 a Castelldefels, o el 16 de juliol del 2014 a Sitges. Actuacions conjuntes, en aquest cas, amb el CNP. Per què? Perquè la policia estatal, en aquest cas, té també competències en vetllar per la immigració irregular, vetllar, doncs, per quan hi han persones que estan en una situació irregular. I, per tant, quan hi han persones que estan en una situació irregular, és la policia estatal la que té aquesta competència. I també li he de dir, m'ho confirmava també el comissari Trapero, que en el cas de Salou que ens ocupa, ja hem posat a disposició dels membres de la policia, doncs, que tenen la competència aquesta, en estrangeria, en immigració, doncs, tots els expedients, perquè també tinguin..., en siguin sabedors, i que puguin també definir quina és la millor estratègia de cara a la seva estada o no aquí. Per tant, això ja s'ha fet, aquesta col·laboració es dona, i aquesta col·laboració jo entenc que s'ha de donar.

Em deien de la Llei de protecció de la seguretat en l'espai públic. Sé que és un projecte de llei que ha decaigut en decaure, doncs, en anticipar-se les eleccions; però jo estic convençut que, en el marc, doncs, de futures legislatures, sigui quin sigui el Govern que tingui les responsabilitats a Catalunya, és un àmbit, el de la Llei de la protecció de la seguretat en l'espai públic, que segurament s'haurà d'abordar legislativament. Però els tocarà, en aquest cas, al futur Govern que hi hagi i al futur Parlament, doncs, que tingui la facultat de legislar.

Al senyor Rivera li agraeixo molt la defensa que fa del Cos dels Mossos d'Esquadra. La hi agraeixo, perquè, en aquest supòsit, no tothom –i vostè ho recordava–, fins i tot alguns responsables polítics, s'han atrevit, doncs, a qüestionar les actuacions policials en aquest cas, o dir que no s'ha d'actuar d'una manera o d'una altra. Jo li ho agraeixo, doncs, perquè avui vostè ha defensat el Cos de Mossos d'Esquadra.

Plantejava un tema que jo el trobo suggestiu, i que segurament és difícil d'implementar, però és suggestiu, i que no podem..., n'he parlat ja amb el mateix comissari Trapero, també amb el director general de la Policia, amb l'Albert Batlle. Clar, efectivament, si tots els agents anessin amb una càmera, doncs, potser part dels debats que avui tenim, doncs, no es produirien, perquè ensenyaríem el visionat, i ja quedaria molt clar quina ha sigut l'actuació.

Pensin, també, la necessitat de mitjans que es necessitarien en aquest cas, perquè eren tres pisos a la vegaada, a la regió policial del Camp de Tarragona, amb diversos binomis d'agents que actuaven en cada pis. Tot això és molt complex. I, segurament, també en aquest cas, quan arriba la mosca d'esquadra, doncs, potser sí que hauria acabat filmant veient com la persona es precipitava. Potser sí. Però no deixa de ser un tema complex, però suggestiu.

A mi em deia el comissari Trapero... –perquè teníem també un correu electrònic, que ens suggerien, doncs,

que això seria una bona proposta–, i em deia el comissari Trapero: «Des d'un punt de vista policial, ens agradaria molt, perquè ens donaria garanties.» Jo ho comparteixo. Com deia també el director Batlle: «S'ha d'estudiar molt, perquè, com ho implementem?, és difícil. I, per tant, en aquest cas, segurament, jo no puc anunciar “farem això”, però crec que és un tema que convindria estudiar.»

Crec que era vostè, senyor Rivera, que em deia allò de la Junta de Seguretat. Miri, ara li explicaré, no sé si van tenir ocasió ahir de veure la referència del Consell Executiu; doncs, els acords que ahir va aprovar el Consell Executiu de la Generalitat, el Govern de Catalunya. Doncs, bé, amb els acords que ahir vam aprovar, veuran que hi ha una designació dels membres que, per part de la Generalitat de Catalunya, formem part de la Junta de Seguretat. I per què ho fa? Per què vaig demanar al Govern que introduís aquest acord, que el va prendre ahir? Perquè s'hauria de reunir, la Junta de Seguretat. És un organisme estatutari. I, davant de temes com els que estem vivint avui, tota col·laboració és poca. Davant de les amenaces globals, que en l'àmbit gihadista també estem rebent, estem en un nivell d'alerta 4 sobre 5. Ens ha d'agafar col·laborant, a les diverses forces i cossos de seguretat. I hem d'intentar compartir dades. Les dades no són d'un cos o d'un altre. Hem d'intentar que flueixin, per ser més efectius tots, perquè ens hi juguem molt, en temes de seguretat.

Per tant, ho vaig dir ja públicament, des del primer dia: hem de reunir la Junta de Seguretat. I l'hi he dit també al mateix ministre de l'Interior. I estem intentant veure si som capaços, jo espero que sí, d'acordar una ordre del dia. Perquè si l'han de reunir per a una picabaralla, a curt, si l'hem de reunir per no posar-nos d'acord, jo no la vull reunir. Jo no vull sortir a dir: «Miri, he fet la Junta de Seguretat, i ara, sap què? No m'han acceptat això o allò altre.» Per anar-nos a fer, diguem-ne, el regateig a curt, no val la pena; tampoc per anar-nos a fer una foto. Això tampoc. Si la reunim, hauríem de ser capaços de donar-li un contingut compartit. I això és el que estic intentant, i n'estic parlant amb el Ministeri de l'Interior. I el meu objectiu seria que es reunís, que es reunís aquesta Junta de Seguretat, al més aviat possible.

Perquè també un fenomen com el que avui estem plantejant, el fenomen del *top manta*, que tothom hi està implicat, perquè la Guàrdia Civil també té el resguard fiscal, i amb les importacions també té, i en els ports i als aeroports, també té una competència de vigilància en el que entra. I el CNP té unes competències claríssimes en estrangeria i en immigració irregular, i nosaltres en seguretat ciutadana. Això també hauria de poder integrar un marc de diàleg amb la Junta de Seguretat.

Sap quant fa que no es reuneix, senyor Rivera? Des del 3 de març del 2009, que llavors hi havia el conseller Saura i hi havia el senyor Rubalcaba de ministre de l'Interior. Des de llavors, que no s'ha reunit. I nosaltres demanem que es pugui reunir. I jo espero, és el meu desig, aquella mà estesa, que els deia, d'intentar posar-nos d'acord, perquè crec que la situació s'ho val. I que si hi hagués qualsevol aspecte greu en temes

de seguretat, que no se'ns pugui dir que no hem reunit l'òrgan estatutari que ha de posar d'acord a Catalunya les diverses forces i cossos de seguretat per fer front a qualsevol risc que existeixi. Per tant, ho repeteixo, aquesta és, també, la voluntat.

Jo lamento, senyor Rivera..., perquè no és cert. Sap que jo sóc jurista, no? I sóc professor de dret constitucional, i sóc molt escrupolós amb allò que deia vostè de l'estat de dret. I sap vostè que el conseller Espadaler mai va incomplir les lleis. Mai. Ni ell, ni cap altre conseller del Govern. Ni, evidentment, el president. Un incompliment de lleis sempre tindria unes repercussions jurídiques. I jo li puc assegurar, i en tinc el ple convenciment, que el president de Catalunya i tots els seus consellers estan a favor de complir la legalitat. I, per tant, així ho han fet sempre i jo també li ho vull recalcar. I, evidentment, ja que em citava l'anterior conseller –en aquest cas, el conseller Espadaler–, el conseller Espadaler, en cap cas va incomplir les lleis el dia 9 de novembre, i, per tant, jo també, des d'aquest punt de vista, li vull posar especial èmfasi en això.

Agraeixo, també, tota la intervenció del portaveu, el senyor Jordi Turull. Efectivament, ell posava en evidència aquest clima de Salou en ple mes d'estiu. I deia, també, un aspecte que ens colpeix a tots: amb el tema del *top manta*, hi ha un problema humanitari darrere. Tenim un problema humanitari greu. Veiem aquestes migracions que es produeixen cada dia, de persones que pateixen, i molt; persones, a vegades, que després estan explotades pel fenomen del *top manta*. Què hauríem d'evitar entre tots? No justificar el *top manta*. Perquè el fet que aquestes persones, finalment, estan abocades a fer això, no pot comportar que ens equivoquéssim, i que acabéssim justificant el fenomen del *top manta*, que és injustificable i causa greus, gravíssims danys. Començant pels comerciants, els autors, els que tenen patents i sí, l'erari públic; no és demagògic.

Perquè fixi's bé: el *top manta* pot provocar, senyor Vendrell, que un petit comerciant hagi de tancar. Era un autònom que contribuïa, que acaba tancant, que potser era una persona que tenia un empleat que deixi i, llavors, entra a l'atur. Genera... –no ens pensem que genera riquesa, el *top manta*–, genera, finalment, com l'economia submergida, ens genera pobresa. El que passa, que..., coincideixo amb vostè: hi han altres coses que afecten més a l'erari públic. En això, també, li dono totalment la raó. Però tinguem present que no podem tenir una actitud comprensiva.

I aprofito també –i amb això voldria acabar–, aprofito també per fer una petició: el *top manta* no existiria si la gent no comprés productes en el *top manta*. Això no existiria si la gent, amb una actitud a vegades còmplice, no acabés comprant productes. Qui compra un producte a un *top manta*, està fent gran la xarxa. Aquesta xarxa, que hem detectat a Salou, de persones que importen, que no compren a cap empresa d'aquí, i que després es venen uns productes sense haver de pagar cap impost, ni l'IVA, ni res, aquí. I, per tant, si guem conscients, les mateixes persones que, després, exigim tots millors prestacions públiques, exigim tots millor sanitat, exigim tots millor ensenyament, exigim tots millor seguretat, aquest estat del benestar no exis-

tiria si tots acabéssim comprant en el *top manta*. Per tant, també faig una apel·lació al conjunt de la ciutadania. Que un graó d'aquesta cadena és, finalment, la persona que passeja pel passeig Miramar, de Salou o de Cambrils, i acaba comprant un producte, quan el podria comprar en un comerç, i el compraria, a part de amb totes les garanties, i amb una marca que ha pagat les seves patents, no únicament això, sinó que contribuiria també a l'economia productiva del país, i que el país entre tots avanci.

Res més, i moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller. Jo ara demanaria als grups si volen alguna puntualització, doncs, que siguin molt breus; si no, doncs, deixar-ho aquí perquè les explicacions del conseller han estat prou prolífiques com perquè..., i complementàries a les rèpliques dels grups parlamentaris, com perquè no hi hagin intervencions.

(*Josep Enric Millo i Rocher demana per parlar.*) Però sé que el senyor Millo em demana la paraula. Digui, senyor Millo.

Josep Enric Millo i Rocher

Moltes gràcies, presidenta. No, sense cap ànim de reobrir el debat amb el conseller, que ha donat prou explicacions, i, en tot cas, la discrepància que mantenim no la resoldrem avui, per tant... Però sí que com que he estat replicat no només per ell, o contestat per ell, sinó també pel diputat de Convergència i Unió, i només per aquesta referència voldria uns segons contestar-li, no?

Només dues cosetes: la primera, perquè, efectivament, vostè ens recordava que la competència d'immigració és de l'Estat, i jo li deia, fora de micro, que per sort, no?, perquè hi ha un govern seriós que afronta la situació que no pot ser pas bàsicament o especialment qüestionat precisament per la seva manca de rigor en aquesta matèria, i que precisament és una competència que ha de ser de l'Estat per les seves implicacions de caràcter internacional, i amb la Unió Europea. És evident que així ha de ser, no?

Ara, el que sí que li ho recordo –i amb això segur que el conseller també hi estarà d'acord–, és que el que és important és la cooperació entre els diferents cossos i forces de seguretat que hi han, que hi intervenen amb això. Jo el que diria, i puc estar d'acord, òbviament, amb la necessitat que la Junta de Seguretat funcioni, però que la periodicitat de la Junta de Seguretat no implica o no evita que la necessària cooperació que hi ha entre els diferents cossos hi hagi de ser. Per tant, no és un problema de qui té la competència, sinó que cadascú exerceixi correctament la que té. I de vegades, en el passat, això en el passat recent no ha estat així, i per això ho deia.

I dos, i acabo. Vostè posa com a exemple per negar la meva afirmació, que sustentava en la meva intervenció, que, efectivament, es produeix un efecte taca d'oli en la manca de contundència en l'actuació en els primers moments, i posava com a exemple Madrid, no?

Només recordar-li que Madrid no té policia autonòmica, que l'ordre públic en primera instància, com ens recordava el conseller, la competència és de la Policia local, que també va ser a Barcelona, no?, però que en el cas de Madrid, doncs, depèn de la senyora Carmena, com vostè molt bé sap –que està de vacances, per cert, no?–, i que, és clar, on agreeixen... –i això sí que em preocupa a mi, i segur que a vostè no li preocupa–, on agreeixen la policia és aquí, no és a Madrid ni enlloc més, és aquí. I això a mi no m'agrada. Vostè pots trobar normal, que agreeixin la policia i que s'hagin d'aguantar. Jo no ho trobo normal. I per aquest motiu critico els responsables polítics, i felicito i defenso, i ho segueixo fent, la professionalitat dels agents de la Policia, el Cos de Mossos d'Esquadra, que vostè deia que això no es podia entendre. Si no fossin importants les decisions que pren el conseller en aquest àmbit, no caldria que hi hagués conseller, amb un portaveu n'hi hauria prou. I jo crec –iestic segur també que aquí el conseller hi estarà d'acord– que és important que hi sigui.

Gràcies, senyora presidenta.

(Eva Granados Galiano demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Granados.

Eva Granados Galiano

Sí, també de manera molt breu, i de cara a les explicacions del conseller donar-li les gràcies. Però hi ha un parell de coses que a mi no m'han quedat prou clares, i, en tot cas, no sé si avui, però en un altre moment..., jo he volgut insistir en el tema dels grups criminals, que vostè mateix els ha titllat així, quin tipus d'actuació està fent el seu departament, i no ha donat explicacions, més enllà del tema puntual de Salou.

Igual que li he preguntat, també, pel tema de la peça periodística de TV3, on localitzar unes botigues concretes en un polígon concret on hi havia..., i no sé si el departament ha fet algun tipus d'intervenció concreta sobre això. Sobre això no he tingut resposta.

Tampoc sé què ha passat amb el cos de la persona que va morir en aquest incident. No m'ha respost.

I, per últim, només constatar dues coses que vostè ha dit, que és necessari que es faci, que, per tant, està constatant que no s'estan fent: la convocatòria de la Junta de Seguretat. El meu grup parlamentari fa molts mesos que li reclama al president que ho faci, i ara veiem que el conseller, el nou conseller, pressionarà perquè això sigui possible. Lamentem que no hagi estat així.

I, per una altra banda –els diferents alcaldes socialistes m'ho deien també aquests dies–, necessitaríem campanyes de sensibilització de les persones que compren aquests productes. I crec que l'Agència Catalana del Consum hauria de fer una feina que no està fent fins ara.

Gràcies.

(Josep Vendrell Gardeñes demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Vendrell?

Josep Vendrell Gardeñes

Sí, gràcies, presidenta. En primer lloc, conseller, agrair-li les explicacions, però alguns matisos, precisions, i algun comentari. Jo no li he preguntat per cap expedient disciplinari, sinó si s'havia obert una investigació sobre com s'havia produït la intervenció del dia 11. Vostè m'ha respost que hi ha una anàlisi. En qualsevol cas, saber quina és la versió que es fa, l'anàlisi que es fa què és el que diu, perquè em sembla que és important, no?

En segon lloc, miri, nosaltres partim d'una concepció: que les polítiques de seguretat són polítiques socials també. I, des d'aquesta concepció, evidentment, les condicions de vida –en aquest cas de les persones que es dediquen al *top manta*– creiem que és una dada important, i per afrontar aquesta qüestió no és podrà afrontar, evidentment, només des d'una perspectiva, des d'una estratègia policial, sinó que ha de tenir en compte tot un conjunt d'elements que hi incideixen, i hi ha d'haver tot un seguit de polítiques que hi facin front.

Jo li vull preguntar en aquest sentit per..., si vostès han tractat aquest tema amb altres departaments de la Generalitat, sobre si hi ha una estratègia compartida, i sobre la relació amb els ajuntaments, i quin diàleg hi ha amb els ajuntaments, perquè crec que seria imprescindible definir una estratègia global compartida que ha de ser policial, però també que ha de tenir aquesta dimensió social, no?

Miri, a mi em sorprèn que el senyor Turull digui que no podem discutir d'aquestes coses, no? Jo crec que a la Diputació Permanent s'ha de discutir sobre tot, i també sobre els fenòmens migratoris, perquè aquí hi tenen una especial incidència, no? Suposo que va en la línia del que avui veiem als mitjans de comunicació, que la candidatura de Junts pel Sí guarda silenci sobre el debat migratori. Per a nosaltres és un debat absolutament substancial i que creiem que s'ha de tenir.

I ja, per acabar, sobre l'afectació al petit comerç. Miri, hi ha una dada que he llegit avui i que dóna molt a pensar, no?, aquesta dada, que és que Carrefour, la multinacional francesa Carrefour, té unes vendes que representen 6,5 vegades el PIB del Senegal. És una dada que dóna molt a pensar.

(Albert Rivera Díaz demana per parlar.)

La presidenta

Sí, senyor Rivera?

Albert Rivera Díaz

Sí, gràcies, presidenta. Breument, tres qüestions. Primer, que li agraeixo jo també, conseller, que la proposta que fem, de poder analitzar si es poden portar càmeres o no, que des del punt de vista tècnic sembla ser que seria una garantia, jo també ho penso, per als mateixos policies, m'he reunit amb diferents agents

de policia i representants policials, i els sindicats de Policia, i ells mateixos diuen que precisament perquè no es degradi la imatge de la policia, com que estan convençuts que en el 99 per cent de vegades es fan les coses ben fetes, la càmera s'acabarà convertint en una garantia per als mateixos policies, perquè quan es fan les coses ben fetes ningú té problemes que t'engregistrin. I si algú les fa mal fetes, doncs, també està bé tenir-ho en aquest cas. Per tant, li agraeixo que, a diferència del senyor Turull, vostè sí que comprengui perfectament la nostra proposta, i que sàpiguen que sí que es poden posar càmeres, i que hi ha molts països que ja ho fan, senyor Turull.

Segon punt: Junta de Seguretat. Doncs, totalment d'acord; me n'alegro, i li ho reconec personalment, que vostè pensi diferent del senyor Puig, del senyor Espadaler i dels ministeris d'Interior fins ara, perquè si des del 2009 no s'ha reunit és perquè la voluntat política del Govern de Catalunya i del Govern d'Espanya no hi ha sigut; d'algú ha sigut la culpa, no serà dels ciutadans. Per tant, me n'alegro que vostè ho hagi demanat, és de sentit comú, em sembla molt lògic i jo, si fos conseller d'Interior, faria exactament el mateix que ha fet vostè: demanar-ho urgentment i que es puguin conciliar posicions. I també estic d'acord amb una altra cosa: s'ha d'intentar fer per arribar a acords en benefici dels ciutadans, no picabaralles electoralistes ni titulars com els que donava el senyor Puig, contra la Policia nacional o contra la Guàrdia Civil.

Tercer punt, per acabar. La veritat és que el senyor Francesc de Carreras, que vostè també coneixerà, que és catedràtic de dret constitucional, escrivia un dia que seria molt sa que els càrrecs públics tinguessin nocions de dret constitucional i d'economia. Vostè ha demostrat, i sentint-lo es nota, que té no només nocions, sinó que és una persona coneixedora del dret constitucional. Normalment es diuen menys tonteries quan hi ha nocions sobre la base d'un dret públic, i, en aquest sentit, jo li agraeixo també que ho hagi fet en aquest sentit. Podem discrepar, com discrepa també el ministeri fiscal de vostè, perquè hi han imputats pels fets del 9 de novembre a Catalunya, per tant, hi ha un procés judicial obert, no és una opinió, és un fet, i per tant, ja veurem què diuen els jutges, però li recordo, senyor Jané, ja sé que vostè no va a la llista independentista, però és que en aquella llista, que no té programa electoral però sí que té un full de ruta, es proclama precisament saltar-se les lleis democràtiques com a objecte polític d'aquest debat.

Per tant, no ho dic jo, ja m'agradaria que el programa polític del seu partit i d'Esquerra Republicana no fos saltar-se les lleis, però és que està escrit. Està escrit, hi ha un full de ruta a divuit mesos, i l'objecte és saltar-se les lleis democràtiques. Per tant, espero que vostè, com a persona de dret i constitucionalista, al marge d'opinions polítiques, defensi que les lleis democràtiques es compleixin a Catalunya.

Moltes gràcies.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Sí. Senyor Turull?

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta. No era la meua intenció intervenir, però..., primer, felicitar el conseller per la intervenció. La compareixença francament ha anat molt bé. Perquè, de fet, en aquest segon torn no s'han dedicat al que són cinc minuts d'espais gratuïts electorals, perquè cadascú ha portat una altra vegada cap a terres que dius «exactament no sé de què va això», o a interpel·lar-me a mi. Jo, senyor Vendrell, si m'hagués escoltat ho hauria sentit. Dic que en aquest Parlament podem parlar de tot, i d'aquestes coses, que moltes vegades sentim vergonya de veure aquesta gent desesperada que abandona el continent africà, i de totes les derivades que això té aquí, però no amb el conseller, en una compareixença del conseller d'Interior, perquè li donem un caràcter molt policial, quan justament el que vostè reivindicava i el que nosaltres reivindicuem és que aquests fenòmens si alguna cosa tenen de base és un tema de pobresa, d'infradesenvolupament, etcètera. Jo em referia a això, i vostè mateix ha fet aquesta afirmació.

I, senyor Millo, vostè segueix felicitant els mossos d'esquadra per l'actuació, però criticant el conseller per l'actuació. Sap què passa, senyor Millo? Que el conseller d'Interior del Govern de Catalunya és diferent d'algun ministre a què vostè està acostumat, que al que es dedica és a dir «fes-me un informe de la UDEF per aquí, un informe de la UDEF per allà, ara filtrarem aquest, ara falsifiquem l'altre», etcètera. Això no va així. Aquí hi ha un respecte per les actuacions policials, i ho ha deixat clar des del primer moment.

I les seves polítiques d'immigració no és que siguin reguladores, és que si tinguessin un punt d'humanitat –un punt d'humanitat– ja seria diferent. Perquè l'única política sobre immigració que coneixem de vostès és treure els més elementals serveis sanitaris, etcètera. Per tant, no en tenen, però si a més a més tinguessin un punt d'humanitat, seria diferent. Res més.

Per acabar, agrair les explicacions del conseller.

La presidenta

Molt bé. Doncs, moltes gràcies. Jo li he dit al conseller si era absolutament necessari respondre, però que, si no, atès l'hora que és deixar-ho aquí, perquè crec que ha donat prou explicacions, i ell mateix m'ha dit que està a disposició dels diputats i diputades per respondre tot allò que sigui necessari.

Moltes gràcies, conseller, per la teua compareixença, i gràcies als diputats i diputades.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les tres de la tarda i tres minuts.